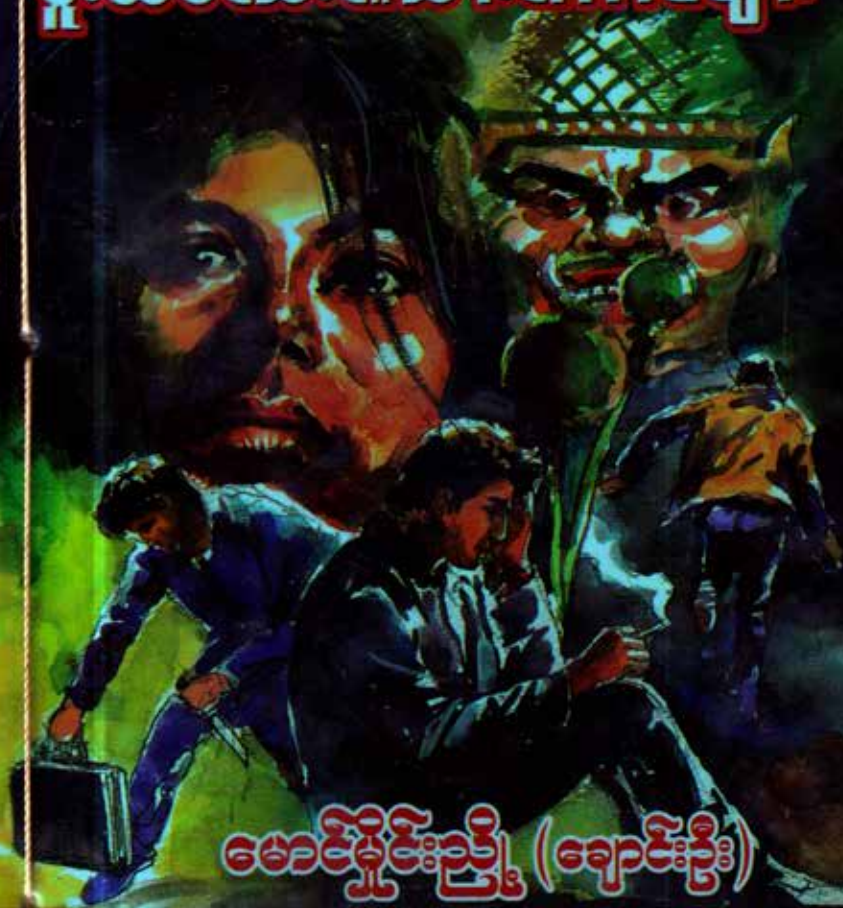

၀၀၀၀၀

မုဆိုးချောင်း ထောင်ဒဏ်ရာပြန်

နှင့်

မူးယစ်ဆေး၏ သားကောင်များ

မောင်နှိုင်းညို (ချောင်းဦး)

၁၀၀၀

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၈ ခုပြီလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာခုံးဒီဇိုင်း - ဦးကံကောင်း
- ကွန်ပျူတာ - ချိုလွေးအောင် (မှော်ဘီ)
- အတွင်းစလင် - ADORN
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့် (၀၀၃၇၄)
စင်ရတနာစာပေ
- ၂၀၅၊ က/၄ လမ်း၊ မြို့သစ်
(က+ခ)ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်။
- မျက်နှာခုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(မြ-၀၀၄၅၅)
စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာခုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

မောင်မှိုင်းညို(ချောင်းဦး) ၃၉၈.၂
ဗုဒ္ဓချင့်ချောင်း တောင်ဒဏ် (၃၀)နှစ်နှင့် မူးယစ်ဆေး၏သားကောင်များ/
မောင်မှိုင်းညို(ချောင်းဦး)၊ ရန်ကုန်၊
စင်ရတနာစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၈။
၂၀၉-၈၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

**ဗုဒ္ဓချင့်ချောင်း၊
တောင်ဒဏ်(၃၀)နှစ်**

နှင့်

မူးယစ်ဆေး၏သားကောင်များ

မောင်မှိုင်းညို(ချောင်းဦး)

မာတိကာ

၁။ ဗုဒ္ဓချောင်း၊ ထောင်ဒဏ်(၃၀)နှစ်	၉
၂။ ရေကြည်ချောင်းက ဘိန်းစား	၄၈
၃။ မူးယစ်နွံမှ ရုန်းထွက်သူ	၈၄
၄။ နန်းစောမူ ငိုတဲ့နေ့	၁၂၄
၅။ မူးယစ်သားကောင် စာရေးဆရာ	၁၄၇
၆။ မူးယစ်ပန်း မနမ်းရ	၁၇၇

“မူးယစ်ဆေး၏ သားကောင်များ”

မူးယစ်ဆေး၏ အစ
ဘိန်း၊ ဘင်း၊ ကတော်
လှော်စာ အရက်
တစ်စက် ဘယ်မှ
မသောက်ကြနှင့်
ရှင်တော်ဟောသည့် အဆိပ်ရည်။ ။

အင်းဝခေတ် ဆုံးမစာအရအင်းဝခေတ်ကတည်းကပင်
မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဘိန်းမကောင်းဆိုးဝါးကောင်ဝင်ရောက်နေပြီ
သိသာသည်။

ဘိန်းကား မြန်မာပြည်ဖွားမဟုတ်၊

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ကလက်နက်အဖြစ် တင်သွင်းဝင်
ရောက်လာသော ဧည့်သည်ဆိုးဖြစ်သည်။

နယ်ချဲ့သည် သူတို့မျက်စိကျသောနိုင်ငံရှိပြည်သူများ
လူညွန့်တုံးရန်၊ ဘိန်းစားဖြစ်ရန် ဘိန်းကိုတင်သွင်းစိုက်ပျိုး
စေခဲ့သည်။

မြိတ်သူ့နယ်ချဲ့သည် တရုတ်ပြည်ကိုဘိန်းများတင်
သွင်းစိုက်ပျိုးစေကာ ဘိန်းစစ်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့သည်။

ထိုဘိန်းစစ်ပွဲကြောင့်ပင် ဘိန်းနှင့်ဘိန်းစိုက်ပျိုးခြင်း
အာရှတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်ဟုဆိုသည်။

ယနေ့ မူးယစ်ဆေးဝါး
ကိန်းပင်
ကိုးကားပင်
ဆေးခြောက်ပင်

မူးယစ်ဆေးဝါး ဖြစ်သည်ဟု ကျန်းမာရေးဝန်ကြီး
ဌာနက ကြေညာထားသောအပင်တစ်မျိုးမျိုး၊

အထက်ပါအပင် တစ်မျိုးမျိုးမှထွက်ရှိသော(သို့မဟုတ်)
ထုတ်လုပ်သော အရာဝတ္ထုများ၊ ဆေးဝါးများကိုမူးယစ်ဆေး
ဝါးဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

ထို့ပြင် . . .

မူးယစ်ဆေးဝါးဖြစ်သည်ဟု ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာ
နက ကြေညာထားသောဆေးဝါးများနှင့် ယင်းဆေးဝါးတစ်
မျိုးမျိုးပါဝင်သော အရာဝတ္ထုများသည်လည်း မူးယစ်ဆေး
ဝါးဖြစ်သည်ဟု ဥပဒေပြဆိုထားသည်။

“ဘယ်သူသေသေ တေမာပြီးရော” ဒုစရိုက်သ
မားတို့သည် ဘိန်း၊ ကိုးကား၊ ဆေးခြောက်နှင့်အခြားအပင်
တစ်မျိုးမျိုးမှ မူးယစ်ဆေးဝါးရအောင်ထုတ်လုပ်ကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့်တစ်ကာ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းများဖြင့်
ရောစပ်ပြုပြင်ပြီး အဆင့်မြင့်သေမင်းတမန် မူးယစ်ဆေးဝါး
များဖြစ်အောင် ဖော်စပ်ကြသည်။

မူးယစ်ဆေး သုံးစွဲခြင်း

ရှေးယခင်က ဘိန်းကိုလူတွေမသုံးကြ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ
ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားရာမှာသာသုံးသည်။

ဆင်ကြီးတွေ၊ အမဲလိုက်၎င်းကြီးတွေနှင့်မြွေတွေကို
ဘိန်းကျွေးပြီး သင်ကြားပေးကြောင်းသိရသည်။

တစ်စတစ်စဖြင့် ဝမ်းလျှော့ဝမ်းကိုက်ပျောက်သော
ညောင်းညာကိုက်ခဲမှုပျောက်စေသော၊ ထိခိုက်ပြတ်ရှုဝေးနာ
များကို လျော့ပါးသက်သာစေသော ဘိန်း၏အစွမ်းသတ္တိတို့
ကို သိလာကြသည်။

လူများအနေဖြင့် ဆေးအဖြစ်ဝါးအဖြစ်သုံးကြရာမှစွဲ
လမ်းလာပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးသည့်အလေ့အထဖြစ်ပေါ်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ခေတ်ကာလ၌ မူးယစ်ဆေးဝါးကို ခေတ်မီနည်း
စနစ်များဖြင့် ဖော်စပ်ထုတ်လုပ်ကြသည်။

တီးရိုးအင်းခေါ်ဘိန်းဖြူသည် အခြားမူးယစ်ဆေးဝါး
များထက် နှစ်ဆမှဆယ်ဆ အတိပိုမိုအစွမ်းထက်ပြီး တစ်
ကြိမ်သုံးမိရုံနှင့်ပင် မသုံးစွဲရမနေနိုင်အောင် စွဲလမ်းစေသော
အာနိသင်ရှိသည်။

မူးယစ်ဆေး၏သားကောင်များ
မည်သည့်ခေတ်ကာလတွင်မဆို ဘိန်းစားကိုလူတိုင်း
မုန်းကြသည်။ ရွံရှာစက်ဆုပ်ကြသည်။

လူဖျင်း၊ လူဖျင်း၊ လညှန်တုံးစသည်ဖြင့်သတ်မှတ်ကြ
သည်။

အလုပ်မလုပ်ချင်သူ၊ ဘိန်းစားဖို့ ထမီစုတ်၊ ပုဆိုးစုတ်
ခိုးရောင်းသူအဖြစ် နှိမ့်ချဆက်ဆံတတ်သည်။

ယနေ့ကာလတွင်ကား မူးယစ်ဆေးဝါး၏အန္တရာယ်
ကတိုင်းပြည်၏ အကြီးဆုံးရန်သူဖြစ်နေပေပြီ။

ခိုးမှုတွေ၊ လုယက်တိုက်ခိုက်မှုတွေ၊ လူဆတ်မှုကြီး
တွေအစ ခုစရှိကမှုကြီးများ တစ်နေ့တခြားတိုးပွားလာနေသည်။

အရင်းစစ်လိုက်တော့ မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့်ဖြစ်ရ
သော အမှုအခင်းများဖြစ်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးဖို့ ငွေကြေးလိုအပ်သောကြောင့်
ခိုးရသည်၊ တိုက်ခိုက် လုယက်ရသည်၊ လူတွေသတ်ရသည်

မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးရာကစိတ်ကြွရှားသွပ်ပြီး ခိုးရသည်၊
တိုက်ခိုက်လုယက်ရသည်၊ လူတွေသတ်ရသည်တို့၊

မူးယစ်ဆေးဝါး၏သားကောင်တွေက ထောင်တိုင်း၊

ဂ မောင်မြိုင်ညို (ချောင်းညို)

ထောင်တိုင်းမှာ ပြည့်ကျပ်လို့နေသည်။

အားလုံးလိုလိုက လူငယ်၊ လူရွယ်တွေဖြစ်နေကြသည်
တိုင်းပြည်အင်အား၊ တိုင်းပြည်ကို ပုခုံးပြောင်းစား
ဝန်ယူမည့် လူငယ်တွေ ဘဝပျက်သူပျက်၊ ထောင်ကျသူကျ
လူ့လောကကိုကျောခိုင်းသူကျောခိုင်းသွားကြနှင့်။

လူသားထုတစ်ရပ်လုံး သေမင်းတမန်ရန်သူဆိုးကို
ရင်ဆိုင်နေကြရပြီ။
အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းနေကြရပြီ။

မူးယစ်ဆေးဝါး ပပျောက်ရေးမှာ အုတ်တစ်ချပ်သဲ
တစ်ပွင့်အဖြစ် ပါဝင်လိုသည်။

ထိုကြောင့်
ဤစာအုပ်ကို ရေးသားမိပါသည်။

လေးစားလျက်
မောင်မြိုင်ညို (ချောင်းညို)
၂၀၁၈ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၇ ရက်

“ စူးချင်ချောင်း
ထောင်ဒဏ် (၃၀) နှစ် ”

သူ့အမည် စူးချင်ချောင်း (PU CHENG CHUNG)
ဖြစ်သည်။

သူ၏မိခင်နိုင်ငံက တရုတ် (တိုင်ပေ) ဖြစ်သည်။
သူ့မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ်မှာပင် သူ့ဖခင်ဆုံး
ပါးသွားသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး သူ့ဘဝတစ်ခြမ်းပဲ့သွားရသည်။
မိခင်မုဆိုးမကြီး၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်ဝယ်ဆင်းရဲ
ပင်ပန်းစွာအသက်ရှင်ခဲ့ရသည်။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှာနေထိုင်ရင်း၊ အနိမ့်ကျဆုံး
အလုပ်တွေလုပ်ရင်း သူကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတိုင်ပေမြို့ရှိ ဆင်းရဲသားလူငယ်တို့၏ထုံး
စံအတိုင်း သူပူးယစ်ဆေးစွဲသည်။

ပူးယစ်ရာဇာ တစ်ယောက်၏ထောင်ချောက်တွင်း
သက်ဆင်းခဲ့ရသည်။

ဘိန်းဖြူ၊ ဟီးရိုးအင်း သုံးစွဲရရှိအတွက် ပူးယစ်ရာဇာ၏
ခိုင်းစေမှုအတိုင်းလိုက်နာခဲ့ရသည်။

ပူးယစ်ဆေးတွေ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရသည်။

တစ်ရက်မှာ သူ့ပြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်လာသည်။

ပူးယစ်ဆေးတွေသယ်ဆောင်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

★ ★ ★

(တစ်)

သူတို့အိမ်အနီးရောက်တော့မည်မို့ ဗုဒ္ဓချင့်ချောင်းလေး
ကကျောင်းဝတ်စုံကို သပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်လိုက်သည်။

ရှေ့မှာပိုက်ထားသောကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ကျော
မှာမိုး၍လွယ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောင်းကားကသူတို့အိမ်ရှေ့ ထိုး
ဆိုက်သွားသည်။

အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းအချို့ကို နှုတ်ခတ်၍သူက
ခေါ်ပုဆင်း၏။

ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း၊ လမ်းပေါ်ခြေချမိသည်နှင့်သူဝမ်း
နည်းသွားသည်။ ငိုချင်စိတ်တွေရောက်လာသည်။

နေ့စဉ်ကျောင်းကားဆိုက်တိုင်း မပျက်မကွက်ရောက်
လာတတ်သောအဖေ၊

သားလေးကိုအပြုံးပျက်နှာနှင့် မပျက်မကွက်လာကြို
တတ်သောအဖေ၊

သည်နေ့ ရောက်မလာခဲ့၊
ဗုဒ္ဓချင့်ချောင်းလေးဝမ်းနည်းသွားသည်။ သူ၏မျက်လုံး

အိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်တွေကျလာသည်။

နှိုက်နှိုက်တိုက်တိုက်

ငိုရင်းငိုရင်း သူတို့အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့သူတို့မိသားစုနေထိုင်ရာ ဒုတိယအထပ်မှအခန်းဆီသို့မတ်စောက်သောလှေကားကို တစ်ထပ်ချင်းနင်းပြီးတက်ခဲ့၏။

ဖွင့်ထားသည့်အခန်းပေါက်ဝ တံခါးပကြီးကိုတွေ့ရ၏ ထိုမှသူဝင်လိုက်သည်။

မြင်နေကျမဟုတ်သောမြင်ကွင်းတစ်ခုက သူ့ကိုဆီးကြိုနေ၏။

ညွှန်ခန်းထဲမှာ ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွားရောက်နေသည်။ ပူချင့်ချောင်းလေးမေမေက ဘွားဘွားကိုဖက်၍ငိုနေသည်။

အခြားရပ်ကွက်မှာ နေထိုင်ကြသော ဆွေမျိုးတွေလည်းအခန်းထဲမှာထိုင်နေကြသည်။

နောက်ပြီး အိမ်နီးနားချင်း လူကြီးအချို့ . . .

အားလုံး၏မျက်လုံးတွေက အခန်းပေါက်ဝမှဝင်လာသောပူချင့်ချောင်းလေးဆီရောက်သွားကြ၏။

မေမေသည်လည်း သူဝင်လာတာကိုသတိပြုမိပုံရသည်။

ငိုရင်းပင်သူထံပြေးလာ၏။ အခန်းပေါက်ဝအနီးမှာပင်သူ့ကိုဖက်၍ ငို၏။

ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။

ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ. . .

ပူချင့်ချောင်းလေး ဘာတစ်ခုမှနားမလည်သေး။

“သား. . . သား. . . သားလေး. . .

မင်းအဖေမရှိတော့ဘူး သားလေးရယ်. . .”

ထိုအခါမှ သူ့အဖေသေဆုံးသွားပြီကို ပူချင့်ချောင်းနားလည်လိုက်သည်။

သူရယ်၊ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်သုံးယောက်သာရှိ

သောသည်မိသားစုကမ္ဘာလေးထဲမှာ ဖေဖေမရှိတော့ပြီဟုခံစားသိရှိလိုက်၏။

ပူချင့်ချောင်း သူ့မေမေကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပင်ပြန်၍ဖက်မိသည်။

ပြီးတော့ သူ့မေမေနှင့်အတူပင်ငိုချမိခဲ့သည်။

“ကလေးဝယ်တစ်ယောက်၏ ဘဝသည် သူ၏မိဘင်ပါးဖြစ်သည်” ဟုဆိုပါက။

ထိုနေ့သည် ပူချင့်ချောင်းလေး၏ ဘဝတစ်ခြမ်းပဲ့သွား

ရသည် နေ့တစ်နေ့ဟုဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

(နှစ်)

ပူချင့်ချောင်းလေး၏ဖေဖေမှာ ကုန်သေတ္တာတင်ကားကြီးတွေမောင်းနှင်ရသူဖြစ်သည်။

ကံကြမ္မာဆိုးကြုံရသောထိုနေ့က သူကားမောင်းစဉ် မတော်တဆမှုဖြစ်၏။

တောင်ကုန်းပေါ်အတတ်မှာ ပေလေးဆယ်ရှည်သော ကုန်သေတ္တာကြီးကားပေါ်မှပြုတ်ထွက်ကျသည်။

• ကားကမာန်ချက်ပျက်သွားသည်။ သူအတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းသော်လည်းထိန်းမရတော့။

ကြီးမားသောကုန်သေတ္တာက ကားကိုပါဆွဲခေါ်သွားသည်။

အောက်ဘက်ချောက်ထဲသို့ ကားရောကုန်သေတ္တာကြီးပါတလွှဲခေါက်ကွေးပြုတ်ကျသွားသည်။

ကျသည့်အချိန်ကပြင်း၏။

ကားခေါင်းပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးရုစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားသည်။

အနီးရှိဒေသခံတွေ၊ ကယ်ဆယ်ရေးဝန်ထမ်းတွေချက်ချင်းဆိုသလိုရောက်လာသည်။ ကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားကြသည်။

သို့သော်ပူချင့်ချောင်းလေး၏ဖေဖေကားချောက်ထဲကျစဉ်ကပင် ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရရှိ၍ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူဆုံးသွားခဲ့ချိန်က ပူချင့်ချောင်းလေး၏အသက်မှာ (၉)နှစ်သာရှိသေး၏။

ထိုနေ့ကစပြီး ပူချင့်ချောင်း ကျောင်းဆက်မတက်ရတော့...။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ စာသင်ခန်းထဲ စာအံ့နေချိန်မှာပူချင့်ချောင်းလေးတစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏မီးဖိုချောင်ထဲရောက်နေရသည်။

ကျပ်စိုးတွေနှင့်မည်းမှောင်ညစ်ပေနေသော အခန်းထဲမှာသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရသည်။ သို့မဟုတ်၊ အပုံပုံအထပ်ထပ်ပန်းကန်ချပ်တွေကို ဆေးကြောနေရသည်။

စားသောက်ဆိုင်မှာအလုပ်လုပ်ရင်း အရွယ်နှင့် လိုက်အောင်နှလုံးသားနာကျင်ခံစားရသည့်အချိန်တစ်ချိန်ရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းကားပြန်သည့်အချိန်ဖြစ်၏။

လပေါင်းများစွာ စီးလာခဲ့ရသဖြင့် ကျောင်းကားစက်
သံကိုသူကောင်းကောင်းမှတ်မိနေ၏။

ကျောင်းကားသံကြားလျှင် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကျော
ပိုးပြီးပြေးထွက်နေကျမို့ ပထမတစ်ရက်နှစ်ရက်က သူပြေး
ထွက်မိသေး၏။

ပြီးမှသူ့ကိုယ်သူပြန်ကြည့်ကာ သူနှင့်ကျောင်းကား
ဘဝခြားသွားပြီကို ဖူချင့်ချောင်းလေး နားလည်မိ၏။

သို့တိုင်အောင် ရံဖန်ရံခါတော့ ချောင်းကြည့်မိဆဲ။

ကားပေါ်ပါသွားသည့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုကြည့်ပြီး
ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ စိတ်မကောင်းသလိုလို သူခံစားရသည်။

ဖူချင့်ချောင်းလေး၏ ဘဝခရီးလမ်းကားကြမ်းတမ်း
ခက်ထန်လွန်းလှသည်။

တိုင်ပေမြို့ဆင်းရဲသား မှန်သမျှလုပ်ရသည့် အလုပ်
အားလုံး သူနှင့်သူ့မေမေတို့လုပ်ကိုင်ကြရသည်။

သည်လိုနှင့်ရက်မှလသို့၊ လမှနှစ်သို့၊ ဥတုရာသီတွေ
အလီလီပြောင်းခဲ့၏။

ဖူချင့်ချောင်းသည်ပင် တိုင်ပေမြို့ရှိ ဆင်းရဲသားလူငယ်
တို့၏ လမ်းဆုံးမူးယစ်ဆေးဝါးခွံထဲသို့ ကျရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဘဝကန္တာခရီးကို လျှောက်လှမ်းရင်း အတုမြင်အ
တက်သင်ရာကတစ်ဆင့် သူမူးယစ်ဆေးဝါးသုံးမိသည်။

‘သုံး’ ရာက ‘စွဲ’၏။

သုံးစွဲသည့်အဆင့်ရောက်မှ မူးယစ်ဆေး၏ အန္တရာယ်
ကို သူသိမြင်လာသည်။

သူနှင့်ဘဝတူလူငယ်တွေ မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့်သစ်
ခွက်တွေကြောသလို တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေလွင့်နေကြသည်။

မသေသင့်ဘဲသေဆုံးကြရသည်။

ချစ်သောသူတွေကိုသေခွဲ ခွဲသွားကြရသည်။

သည်လိုအဖြစ်ဆိုးတွေကို တွေ့ပုန်မြင်ပန်များလာ
တော့ သူကြောက်လာသည်။ လန့်လာသည်။

သူ့အသက်ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးသည်။

မသေချင်သေး၊ သေလို့မဖြစ်သေး။

သူ့ကိုချစ်လွန်းလှသော မေမေ။

သူ့အသက်မက ချစ်လှစွာသောမေမေ။ သည်မေမေ

နှင့်သူမစွဲချင်သေး။

သူမရှိသည့်နောက်မှာ မေမေတစ်ယောက် ဒုက္ခဆင်း
ရဲတွေ ပင်လယ်ဝေကျန်ခဲ့မှာကို တွေးမိတိုင်း၊ တွေးမိတိုင်းသူ

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ၊ နင့်ခနဲ ခံစားနေရသည်။
 သည်အသိနဲ့ သူ့ဆေးပြတ်ဖို့ကြိုးစား၏။
 သို့သော်မရ၊ ဘယ်လိုမှပြတ်၍မရ။
 အချိန်ကျလာသည်နှင့်သူ၏အသွေးအသားတို့ကမူ
 ယစ်ဆေးကိုတောင့်တလာသည်။
 သူ့ဆေးမသုံးဘဲအောင့်အည်းသည်။ တင်းခံသည်၊
 ပြင်းပြင်းထန်ထန်တောင့်တသည်နှင့်နောက်ဆုံးတော့သူ့ပဲ
 လက်မြောက်အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။
 သူ့မူးယစ်ဆေးကိုဆက်ပြီးသုံးဖြစ်သည်။
 သည်လိုသုံးစွဲရာကတစ်ဆင့် မူးယစ်ဆေးရာဇာတို့
 သားကောင်ဘဝ ကျရောက်ခဲ့သည်။
 မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမှာ ခိုင်းစေခြင်း
 ခံခဲ့ရသည်။
 သည်အလုပ်ကထောင်နှုတ်ခမ်းပေါ် လျှောက်လှမ်းနေ
 ရသည့်အလုပ်၊
 ပြိုင်ဖက်မူးယစ်ဆေးဝါးရိုက်များ၏ လုပ်ကြံသတ်
 ဖြတ်မှု သေနတ်ပြောင်းခရေမှာလှုပ်ရှားနေရသည့်ဘဝပေမဲ့
 သူရသည့်အကျိုးအမြတ်က မဆိုစွဲလောက်မျှပဲဖြစ်သည်။

သူသုံးစွဲဖို့ဘိန်းဖြူအနည်းငယ်ရမည်။
 သူနှင့်မိခင်ကြီးအတွက်ငွေကြေးအနည်းငယ်ရမည်။ ဒါ
 ခြင်္သေ့သည်။
 မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူ့ဘဝကဘိန်းဖြူနဲ့ထဲစုံစုံမြှုပ်နေပြီ
 ဖြစ်၏။
 ဆုပ်လည်းစူးစားလည်းရူးဘဝမို့ မူးယစ်ရာဇာစေ
 သမျှ မငြင်းပယ်နိုင်၊ ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးခဲ့ရ၏။
 တစ်နေ့ မူးယစ်ရိုက်ကားသားတစ်ယောက် သူ့ဆီရောက်
 လာသည်။
 “ဗုဒ္ဓချင့်ချောင်း၊ ဂုဏ်းချုပ်က အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။
 ခု-ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့တဲ့...”
 ဗုဒ္ဓချင့်ချောင်းလိုက်သွားသည်။
 “ဗုဒ္ဓချင့်ချောင်း၊ မင်းမြန်မာနိုင်ငံကိုသွား၊
 အဆက်အသွယ်တစ်ယောက် ဘိန်းတွေလာပေးလိမ့်
 မယ်၊
 အဲဒီဘိန်းဖြူတွေကို မင်းသွားယူရမယ်...”
 “ကျွန်တော်မြန်မာနိုင်ငံကို မရောက်ဖူးဘူး၊
 အဆင်မပြေဘူးနဲ့တူတယ်...”

“အဲဒါတွေတာမှမပြောနဲ့၊

ငါအားလုံးစိစဉ်ပြီးပြီ၊

မင်းလုပ်ရမှာက ခရီးထွက်ဖို့ပြင်ထား... ”

မူးယစ်ဂိုဏ်းချုပ်က ဤမျှပဲပြောပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်
သွားသည်။

ညွှန်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ပူချင့်ချောင်းတစ်ယောက်
တည်းကျန်ခဲ့သည်။

ပူချင့်ချောင်းရှေ့စားပွဲမှာတော့ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်နှင့်
ဘိန်းဖြူမှန်အနည်းငယ်ထည့်ထားသောပလတ်စတစ်အိတ်
ငယ်တစ်ခုရှိ၏။

မရောက်ဘူးသောနိုင်ငံတစ်ခုသို့ သွားရမည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ပူချင့်ချောင်းစိတ်တွေညစ်ညူးသွားသည်။

သွားရသည်ကအပျော်ခရီးမဟုတ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး
တွေ သယ်ဖို့သွားရတဲ့ ဒုစရိုက်ခရီးဖြစ်နေ၏။

ပူချင့်ချောင်း အနည်းငယ်တွေဝေမိသည်။

သို့သော် သူ့ဘဝက မူးယစ်ရာဇာကြီး၏စေသည်ကျန်၊
ထွန်သည်နွားဘဝ။

ခိုင်းသမျှ စေသမျှ လုပ်ပေးရုံကလွဲပြီး အခြားဘာမှ

မတတ်နိုင်...။

ပူချင့်ချောင်း တားပွဲပေါ်မှ ငွေစက္ကူတွေနှင့်ပလတ်စတစ်
အိတ်လေးကို ကောက်ယူလိုက်ပါတော့သည်။

(သုံး)

၂၀၀၅ ခုနှစ်မတ်လ (၃)ရက်၏နေ့လယ်ခင်း၊
ပူချင့်ချောင်းရောက်နေသည့် နေရာကထိုင်းနိုင်ငံ၊
ဘန်ကောက်မြို့ရှိ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်ကြီးထဲမှာဖြစ်
သည်။

သူနှင့်အတူ တင့်ချိန်အန်း (TING CHING AN)
ပါလာသည်။

တင့်ချိန်အန်းမှာ သူနှင့်ကလေးဘဝကတည်းကတွဲ
လာခဲ့သောသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

နောက်ပြီးအချစ်ဆုံး၊ အခင်ဆုံး၊ အတွဲဆုံးသူငယ်
ချင်း၊ အကျင့်တူ၊ စရိုက်တူတွေလည်းဖြစ်သည်။

ပူချင့်ချောင်း၏ ဘဝလမ်းကခယောင်းလမ်းဟုဆိုလျှင်
တင့်ချိန်အန်း၏ဘဝက ကန္တာရပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘဝတူနှစ်ယောက် ပေါင်းမိကြခြင်း

လည်းဖြစ်၏။

ဝယ်စဉ်ဘဝ နံ့ချာနိမ့်ကျသော အလုပ်တွေလုပ်တုန်း
ကလည်းအတူတူ

အရွယ်မရောက်မီ ပူးယစ်ဆေးဝါးသုံးကြတော့လည်း
အတူတူ

နောက်ဆုံး ပူးယစ်ဆေးခေါင်ဆောင်၏ သားကောင်
ဘဝကျရောက်တော့လည်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်လည်းသူတို့နှစ်ယောက်ကို မြန်မာနိုင်ငံသို့
ပူးယစ်ဆေးဝါးများ သယ်ယူရန်စေခိုင်းခံရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နံနက်စောစောကပင်တိုင်ပေလေ
ကြောင်းဖြင့်ဘန်ကောက်ကိုရောက်လာခဲ့သည်။

ဘန်ကောက်မှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံရန်ကုန်မြို့သို့ခ
ရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့လေယာဉ်ပေါ်တက်ပြီးမကြာမီလေယာဉ်ကြီး
ကခရီးစဉ်အမှတ် TG 305 ကိုဝတင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ပြေးလမ်းပေါ်တွင် အရှိန်ဖြင့်ပြေးလွှားနေရာက ငြိမ်
ခနဲဖြစ်သွားသည်။

လေယာဉ်တစ်စတစ်စ ပျံတက်နေပေပြီ။

ဗုဒ္ဓချောင်း လေယာဉ်ပြတင်းမှတစ်ဆင့်ဘန်ကောက်
မြို့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

အထပ်မြင့်မိုးပျော်တိုက်တွေက အောက်ဘက်မှာတစ်
ရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

လေယာဉ်က လေဟာပြင်ထက်ရောက်သွားပုံရ၏။
ဘပြည်းပြည်းတိမ်လွှာတွေကိုစပြီးမြင်တွေ့လာရသည်။

နေပြည်ပြန်းထားသောတိမ်တွေက ရွှေရောင်တောက်
ကာလှချင်တိုင်းလှနေကြသည်။

လေယာဉ်သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
တိမ်တိုက်ကြီး တစ်ခုထဲဝင်ရောက်ဟန်ရှိ၏။ မြင်ကွင်း

ထဲမှာ အဖြူရောင်တိမ်တွေကိုမြင်နေရသည်။
ဗုဒ္ဓချောင်းအကြည့်တွေက ပြတင်းပေါက်နားမှခွါ

ကာ လေယာဉ်ထဲရောက်သွားသည်။
လေယာဉ်ထဲတွင်ခရီးသည်အပြည့်နီးပါး ပါလာသည်။

ဥရောပတိုက်သားအချို့တွေရသော်လည်း အများစု
က အာရှတိုက်သားတွေဖြစ်သည်။

ဖောင်ကောင်လို၊ တရုတ်ပြည်မကြီးလို တိုင်ပေလို
တရုတ်နိုင်ငံ သားတွေပါသည်။ဂျပန်နှင့်တောင်ကိုရီးယားလူ

မျိုးတွေကိုလည်းတွေ့ရသည်။

ဒီခရီးသွားတွေထဲမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ဒေသန္တရဗဟုသုတရှာမှီးသူတွေ၊ အပျော်ခရီးသွားတွေပါမည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးဒုစရိုက်သမားကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သာရှိမည်ဟုတွေးရင်း ပူချင့်ချောင်းမလုံမလဲခံစားနေရသည်။

သူရင်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်မိလိုက်၏။ မိနစ်အနည်းငယ်တွင်း ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆိုက်ရောက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသံကြားလိုက်ရသည်။

ပူချင့်ချောင်း၊ တင့်ချိန်အန်းကိုကြည့်လိုက်သည်။

တင့်ချိန်အန်းကလည်း သူ့ကိုကြည့်နေတာတွေ့ရ၏။ သူကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တင့်ချိန်အန်းကလည်း အသာခေါင်းညိတ်ပြ၏။

တပြည်၊ ဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းလာသောလေယာဉ်က တစ်

ချက်ခုံကာပြေးလမ်းပေါ်ရောက်သွား၏။

ခဏအကြာလေယာဉ်ရပ်တန့်သွားသည်။

ခရီးသည်များနှင့်အတူ သူတို့ဆင်းခဲ့ကြ၏။

ညှော်ခန်းမထဲအရောက်မှာတော့ သူ့စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းသူကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

မစ္စတာ စိုင်းရှိန်. . . (သို့မဟုတ်)

သူတို့ကိုအနီးကပ် စီစဉ်ညွှန်ကြားမည့် မူးယစ်ဆေးဝါးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်. . . ။

သူတို့ကိုမူးယစ်ခွံထဲကျအောင်ဆွဲချပြီး သူ့အကျိုးစီးပွားအတွက် အမိန့်ပေးစေခိုင်းနေသူ. . . ။

မစ္စတာ စိုင်းရှိန်ကလျင်သည်။ ပါးနပ်သည်။

ယခုပင်ကြည့်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ဆောင်မည့်ပူချင့်ချောင်းတို့နှင့်အတူမသွား။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ တစ်ရက်ကြိုတင်ပြီးသွားသည်။

ဟိုတယ်တည်းခိုခန်းမှာလည်းအတူမဟုတ်၊ သီးခြားဟိုတယ်တစ်ခုမှာတည်း၏။

ဤကား-ပူချင့်ချောင်းတို့မတော်တဆအဖမ်းခံရလျှင် သူ့လွတ်မြောက်အောင်စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပူချင့်ချောင်းကလည်း မြွေမြွေချင်းခြေမြင်၏။

မစ္စတာစိုင်းရှိန်၏ အကွက်ကိုသိ၏။

ဒုစရိုက်သမားဘဝတူအချင်းချင်း စာနာနားလည်မှု

ကင်းစွာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းတတ်သော မစ္စတာစိုင်းရှိန်အားပူချင့်
ချောင်း အပုန်းကြီးပုန်းသည်မှာအဆန်းတော့မဟုတ်
ယခုမူကား သူတို့အပုန်းကြီးပုန်းသူ မစ္စတာစိုင်းရှိန်
က သူတို့ကို လေဆိပ်မှာလာရောက်ကြိုဆိုနေပြီဖြစ်သည်။

(လေး)

ပူချင့်ချောင်းတို့ နှစ်ယောက်၏ခရီးက သက်သောင့်
သက်သာမရှိလှ၊
ရေးကြီးသူတပျိုနိုင်လွန်းလှသည်၊
၂ရက်နေ့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်နှင့်တိုင်ပေ ကထွက်၏၊
၃ရက်နေ့နံနက် ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်သို့ရောက်၊
၃ရက်နေ့ နေ့လယ်မှာပင်ထိုင်းလေကြောင်းဖြင့် မြန်
မာနိုင်ငံသို့ခရီးဆက်ရသည်။
မြန်မာနိုင်ငံရန်ကုန်မြို့တော်သို့ညနေခိုင်းမှာရောက်၏။
ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အိပ်ရေးဝဝပင်မအိပ်လိုက်ရ။ ၄ -
ရက်နေ့မှာရန်ကုန်လေဆိပ်ကိုပြန်ဆင်းရပြန်သည်။
ရန်ကုန်အဲယားဝေ၊ မရီးစဉ်အမှတ် HK.721 ဖြင့်
မန္တလေးသွားရသည်။

မန္တလေးက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ မစ္စတာစိုင်းရှိန်
ဆက်သွယ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကိုစောင့်ရ၏။
၅ရက်နေ့သတ်မှတ်ထားသော အချိန်မှာ သူတို့ဆီ
သို့တရုတ်တစ်ယောက်ရောက်လာ၏။
ဘိန်းဖြူတွေထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးကိုပေး
သွား၏။
သူတို့နှစ်ယောက်ဘိန်းဖြူထုပ်တွေကို တစ်ယောက်
တစ်ဝက်စီခွဲယူ၏။ ၆ရက်နေ့မှာရန်ကုန်ကိုပြန်ခဲ့ကြရသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်မြန်မာနိုင်ငံက ပြန်ထွက်ရမည့်ရက်
ကမတ်လ(၇)ရက်၊
စိတ်ဖိစီးမှုတွေ၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေ များစွာဖြင့်
နေ့ရက်တိုင်းအချိန်တိုင်းကို ဖြတ်သန်းရသောသူတို့ နုက္က
ကြီးမားလှသည်။
မစ္စတာစိုင်းရှိန်က သူတို့ကိုတိရိစ္ဆာန်တွေလို သဘော
ထားမောင်းနှင်နေသလိုခံစားရ၏။
“ငါတို့ကိုဦးနှောက်မရှိတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေလိုသဘော
ထားနေတာကွ...
တိုင်ပေကလာတုန်းကလည်းအတူတူမလာဘူး။

တစ်ရက်ကြိုပြီးသွားတယ်...။

အခုတိုင်ပေကိုပြန်တော့လည်း သူကအရင်ပြန်သွား
နှင့်ပြီ။

ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဘိန်းဖြူထုပ်တွေနဲ့ထားပစ်ခဲ့

တယ်။ ဒါက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ၊

သူကတော့လွတ်စေ၊ ငါတို့ကိုတော့သေချင်သေ၊ အ
ဖမ်းခံချင်ခံရဆိုပြီးထားပစ်ခဲ့တဲ့အဓိပ္ပါယ်ပဲ။

ငါတို့လွတ်မြောက်ခဲ့ရင် ဒီကောင်ကြီးကငါတို့ယူလာခဲ့
တဲ့ဘိန်းဖြူတွေနဲ့ ချမ်းသာသည်ထက်ချမ်းသာအောင်လုပ်မှာ
ကွ...။”

ပူချင့်ချောင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်နေသည်။

ဒေါသကြောင့်သူ့မျက်နှာဖြူဖြူမှာ နီလိုက်ဝါလိုက်

ညိုလိုက်ဖြင့်အရောင်တွေအမျိုးမျိုးပြောင်းနေ၏။

အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသောကြောင့် မေးရိုးကြီး
တွေကထောင်နေသည်။

မကျေမနပ်ပြောရင်းက ဘိန်းဖြူထုပ်တွေထည့်ထား
သောအိတ်ကိုပွေ့ယာပေါ်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ပူချင့်ချောင်းဒေါသတွေပြင်းပြင်းထန်ထန်ပေါက်ကွဲ
နေသလောက် တင့်ချိန်အန်းကတော့ ကြက်နာကြီးလည်လိမ်ခံ
ထားရသလို ၊ ငိုငိုတိုတိုနှင့် ဘာမှမပြော ၊

“ဒီကိစ္စလုံးဝမကျေနပ်ဘူး။

ဘိန်းဖြူတွေကိုဒီမှာပဲထားခဲ့မယ် ၊ မယူဘဲပြန်သွား
မယ်ကွာ...။”

ပူချင့်ချောင်းစကားကြောင့် ကြက်နာကြီးလိုငိုနေ
သောတင့်ချိန်အန်းထရပ်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းတွေအထင်း
သားပေါ်လွင်နေသည်။

“ဘိန်းဖြူတွေယူမသွားရင် မစွတာစိုင်းရှိန်ကငါတို့
နှစ်ယောက်ကိုသတ်ပစ်မှာပေါ့...။”

“သတ်သတ် ကွာ...။”

ပူချင့်ချောင်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ပစ်လိုက်
သည်။

“ဒီဘိန်းဖြူတွေကို ကိုယ်ခန္ဓာမှာဝှက်ယူသွားရုံနှင့်
လွတ်မယ်လို့မင်းထင်သလား...။

ဘယ်နိုင်ငံက အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်တွေမှာ

မဆို ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ၊ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ ပြီးရင် မူးယစ်ဆေးဝါးက ဦးစားပေးအဆင့်က . . .

ငါတော့ဒီဘိန်းဖြူတွေကိုသယ်မသွားဘူး။ သူများနိုင် ငံမှာအဖမ်းမခံချင်ဘူး . . .

မင်းမကြောက်ရင်မင်းဘာသာသယ်။ ”

ဖူချင့်ချောင်းပြောပြီး အတန်ကြာမှ တင့်ချိန်အန်းဆိုက အသံထွက်လာသည်။

“ငါလည်းကြောက်တယ်၊ မသယ်ရဲဘူးဖူချင့်ချောင်း”

ထိုနေ့ကသူတို့တန်ကောက်မှတစ်ဆင့်တိုင်ပေသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်လည်း ဘိန်းဖြူတွေကိုသယ်ဆောင်မသွားခဲ့ကြ

သူတို့တည်းခိုရာ စထရင်းဟိုတယ်၊ အခန်းရှိ ရေ ချိုးခန်းမျက်နှာကြက်ထဲ မှာဝှက်သိမ်းထားခဲ့သည်။

သူတို့တိုင်ပေရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မစ္စတာစိုင်း ရှိန်လာကြိုနေသည်။

သူတို့ကြောက်ရွံ့မသယ်ခဲ့ကြောင်းပြော၏။

မစ္စတာစိုင်းရှိန်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သို့ သော်ဘာစကားမှမပြော ၊

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားသည်။

မစ္စတာစိုင်းရှိန် တိတ်ဆိတ်နေပြီဆိုလျှင် အလွန် ကြောက်စရာကောင်းကြောင်းသူတို့သိသည်။

သူတို့အသက်ခံရတော့မည်ကိုလည်း တစ်ထပ်ချတွက် ဆေးထားကြသည်။

မစ္စတာစိုင်းရှိန်ကသူတို့ကို အဆောက်အဦးတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားသည်။

အသင့်စောင့်နေသော လက်မရွံ့လူမိုက်တွေကသူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခြေရောလက်ပါကြိုးဖျားဖြင့်ချည်နှောင်လိုက် သည်။

ခဏအကြာမှာ မစ္စတာစိုင်းရှိန်ရောက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲမှာ လိပ်ကျောက်ပြီးတပ်ထားသောကျာ ပွတ်ရှည်တစ်ခု။

အားပါရှိပြင်းထန်သောရိုက်ချက်တွေကဖူချင့်ချောင်း နှင့်တင့်ချိန်အန်းတို့နှစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ပေါ် ရွမ်းခနဲ . . . ရွမ်းခနဲ၊ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်၊ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် တျှရောက်သွားသည်။

ကျောပြင်တစ်ခုလုံးဒဏ်ရဒဏ်ချက်တွေက အမြောင်း မြောင်းထနေ၏။

စုတ်ပြတ်နေသောကျောပြင်မှာ သွေးနီရဲရဲတွေက
လည်းရွဲရွဲလျက် . . . ။

(ငါး)

ပူချင့်ချောင်း ဒုက္ခိယအကြိမ်အပြစ် မြန်မာနိုင်ငံသို့
ထွက်ခွာပြန်သည် . . . ။

သူနှင့်တင်ချိန်အနားတို့နှစ်ယောက်ကို မစ္စတာစိုင်းရှိုန်
က ကျာပွတ်စာကျွေး၍အပြစ်ပေးခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံးအရိုက်ခံရပြီး တစ်ညလုံးသတိလစ်နေခဲ့၏
နောက်နေ့ နံနက်မှသတိပြန်ရလာသည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင် ဝှံ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူပေးရ
မယ် . . .”

မစ္စတာစိုင်းရှိုန်၏ အသံက သရဲသဘက်စီးနေသည်
အသံ . . . ။

မိုးကြိုးပစ်သံကြီးလို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ
သည်

“သူများနိုင်ငံမှာအဖမ်းခံရမည့်အလုပ်၊ ကျုပ်မလုပ်
ရဲဘူး . . .”

မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးလည်လှီးသတ်မယ် . . .

“သတ်တော့လည်းအေးတာပေါ့ဗျာ . . . ။

ဘိန်းစား ဘဝနဲ့နေရတာထက် သေတာမှပို

ကောင်းဦးမယ် . . .”

ပူချင့်ချောင်းက သေမထူးနေမထူးဟုသဘောထား
ပြီးပြောလိုက်သည် . . . ။

“အေး . . . သတ်မယ် . . . သတ်မယ် . . . ဒါပေမဲ့

. . . မင်းတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး . . . ။

မင်းအမေကိုပါ သတ်မယ် . . .”

မစ္စတာစိုင်းရှိုန်က ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်လိုအော်
သည်။

လက်မရွံ့လူမိုက်တစ်ယောက်က ပူချင့်ချောင်း၏အ
မေကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင်ဆွဲခေါ်လာ၏။

“အမေ . . .”

ပူချင့်ချောင်းစိုးရိမ်တကြီးနှင့် တအားကုန်အော်
မြှုပ်လိုက်သည် . . . ။

ပြီးတော့မစ္စတာစိုင်းရှိုန်ကို “အယုတ်တမာကောင်
တို့” ဟုအဲဒီသတကြီး အော်ဆဲမြှုပ်လိုက်သည် . . . ။

ဘီလူးကြီးမစ္စတာစိုင်းရှိန်ကား ရွံရှာဖွယ်အပြုံးကြီး
ဖြင့် သွားကြီးပြကပြုံးနေ၏။

မစ္စတာစိုင်းရှိန်က ဘယ်သူသေသေ တေတေပြီးရော
လူစား။

ပူချင့်ချောင်းလိုကောင်ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမည်
ဆိုတာကောင်းကောင်းသိသည်။

အမေတစ်ခုသားတစ်ခု ပူချင့်ချောင်း သူ့အမေကိုဘယ်
လောက်ခင်တွယ်တယ်ဆိုတာ သိပြီးသားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်းပူချင့်ချောင်းကိုခိုင်းစေဖို့ သူ့အမေ
ကိုအသုံးချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းကိုမသတ်ခင်၊ မင်းအမေကိုအရင်ဆုံး
သတ်ပြမယ်ကွ . . .”

လူပိုက်တစ်ယောက်က ပူချင့်ချောင်း၏အမေကို ချစ်
ကိုင်၍ထစေသည်။

မစ္စတာစိုင်းရှိန်လက်ဝါးပြန်ပြလိုက်၏။
လက်ဖဝါးပေါ်မှာခလုတ်နှိပ် ဓားတစ်ချောင်း။

“ဖြောင်း . . .”

ခလုတ်နှိပ်၍ ဓားထွက်လာသောအသံက ကျယ်

လောင်လွန်းလှသည်။

ပူချင့်ချောင်း နားထဲမှာမိုးကြိုးပစ်သံ

မစ္စတာစိုင်းရှိန်က ပူချင့်ချောင်းကို မထိတထိပြီးပြရင်း

အရှေ့ကိုတိုးသွားသည် . . .

“မလုပ်နဲ့ . . . မလုပ်နဲ့ . . .”

ပူချင့်ချောင်းအသံတုန်အော်၏။

မစ္စတာ စိုင်းရှိန်ကပူချင့်ချောင်း၏အသံကို လျစ်လျူ

ရှုကာဆက်တိုးသွားသည်။

ပူချင့်ချောင်းမိခင်ဘကြီး၏ လည်ပင်းပေါ်ဓားသွားတင်
လိုက်သည်။

မစ္စတာစိုင်းရှိန်က ပူချင့်ချောင်းကို မထိတထိပြီးပြရင်း
အရှေ့ကိုတိုးသွားသည် . . .

“မသတ်နဲ့ . . . မသတ်နဲ့ . . .”

“အီး . . . တီး . . . တီး . . .”

ပူချင့်ချောင်းသွေးရှူး သွေးတန်းအော်ဟစ်သည်။ တား
သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှပင် သည်းထန်စွာငိုချလိုက်သည်။

ပူးယစ်ရာဇာ မစ္စတာစိုင်းရှိန်ကိုပူချင့်ချောင်း အရှုံးပေး
လိုက်ရပြီဖြစ်သည် . . .

နောက်ရက်မှာပင် ဖုချင့်ချောင်းတို့ မြန်မာနိုင်ငံပြန်လာ
ခဲ့ရသည်။

သည်တစ်ခေါက်တော့ မစ္စတာစိုင်းရှိန်က သူတို့ကို
လွှတ်မထား ၊

သူတို့ထွက်မပြေးနိုင်အောင် အနီးကပ်လိုက်ပါခဲ့သည်။
သည်ကြားထဲမှာပင် တင့်ချိန်အနီးထွက်ပြေးလွတ်
မြောက်သွားသည်။

တိုင်ပေလေဆိပ်မှာတန်းစီနေစဉ် မယောင်မလည်
ထွက်ကာ လစ်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဖုချင့်ချောင်းနှင့် မစ္စတာစိုင်းရှိန်တို့နှစ်
ယောက်ပဲလာခဲ့ရသည်။

ပထမကပ်ခေါက်ကအတိုင်း တိုင်ပေ-ဘန်ကောက်
-ရန်ကုန်ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် စထရင်းဟိုတယ်ကိုတန်း
သွားသည်။

ပထမတစ်ခေါက်ကတည်းခဲ့သော အခန်းကိုငှား၏။

ကံဆိုးချင်တော့ ထိုအခန်းမှာညည်းသည်ရောက်နေပေ

ပြီ။

“ကျုပ်တို့အဲဒီအခန်းကိုပဲ နှစ်သက်တယ်၊
အဲဒီအခန်းပဲ လိုချင်တယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ရအောင်ဆောင်ရွက်ပေးပါ . . . ”

မစ္စတာစိုင်းရှိန်က ဟိုတယ် မန်နေဂျာကိုပြောသည်။
ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပထမရောက်နှင့်သူညည်းသည်

ကိုမေတ္တာရပ်ခံကြည့်သည်။

ကံအားလျော်စွာပင်အဆင်ပြေ၏။

တည်းခိုနေသောညည်းသည်က အခန်းပြောင်းပေးခြင်း

ကို လက်ခံလိုက်သည်။

ဖုချင့်ချောင်းနှင့်မစ္စတာစိုင်းရှိန်တို့ အခန်းထဲဝင်သည်။

ရေချိုးခန်းပျက်နှာကြက်ကိုခွာကြည့်သည်။

ဝှက်ထားခဲ့သည့်ဘိန်းပြုအထုပ်တွေက ခြေရာလက်

ရာမပျက်ရှိနေသေး၏။

“မနက်ဖြန်တိုင်ပေကိုပြန်မယ် . . . ”

ဒါတွေအားလုံး မင်းသယ်ရမယ်၊

တစ်ခုမှမကျန်စေနဲ့ . . . ”

မစ္စတာစိုင်းရှိန်၊ အမိန့်ပေးပြီးအခန်းပြင်ထွက်သွား

သည်။

ပူချင့်ချောင်းဘာမှ မတတ်နိုင် . . . ။

မူးယစ်ရာဇာ၏ အမိန့်ကိုငြင်းပယ်ရန်အင်အားသူ့မှာမ
ရှိတော့ပြီဟကား။

(ခြောက်)

ပူချင့်ချောင်း အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။

ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ် ပြည်ပထွက်
ခွာဆောင်၊ အိပ်ကပ်ရေးယူနစ်ကို အဖြတ်၊ မသင်္ကာဖွယ်တွေ
ရမှုကြောင့် လုံခြုံရေးရဲတပ်ဖွဲ့၏ စစ်ဆေးခြင်းကိုခံရသည်။

ရဲကသူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှာဖွေသည်။

ပူချင့်ချောင်း၏ ပေါင်ရင်းနှင့်ခွကြားတွင် တိပ်ဖြင့်ကပ်
ထားသောဘိန်းဖြူ (၃၄)ထုပ် စုစုပေါင်းအလေးချိန် ၈၅၀ ဂရမ်
ကိုတွေ့သွားသည်။

သူစီးထားသောဖိနပ်ထဲကလည်း ဘိန်းပြုပြန်အနည်း
ငယ်နှင့် ဆေးထိုးပြွန်လေးတစ်ချောင်း။

နောက်၊ ပူချင့်ချောင်း၏ကင်မရာအတွင်း ဓာတ်ခဲထည့်
ရသည့်နေရာမှလည်း ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်းထပ်တွေ့ရပြန်
သည်။

သူ့ကိုစစ်ဆေးရှာဖွေနေစဉ်မှာပင် သူစီးနင်းလိုက်ပါ
မည့်လေယာဉ်ထွက်ခွါတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသံကြား
ရသည်။

နောက်- လေယာဉ်ထွက်ခွါသံကြားကြားလိုက်ရသည်။
ထိုလေယာဉ်နှင့်အတူ မူးယစ်ရာဇာ မစွတာစိုင်းရှိန်
ပါသွားသည် . . . ။

သူသာရေခြားမြေခြား မြန်မာနိုင်ငံမှာ အကျဉ်းသား
သေဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် . . . ။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုမှာ မူးယစ်ဆေး ပပျောက်ရေး
ဝါးအတွက် အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်နေကြတာ သူသိ
သည်။

အချို့နိုင်ငံတွေမှာ မူးယစ်ကုန်ကူးသူတွေကို ရက်စက်
စွာသေမိန့်ပေးတာတွေလည်း သူမသိမဟုတ်။

ယခု၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သူ့အဖမ်းခံလိုက်ရပြီ၊
သေဒဏ် စီရင်ခြင်းခံရမည်လား၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ထောင်ဒဏ်လား၊ သူမသိ။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်မည်။

ပူချင့်ချောင်းအနေနဲ့ကား သေဒဏ်ကိုလည်းမပူ၊
နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်လည်းမပူပါ။

သူရိုးရိမ်သည်ကသူ့အမေ၊ သူချစ်သောမေမေအတွက်
ပဲဖြစ်သည်။

တိုင်ပေပြန်ရောက်သွားသော မစ္စတာစိုင်းရိုက်သည်
မေမေ့ကို နှိပ်စက်နေဦးမလား။

သူမရှိလျှင် အိုကြီးအိုမ မေမေတစ်ယောက်တည်းစား
ဝတ်နေရေး ဘယ်လိုရုန်းကန်မလဲ

ပူပြင်းသောအတွေးတွေက ပူချင့်ချောင်းအိန္ဒိယလုံးသား
ကိုတဖြည့်ဖြည့်လောင်မြိုက်နေသည်။

ပူချင့်ချောင်းအံကိုကြိတ်သည်။ မျက်လုံးအစုံကိုတင်း
တင်းမှိတ်သည်

သူဘယ်လိုမှိတ်မှိတ်၊ ဘယ်လိုပိတ်ပိတ်၊ တားဆီးမ
ရ။

မျက်ရည်တွေက ပိတ်ထားသောမျက်လုံးစွန်းမှပင်
စိမ့်ထွက်စီးကျလာနေပြီဖြစ်သည်။

(ခုနစ်)

ပူချင့်ချောင်း၊ သူ့အမှုကလွတ်မြောက်ဖို့မကြိုးစားခဲ့။
ငြင်းကွယ်ထွက်ဆိုဖို့၊ ဆင်ခြေဆင်လက်ပြဖို့လည်းလုံး

၀. မစဉ်းစားခဲ့။

သူ့ဘဝကို အဖြစ်မှန်အတိုင်းမြန်မာတရားသူကြီးနှင့်
မြန်မာရဲအရာရှိထံပွင့်ဟခဲ့သည်။

အမှုကိုအမှန်ပင်ကျူးလွန်မိကြောင်းဝန်ခံခဲ့သည်။
သူ့အမှုကို ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင် တရားရုံးတွင်စစ်

ဆေးခဲ့သည်။
စစ်ဆေးနေစဉ်အတောအတွင်း မြန်မာနိုင်ငံအိန္ဒိယ

ကြီးအင်းစိန်အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ငါးလခန့်နေခဲ့ရသည်။
သည်ကာလတွေမှာမြန်မာတွေနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရ၏။

ဖော်ရွေသောအပြုံးပိုင်ရှင်တွေ၊ ကြင်နာသနားတတ်
သူတွေ၊ ကူညီတတ်သူတွေဟု မြန်မာလူမျိုးတွေအပေါ် သခံ

စားနားလည်မိသည်။
မြန်မာတရားစီရင်ရေးကိုလည်း လူ့အခွင့်ရေးအပြည်

အဝရှိသော၊ မျှတသောတရားစီရင်ရေးဟု သူမှတ်ချက်ပြုမိ
သည်။

မြန်မာအစိုးရက သူ့ဘက်မှလိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန်
ဦးတင်ဟန်ဆိုရှေ့နေကြီးတစ်ဦးငှားရမ်းပေးခဲ့သည်။

မြန်မာငွေသိန်းချီရနိုင်သော ဒီလိုအမှုမျိုးအတွက်

သူ့ရှေ့နေရရှိငွေမှာ တစ်နေ့ငါးဆယ်ကျပ်မျှသာဆို၍
ပူချင့်ချောင်းအံ့ဩမဆုံးဖြစ်ရသည်။

မြန်မာငွေငါးဆယ်ကျပ်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်
၏မုန့်ပဲသွားရေစာဖိုးသာရှိသည်။

ထိုမျှနည်းပါးသောအခကြေးငွေရသော်လည်း ရှေ့နေ
ကြီးက သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြောင်း
ပူချင့်ချောင်းသိသည်။

ရုံးချိန်းရက်တိုင်း ထမင်းဖိုး၊ ကွမ်းဖိုးတစ်ထောင်ကျော်
ရှေ့နေကြီးကုန်ကျနေကြောင်း ပူချင့်ချောင်းသိသည်။

သို့သော်၊ သူကရေခြားမြေခြား နိုင်ငံခြားနေသူဖြစ်
သည်။

ရှေ့နေကြီးကိုကျေးဇူးမတုံ့ပြန်နိုင်။

သူကိုတုံ့ပြန်နိုင်သည်က "မင်္ဂလာပါဆရာကြီး၊ ကျေး
ဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်" ဟူသောမြန်မာစကားတစ်ခွန်းသာ
ဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့နေကြီးကို မဝိကလာပိကလာ ပြောပြီးလက်
အုပ်ချီ အရိုအသေပေးလိက်သည်။

တရားခွင်မှာစကားပြန်တစ်ယောက်ထားပေးသဖြင့်
တရားသူကြီးနှင့် သက်သေတွေပြောသော အကြောင်းအရာ
အားလုံးကို ပူချင့်ချောင်းသိနေသည်။

မြန်မာရဲအရာရှိတွေက သူတံမှဖမ်းမိသည့်အဖြူရောင်
အမှုန့်ပါအထုပ်တွေ၊ ဆေးထိုးပြွန်၊ ဆေးထိုးအပ်တွေကို ဓာ
တုဗေဒ ကျွမ်းကျင်သူနှင့်စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ဓာတုဗေဒဝန်က "ဟီးရိုးအင်း အာနိသင်စမ်းသပ်
တွေရှိသည်" ဟုပြန်ကြားစာပို့ခဲ့သည်။

နောက်၊ မှုခင်းဆရာဝန်ကလည်း ပူချင့်ချောင်း၏ပြင်
ပ လက္ခဏာတွေကိုစစ်ဆေးသည်။

မျက်စိသူငယ်အိမ်ကိုစစ်ပြီးဝဲယာလက်ဖျံတွေမှာ
ဆေးထိုးအပ်ရာအသစ်၊ အဟောင်းများတွေရှိရသဖြင့် မူးယစ်
ဆေးသုံးစွဲသည့်လက္ခဏာရှိကြောင်းထွက်ဆိုထားသည်။

တစ်ဖန်၊ မူးယစ်ဆေးစွဲကုသရေးနှင့် သုတေသနဌာ
နကလည်း မူးယစ်ဆေးဝါးများသုံးစွဲထားသည့်လက္ခဏာတွေ
ရှိကြောင်းထွက်ဆိုသည်။

ပူချင့်ချောင်းထံမှဆီးနမူနာယူပြီး ဓာတုဗေဒနည်းဖြင့်
စစ်ဆေးရာတွင်လည်း ဆီးထဲမှာ မော်ဖိန်းဓာတ်ပါရှိကြောင်း

စင်ဆေးတွေ့ရပြန်သည်။

သည်အချက်အလက်တွေအားလုံးအရ ဖုချင့်ချောင်း မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ဆောင်၊ သုံးစွဲတာခိုင်လုံနေသည်။ ဘယ်လိုမှပြင်းမရ။

“ဖုချင့်ချောင်း၊ မင်းအမှုကတိကျခိုင်လုံနေတယ်။ ဘယ်လိုမှမလွတ်နိုင်ဘူး ပုဒ်မတွေကလည်း သေဒဏ်ကျနိုင်တဲ့ပုဒ်မတွေကွ။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မင်းသေဒဏ်မကျအောင်တော့ငါကြိုးစားပါမယ်ကွာ”

ရှေ့နေကြီးကဖုချင့်ချောင်းကို အားပေးသည်။

ဖုချင့်ချောင်းအမှုကို (၉.၈.၂၀၀၅) နေ့မှာအပြီးသတ်လျှောက်လဲချက်ပေးရမည်။

ဖုချင့်ချောင်းပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ခိုင်လုံတိကျနေ၍ လွတ်မြောက်ဖို့မကြိုးစားတော့။

ဖုချင့်ချောင်း၏ ဘဝကိုတင်ပြပြီး သက်ညှာစွာအပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ဖို့သာ ရှေ့နေကြီးက ရုံးတော်သို့တင်ပြ၏။

(၁၅.၈.၂၀၀၅) နေ့မှာ အမိန့်ချသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးဥပဒေ ပုဒ်မ (၁၅) အရထောင်ဒဏ်(၅) နှစ်၊ ပုဒ်မ ၂၀ (ခ) အရထောင်ဒဏ်(၂၅)နှစ်၊ ချမှတ်ခံရသည်။

တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကိုစကားပြန်က ပြန်ပြောနေ၍ ဖုချင့်ချောင်းသိနေသည်။

သည်လိုဖြစ်လာသည်ကို ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးဖြစ်၍ ဖုချင့်ချောင်းစိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးမထိခိုက်လှ။

သူခံစားနေရသည်က သူချစ်သောမေမေအတွက်သာ ဖြစ်သည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုမိခင်ကြီး မည်သို့နေထိုင်စားသောက်နေရရှာမည်နည်း

ဒီဘဝမှာ သူနှင့်ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့နိုင်ပါ ဦးမည်လား . .

သည်အတွေးတွေ တွေးမိတိုင်း သူနှလုံးသားမတွနာကျင်ရသည်။ ကြေကွဲဆိုနှစ်စွာ ခံစားရသည်မဟုတ်ပါလား။

(၅၆)

လူ့ဘဝကား အနိမ့်၊ အမြင့်၊ အကွေ့၊ အကောက်တွေ များပြားလွန်းလှသည်။

ရယ်မောနေလျက်က ငိုရတတ်သလိုငိုနေစဉ်မှာလည်း

ရယ်မောချင်ရယ်မောတတ်ရသေး၏။

ကံဇာတ်ဆရာစေခိုင်းသမျှ ကံဇာတ်ဆရာအလိုကျ
ကပြအသုံးတော်ခံရသည်။ ငိုရရယ်ရသည်။

လူထဲကလူသား၊ ပူချင့်ချောင်းကား ဘယ်အချိန်ဘယ်
ကာလမှ ရယ်မောပျော်ရွှင်ရမည်မသိ။

ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဘဝတစ်ခြမ်းပဲ့ခဲ့ရရှာ၏။ မိ
ခင်ကြီးနှင့်အတူ အနိမ့်ကျဆုံးအလုပ်တွေလုပ်ရင်းဆင်းရဲပင်ပန်း
စွာအသက်ရှင်ခဲ့ရသည်။

ထိုမှပူးယစ်ခွံထဲ စိုးစိုးမြုပ်ခဲ့ရသည်။

ပူးယစ်ရာဇာ၏ သားကောင်ဘဝကျရောက်ခဲ့ရသည်။

ယခုဘိန်းဖြူတွေသယ်ဖို့ အားထုတ်ရင်း တိုင်းခြားဖြေ
ခြားမှာ အကျဉ်းကျခံနေရပြီဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ပူချင့်ချောင်းအပေါ် ကံဇာတ်ဆရာ
အလှည့်ပေးမှုက တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ကျရောက်လာခဲ့သည်။

ပူချင့်ချောင်း ပြစ်ဒဏ်ကျခံရပြီး သုံးနှစ်ခန့်အကြာ
၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြို၏။

နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုကို ရှေ့ရှု၍ မြန်မာစိုးရ
ကအကျဉ်းထောင်အသီးသီးတွင် ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသောနိုင်

ငံခြားသား အားလုံးကိုလွတ်ပေးသည်။

ပူချင့်ချောင်းနှလုံးသားတွေ လှောင်အိမ်မှလွတ်သွား
သည့်ဌာနပမာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သွားသည်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဤသို့တစ်ခါမှမပျော်ရွှင်ဘူးခဲ့
မကြာမီကာလမှာ သူ၏မိခင်နိုင်ငံသို့ သူပြန်ရောက်ပေ

တော့မည်

ချစ်လှစွာသောမိခင်ကြီးနှင့် တွေ့ရတော့မည်

ပူးယစ်ဆေးဝါးခွံထဲက လွတ်အောင်ရုန်းထွက်ရမည်

ပူးယစ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်၏ သားကောင်ဘဝကို

လည်းဆက်လက် အပြစ်မခံနိုင်တော့

သူ့အသက် ၂၉ နှစ်သာရှိသေးသည်။

သူ့အမေအတွက်၊ သူ့ဘဝအတွက်သူကြိုးစားမည်ဟု

သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပြီးပြီဖြစ်သည်။

ပူချင့်ချောင်း၏ အနာဂတ်ခရီးလမ်းကား လှပသော
ပန်းတိုင်ဖြင့် မွှေးထုံသင်းပျံ့နေမည် ဧကန်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

★ ★ ★ ★ ★

“ရေကြည်ချောင်းက
ဘိန်းစား”

သူ၏နာမည်ကို ကျော်မင်းဟုကျွန်တော်ရေးပါသည်။
ဝန်ခံလိုသည်မှာ ကျော်မင်းဆိုသောအမည်က သူ၏
အမည်ရင်းမဟုတ်ကြောင်းဖြစ်သည်။
သူ၏အမည်ရင်းကို ကျွန်တော်မဖော်ပြလို၊ သူ၏မိ
သားစုကလည်းအမည်ရင်းဖော်ပြခြင်းကို နှစ်သက်မည်မဟုတ်
ပါ။

ဤသည်ကလည်း မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသူ(ဘိန်းစား)
တို့၏အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော အခြေအနေတစ်
ရပ်ဖြစ်သည်။

မည်သူမှဘိန်းစားတစ်ယောက်၏ မိဘ၊ ညီအစ်ကို၊
မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဟု အသိအမှတ်ပြုမခံလိုကြချေ။
သူသည်ကြီးပွားချမ်းသာလိုသော၊ ရိုးသားကြီးတားလို
သောလူဝယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မိုင်းရှူးရတနာမြေတွင် သွားရောက်အလုပ်လုပ်ရင်း
မူးယစ်ဆေးဝါး၏သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။”

အမြင့်လျှောက်လှမ်းလိုသူ လူဝယ်တစ်ယောက်၊
မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့်
ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်ထက် နိမ့်ကျစွာတန်ဖိုး
ဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။

လူမသိသူမသိ ခွေးသေဝက်သေ သေခဲ့သည်။
သူ့အကြောင်း၊ သူ့အဖြစ်အပျက်တွေက မူးယစ်ဆေး
ဝါး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အန္တရာယ်ကို မီးမောင်ထိုးပြလျက်ရှိ
ပေသည်။

(တစ်)

မျက်လုံးအဝို ဗျတ်ခနဲပွင့်သည်။
သူမြင်ရသည်က ပိန်းပိန်းပိတ်နေသောအမှောင်ထု

ကြီးဖြစ်သည်။

ညဉ့်တရွေ့ကသူ၏ဝတ်ရုံမည်းကြီးဖြင့် လောကကြီး
တစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်ထားခဲ့ရှိသေးသည်။

သူက၊ အသံတစ်ခုကြားရလို ကြားရငြားနားစွင့်
ကြည့်၏။

သူ့ခြေရင်းဘက်ရေကြည်ချောင်းထဲမှ ချောင်းရေစီး
သံ တလွင်လွင်ကြားရ၏။

သူ့စိတ်တွေ့ရတ်တရက် နိုးထသွားသည်။

သူ့ရောက်ရှိနေသော နေရာကိုစူးစမ်းကြည့်သည်။

သူ့လက်တွေ ဟိုဟိုဒီဒီ စမ်းသပ်ကြည့်မိသည်။

သူ့လဲလျောင်းနေကျ မြက်မွေ့ယာကို စမ်းမိသည်။

သူ့ချွဲနေကျ ညစ်ထေးနံ့စေ့ ဝှမ်းကပ်တစ်ထည်ကိုသာ
တိမြဲမိသည်။

သည်တော့မှ ရေကြည်ချောင်း နှုတ်ခမ်းပေါ်မေးတင်

ဆောက်လုပ်ထားသောအိမ်တစ်အိမ်၏ ကြမ်းပြင်အောက်၊
ခွေးတစ်ကောင်၏ ဝပ်ကျင်းနှင့်တူသော သူ့နေရာ
တိုပြန်ရောက်နေမှန်း သူ့နားလည်သွားရသည်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာပါလိမ့်”

သူ့တွေးကြည့်သော်လည်းအမြဲက မရ။

မနေ့မနက်ပိုင်းက ကျော်မင်းလက်ထဲမှာ ငွေအနည်း
ငယ်ရှိခဲ့၏။

ထိုငွေဖြင့် အမှတ် (-) ရပ်ကွက်က တောင်ငူ
သူ့မထံသွား၏။

ဘိန်းဖြူ တစ်ပိုက်ဝယ်၏။

အချို့ရည်စုပ်သော ပလပ်စတစ်ပိုက်ကလေးကို တစ်
လက်မခန့်ဖြတ်၊ ဘိန်းဖြူပုန်ထည့်၊ အဝနှစ်ဖက်ပိတ်ထားသော
အရာတစ်ခုကို တစ်ပိုက်ဟုခေါ်သည်။

အမှန်တော့တစ်ပိုက်ဆိုတာက ပူးယစ်ဆေးဝါးစတင်
သုံးစွဲသူ အတွက်သာလုံလောက်သည်။

ကျော်မင်းလို ဘိန်းစားအဆင့်ဂိတ်ဆုံးဖြစ်နေသူ အ
တွက် ဆင်ပါးစပ်နှမ်းကပ်သလောက်သာရှိသည်။ လုံလောက်

မှုမရှိ။

သို့သော်မတတ်နိုင်၊ သူ့မှာရှိတာက တစ်ပိုက်စာဖိုး
 ဝဲနီသည်။
 သူ ဘိန်းဖြူတစ်ပိုက်ကိုယူပြီး ချောင်းကမ်းဘေးရှိ
 ကိုင်းချိုပုတ်ထဲ ဝင်သည်။
 အသင့်ရှာထားသောစီးကရက်ဘူးထဲမှ ခဲရေသုတ်
 ဝတ္ထုကိုထုတ်သည်။
 ထို့နောက်ဘိန်းဖြူတွေကို အငွေ့အဖြစ်ပြောင်းကာ
 ရှုရှိုက်သည်။
 ကိုင်းချိုပုတ်က ခေတ္တခဏမျှ သူ၏ဘုံမိဖန်ဖြစ်သွား
 သည်။
 တမူထူးခြားသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုခံစားရင်းလော
 ကကြီးကိုသူမေ့သွားသည်။
 သို့သော်စည်းစိမ်ချမ်းသာခံစားမှုက တစ်ပိုက်စာပဲ
 ဖြစ်သည်။
 အချိန်အနည်းငယ်အကြာမှာပင် သူ့စိတ်တွေကဘိန်း
 ဖြူကိုတောင်းဆိုလာပြန်သည်။
 သို့သော်သူ့မှာဘိန်းဖြူမရှိတော့၊ ဝယ်ဝရာငွေလည်း
 မရှိတော့

စိတ်၏တောင်းဆိုမှုက တဖြည်းဖြည်းတိုးလာသည်
 နှင့် ချားချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။
 တစ်စထက်တစ်စ ကြီးမားလာသည်။
 သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလာသည်။ ဟိုနေရာကယား
 လိုလို၊ နာကျင်သလိုခံစား လာရသည်။
 ထိုဝေဒနာက ပို၍ပို၍ ဆိုးဝါးလာ၏၊ ပြင်းထန်လာ၏၊
 သူ့မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့နေ ရာက ကြောက်စရာကောင်း
 ကာသည်။
 သူ့နှုတ်ခမ်းကသည် ဥချသံလား၊ ညည်းတွားသံလား၊
 ဆိုသံလား၊ သဲသဲကွဲကွဲ၊ ရှိသော ဗလုံးဗထွေးအသံတွေ
 ကြက်လာသည်။
 မူးယစ်ဆေးပြက် ဝေဒနာ ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစား
 တာအင်္ဂါမျှ ရူးသွပ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။
 ဒီလောက်အထိပဲ သူမှတ်မိသည်။
 သူ့နေရာကို သူ့ဘာသာ လာတာလား၊ ဘဝတူဘိန်း
 တစ်ယောက်က ပို့ပေးတာလားဆိုသည်ကိုမူ သူလုံးဝမသိ
 တော့။
 လှိုစဉ်မှာပင် သူ့နှာဖေးကမ်းထဲသို့ အနံ့တစ်ခုတိုးဝင်လာ

သည်။

“ပြေသင်းနံ့ . . .”

သူစိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်မိလိုက်၏။

“မိုးနံ့ပါသော ပြေသင်းနံ့၊

ညကမိုးရွာခဲ့ပုံရတယ် . . .”

သူ့စိတ်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

ခွေးတစ်ကောင်တိုးဝင်စာမျှသာ ရှိသောအိမ်အောက်

ဝင်ကျင်းထဲက လေးဘက်ထောက်ထွက်ခဲ့သည် . . . ၊

ညကမှောင်ဆဲ၊ မိုက်ဆဲဖြစ်သော်လည်းသူကတော့

ဂရုမစိုက် ၊

မှောင်မိုက်ခြင်းကြီးစိုးနေသော ညထဲသို့ တပြည်းပြည်း

တိုးဝင်သွားသည်။

သည်ဒေသမှာ သည်လိုမိုးရွာလျှင် ဘိန်းစားတွေသေ

တတ်သည်။

ဘိန်းစားတွေက မသေခင်ကတည်းက ညှိပုပ်နံ့

ဟောင်နေသူတွေ၊

အညှီအပုပ်ရှိရာ အုံတတ်သည့်ယင်ကောင်တွေ က

လောင်းလောင်း အုံနေသူတွေ၊

ထို့ကြောင့်ဘိန်းစားအလောင်းကို မည်သူမှမကိုင်ချင်
မသယ်ချင်ကြ။

တာဝန်ရှိသူတွေက ဘိန်းစားအလောင်းကိုဆေးရုံဖို့
ဖို့၊ ဘိန်းစားတွေကိုခိုင်းသည်။

သယ်ပို့ခ ပိုက်ဆံပေးသည်။

ကျော်မင်းညီအမှောင်ထဲ တိုးဝင်သွားသည်မှာ ဘိန်း
စားအလောင်းကောင် ဖျာဖို့ဖြစ်သည်။

အခြားဘိန်းစားတွေထက်အရင်ရောက်မှ သူထမ်းခွင့်
သယ်ခွင့် ရမည်၊

ထမ်းခွင့်သယ်ဆောင်ခွင့်ရမှ ပိုက်ဆံရမည်၊

ပိုက်ဆံရမှသူသုံးဖို့ ဘိန်းဖြူသယ်ယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

(နှစ်)

ရန်ကုန်၊ မန္တလေးလမ်းတောင်း ၁၃၂ မိုင် ၄ ဖာလုံ
မိုင်တိုင်အနီးတွင် ကျော်မင်း၏ ဇာတိချက်ကြွေမွေးရပ်မြေရွာ

လေးရှိသည်။

ရွာလေး၏အနောက်ဘက် သုံးမိုင်ခန့်အကွာ၌တောင်
မြောက်တန်းနေသော ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးရှိသည်။

ပဲခူးရိုးမပေါ်ကစီးဆင်းလာသည့် ကွန်းချောင်းကရွာ
လေးကို ကွေ့ဝိုက်ရစ်ပတ်စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

ရွာလေး၏ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်အရပ်
မျက်နှာအားလုံးတွင် လေယူရာယိမ်းနွဲ့နေသည့် မြစ်ခင်းရောင်
ဝပါးခင်းတွေ ရှိသည်။

ကျော်မင်းတို့ရွာမှရွာသူ ရွာသားအများစုသည်စိုက်ပျိုး
ရေးဖြင့်အသက်မွေးကြ၏။

မိုးရာသီတွင်ဝပါးစိုက်သည်၊ ဝပါးပြီးသည်နှင့်ချက်ချင်း
ဆိုသလို မြေကိုထွန်ယက်၍ မတ်ပဲ၊ ပဲနောက်စသည်တို့ကြ
ပက်သည်။

အချို့ကမူ ကွန်းချောင်းရေကိုရေစုတ်စက်ဖြင့် တင်ယူ
ပြီးနွေဝပါးစိုက်ပျိုးတတ်သေး၏။

ကျော်မင်းတို့လိုလယ်မဲ့ ယာမဲ့လူတန်းစားတွေအတွက်
ကတော့ ပဲခူးရိုးမကြီးပေါ်တက်၍ လွှဲဆွဲလိုက်၊ မီးသွေးပုတ်
လိုက်၊ ထင်းခုတ်ဝါးခုတ်လိုက် လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်တွင်လည်း
စာရင်းဌာန၊ အလုပ်သမားအဖြစ်ဖြင့် ကြုံရာကျပန်းလုပ်ကိုင်စား
ကြသည်။

ကျော်မင်းကား ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှသော စာရင်း

ဌားဘဝက လွတ်မြောက်ချင်နေသည်။

လယ်ပိုင်ရှင်ခိုင်းစေသမျှ မညည်းမညူလုပ်ပေးနေရ
သည့် နံချာလှသောစာရင်းဌားဘဝကိုရုန်းထွက်ချင်နေသည်။

ရွာကလူငယ်တချို့ထိုင်းနှင့်မလေးရှားသို့သွားကြ၏။
အချို့ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲနှင့်ပြန်လာကြသော်လည်းအ
ချို့က ဘဝပျက်ဒုက္ခရောက်ပြီးမှပြန်လာကြသည်။

ကောင်းစားလာသူတွေကိုအားကျသော်လည်း ဒုက္ခ
ရောက်လာကြသူတွေကိုမြင်တော့ သူမဝံ့မရဲဖြစ်ရ၏။

သည်ကြားထဲနိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ပိုက်ဆံသူမှာမရှိ၊ အိမ်
နှင့်ခြံပေါင်ရမည်ဖြစ်သည်။

အခြေနေကောင်း၍ပြန်ရွေးနိုင်လျှင် မဆိုးသော်လည်း
အခြေအနေမကောင်း၍ပြန်မရွေးနိုင်လျှင် သူတို့တစ်မိသားစုလုံး
သင်္ချိုင်းဇရပ်ပြောင်းနေရတော့မည်။

ထို့ကြောင့်နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ စိတ်မကူးရဲဖြစ်နေရ
သည်။

ဤအခြေအနေမှာပင် မိုင်းရှူးရတနာမြေဟူသော ရ
တနာမြေတစ်ခုပေါ်ထွန်းလာသည်။

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က လူတွေ အလုံးအရင်းဖြင့်မိုင်း

ရှူးကိုရောက်လာကြ၏။

ယုံတမ်းစကားလော၊ ပုံပြင်လော၊ အဖြစ်မှန်လောမ
ခွဲခြားနိုင်သော ဇာတ်လမ်းတွေကလည်း မစားရ ဝခမန်းကြား
လာရသည်။

ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်မိုင်းရှူးမှာ ကျောက်အောင်၍
နေချင်းညချင်း သူဌေးဖြစ်သွားရသည့်အကြောင်း။

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကတော့ ကျောက်တူးသွားသူလူ
ငယ်တစ်ယောက်အကြောင်းဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲလွန်းလှသောလူငယ်တစ်ယောက် မိုင်းရှူးသို့
ရောက်လာသည်။

ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ နေ့စားဝင်လုပ်သည်။

သူတို့တူး၍ရသမျှ ကျောက်ကြီးကျောက်ကောင်းတွေ
ကမ္ဘာတစ်လက်ထဲမှာပဲ ပျောက်သွားသည်။ အလုပ်သမားတွေ
အတွက်အခွင့်အရေးမယ်မယ်ရရ မရှိ။

အသက်စွန့်ပြီးလုပ်ရသောသူတို့ ဘဝကခိုရင်းကခိုရင်း
နင်းပြားကနင်းပြားပဲ ဖြစ်နေသည်။

ကြာတော့သူပိတ်ပျက်လာသည်။ ကမ္ဘာတစ်ထွက်
သည်။ တောင်ပေါ်လုပ်... က ပြန်ခဲ့သည်။

လမ်းခရီးတောလမ်းတစ်နေရာ၌ နားနေစဉ်လက်
ထဲကစားဖြင့်ဟိုခြစ်သည်ခြစ် ခြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်သူဘဝကို အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲ
သွားစေသော ကျောက်ကြီးကိုတွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

အမှန်တကယ်လား၊ ယုံတမ်းစကားလား၊ ချဲ့ကားပြော
ဆိုကြခြင်းလားမသိ။

ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ မိုင်းရှူးရတနာမြေကို မလာ
လာချင်အောင်ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်။

ဒီနေ့အကြွေး ဗရပူ၊ မနက်ဖြန်သူဌေးဘဝရောက်နိုင်
ကြောင်းမျှဆွယ်နေသည်။

သည်ဇာတ်လမ်းတွေကို ကျော်မင်းကြားနေရသည်။
ဇာတ်လမ်းထဲကကြီးပွားသူတွေကို အားကျသည်။

“မိုင်းရှူးမှာ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်

ငါလည်းသူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်
ဘူး”

ကျော်မင်း မိုင်းရှူးတက်ဖို့ အာရုံကျသည်။

သည်အချိန်မှာပင် တစ်ရွာတည်းသားသူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်နှင့်စကားစပ်မိသည်။

သူတို့ကလည်းကျော်မင်းလိုပင် ဘဝအိမ်မက်မက်
နေကြသူတွေဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက် မိုင်းရှူးသွားဖို့တိုင်ပင်ကြသည်။
ရက်မကြာမီမှာပင် အကောင်းအထည်ပေါ်သည်။

ကျော်မင်းတို့သုံးယောက် သူတို့ရွာလေးနှင့်အနီးဆုံး
မြို့သို့သွားသည်။

ထို့နောက်ရထားတစ်တန်း၊ ကား၊ တစ်တန်း၊ ဆိုင်ကယ်
တစ်တန်းဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့အိမ်မက်ထဲက မိုင်းရှူးရတနာမြေကို
ရောက်လာကြသည်။

ရေကြည်ချောင်း၏ နှစ်ပိုင်း ပိုင်းခြင်းခံထားရသော
တနာ ထွက်ရှိရာ မြို့လေးသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

မြို့လေးမှာ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က ရောက်လာကြ
သောဧည့်သည်တွေနှင့် စည်ကားဆူညံနေသည်။

အနိပ်ခန်းများ၊

ကာရာအိုကေခန်းများ၊

အပျော်အိမ်များနှင့်၊

လောင်းကစားခန်းများကလည်း ကျော်မင်း ဦးသူဝယ်

ချင်းသုံးယောက်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုလျက်ရှိပါသည်။

(သုံး)

ကျော်မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး ကျောက်တူးဖော်
ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင်အလုပ်ရသည်။

ဆန်ကောတစ်ချပ်စာခန့်အဝန်းအဝန်းရှိသောကျင်း
တစ်ကျင်းတူးရ၏။

တူး၍ရသမျှမြေတွေကို အပေါ်သို့ပို့ပေးရသည်။

ငါးတစ်ပြန်သာသာခန့်တူးမိသည်နှင့်ကျောက်နေ
သောအလွှာကိုတွေ့သည်။

ထိုအခါ အောက်သို့ဆက်မတူးတော့။ ကျောက်အ
လွှာကြောအံတိုင်းလိုက် ဖောက်၍တူးသွားကြရသည်။

ကျင်းပြိုမကျစေရန် သစ်များပျော့တိုင်များဖြင့်လိုက်
ကိုထောက်၍ကန်၏။

တွင်းမပြိုစေရန် မည်သို့ပင်ဆောက်ကန်ထားစေကာမူ
ပိတ်မချရ။

ကံစိမံရာကိုသာ နာခံကြရသည်။

သူတို့အသက်တွေကို ကံဇာတ်ဆရာထံ လုံးဝပုံအပ်

ထားကြရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျော်မင်းတို့ပျော်ပါသည်။

ရွာမှာ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်းကျွန်လိုလုပ်မှနေစေ
ခ ရဝစိ သာရသည်။

သည်မှာကပင်ပန်းသော်လည်း ရွာလောက်တော့
မပင်ပန်း။ နောက်ပြီးအချိန်အကန့်သတ်ရှိသည်။

နေ့စားခကလည်း ရွာထက် သုံး၊ လေးဆလောက်
ရသည်။

ကျောက်မအောင်ရင်နေပါစေ၊ သည်လုပ်အားခအ
တိုင်းရလျှင်ပင်မဆို။

“ငွေကိုအလတာသ မပြုန်းဘဲ စုစုဆောင်းဆောင်း
လုပ်ရင်အလွန်ဆုံးလုပ်ရ သုံးနှစ်ပေါ့

သုံးနှစ်ပြည့်တာနဲ့ ရွာမှာလယ်ဆယ်ဧကလောက်ဝယ်
နိုင်မယ်၊ နွားနှစ်ရှည်းလောက်ဝယ်နိုင်မယ်

ဒါဆိုရင်ငါ့မိသားစုတင့်တောင်း တင့်တယ်နေနိုင်ပြီ။
အဖေအမေလည်း ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရတော့ဘူး။
ငါကြိုးစားမယ် . . . ငါကြိုးစားမယ် . . . ”

ကျော်မင်းရင်ထဲမှာ အနာဂတ်ကိုလှမ်းဖျော်တွေးရင်း

တန်းတွေပွင့်နေသည်၊ ပန်းရနံ့တွေပွားယုံနေသည်။

ကျော်မင်းအလုပ်ကြိုးစားလုပ်သည်။

အခြားသူငယ်ချင်းတွေ ကာရာအိုကေသွားလျှင်သူ
မလိုက်၊

အနှိပ်ခန်းအပျော်ခန်းတွေသွားလျှင်လည်း သူမပါခဲ့၊
အထူးသဖြင့်ရတနာမြေမှာ ပေါများလှသော ဘိန်းဖြူ

မုယစ်ဆေးဝါးကို မသုံးမိအောင်သူရှောင်သည်။

“ဘိန်းဖြူ ဘယ်တော့မှမသုံး” ဟုစိတ်ထဲက သိန္နီ
ဉာဏ်ချလောက်အောင်၊ ကြောက်အောင်လန့်အောင် ဘိန်းဖြူက
ခြောက်လှန့်ခဲ့ဖူးသည်။

ရတနာမြေသို့ရောက်ရှိပြီး နေ့တစ်နေ့မှာကြံ့ခွဲရသည်
အဖြစ်အပျက်ကို မကြာခဏဆိုသလို သူသတိရနေမိသည်။

(လေး)

မနက်စောစောသူတို့သုံးယောက် မြို့လေးထဲသို့လမ်း
လျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မြို့လယ် တံတားအနီးအရောက်၊ ဘိန်းကားတစ်
ယောက်သေနေသောမြင်ကွင်းနှင့်ပက်ပင်းတိုး၏။

ထူးခြားသည်က ခွေခွေလေးသေဆုံးနေသော ဘိန်း
စားအလောင်းအနီးမှာမည်သူမှ မရှိ။

ရဲဝန်ထမ်းအချို့နှင့် ရပ်ရွာသူကြီးဖြစ်တန်တူသူများ
ပင်အလောင်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေကြသည်။

အနေအထားကသူတို့ရပ်ရွာနှင့်ကွာခြားလှသည် ၊
သူတို့ရပ်ရွာမှာဆိုလျှင် လူတွေအုံနေကြမည်ဖြစ်သည်။
သူတို့ထင်ရာမြင်ရာတွေ ဝေဖန်ပြောကြားနေကြမည်။
စကားသံတွေဆူညံနေကြမည်။

တာဝန်ရှိသူတွေပင်လျှင် မနည်းတိုးဝှေ့ဝင်ရသည်။
ရတနာမြေမှာ သည်လိုမဟုတ်။

ဝိုင်းအုံကြည့်ဖို့နေနေသာသာ ရပ်ကြည့်သူပင်တစ်
ယောက်မျှမရှိ။

ရဲဝန်ထမ်းလိုတာဝန်ရှိသူတွေပင်လျှင် မလွဲသာမကင်း
သာရောက်လာရပုံမျိုးဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျော်မင်းကမူ သူရပ်ရွာလေ့အ
တိုင်း စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် အလောင်းအနီးသို့ရောက်ရှိသွားသည်။

ညစ်ထေးစုတ်ပြတ်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို
ဝတ်ထားသည်။

အရောင်မပေါ်သော တိရုပ်တစ်ထည်ကိုဝတ်ပြီးအပေါ်
တရုင်းပြာလက်ရှည်တစ်ထည်ထပ်ဝတ်ထားသည်။

ဆီလိမ်း ပြီးသင်ခြင်းမရှိသည်မှာ နှစ်နှင့်ချီကြာပြင်နေ
တန်ရှိသော ဆံပင်တွေရှည်လျားပရိဖရဲ တဝေ တစ်ကောင်နှင့်
ပင်တူနေသည်။

အလောင်းကိုကြည့်နေစဉ်မှာပင် ညှိသော၊ စို့သော၊
အော်ဂလီဆန်စရာ အနံ့ကြီးသုန္ဒာခေါင်းထဲအတင်းဝင်လာ
သည်။

မခံမရပ်နိုင်အောင် ညှိစို့သောအနံ့ကြီးကြောင့်အန်ချင်
လာသည်။ တလိပ်လိပ်တတ်လာသည်။

ဘိန်းစားအလောင်းကောင်အနီးမှ ကမန်းကတန်း
ပြေးထွက်ခဲ့ရသည်။

“နံ့လိုက်တဲ့ အနံ့ကြီးကွာ၊
ဘယ်အနံ့နဲ့မှမတူဘူး . . .”

ကျော်မင်းသူသူငယ်ချင်းတွေကိုပြောသည်။

“ဘယ်အချိန်ကတည်းက သေနေမှန်းမှမသိတာ၊အ
ပုပ်နံ့ထွက်နေမှာပေါ့ . . .”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူသေကောင်ပုပ်နံ့နဲ့မတူဘူး ဒီအနံ့

ကလူသေကောင်ပုပ်နံ့ထက်ဆိုးတယ် . . . ”

ထိုစဉ်ကတော့ ညီစို့စို့အနံ့ကြီးကို ဘာနံ့မှန်းမသိခဲ့၊
 နောက်မှထိုအနံ့ဆိုးကြီးက ဘိန်းစားတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာ
 က ထွက်သောအနံ့ကြီးဖြစ်ကြောင်းသိလာရသည်။
 ရတနာမြေမှာ ဘိန်းစားတွေအများအပြားရှိသည်၊
 ဘိန်းစားတွေလမ်းသွားလျှင် ယင်ကောင်တွေအံ့ခဲ
 လိုက်နေတက်သည်။

ညီစို့အော်ဂလီဆန်သောအနံ့ကြီးကြောင့် ဘိန်းစား
 တွေအနီးသို့ မည်သူမျှမကပ်ချင်ကြ၊ ရွံရှာကြသည်။
 ဘိန်းစားဆိုသည်နှင့် ဒိန်ပိတ်တစ်ဖက်လောက်ပင်
 တန်ဖိုးမရှိတော့

ခွေးလေခွေးလွင့် တစ်ကောင်လောက်ပင်အရေးပေး
 မခံရတော့၊

လူပင်ဖြစ်သော်လည်း လူ့အသိုက်အဝန်းအပြင်ဘက်
 မှာရောက်နေကြသူတွေအဖြစ်သတ်မှတ်ခံထားရသူတွေဖြစ်
 သည်။

“ငါ့ဘယ်တော့မှ ဘိန်းစားအဖြစ်မခံဘူး၊
 ဒီလိုဘဝဆိုးထဲ ခွံနစ်မခံဘူး . . . ”

ကျော်မင်းသည်လိုပဲ သန္နိဋ္ဌာန်ချမိလိုက်သည်၊
 ရတနာမြေမှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ်ကာလအတွင်းပူး
 ယစ်ဆေးဝါး၏ ကောင်းကျိုးမပေးပုံကို သူထင်ထင်ရှားရှား
 မြင်တွေ့ရသည်။

ဘိန်းဖြူသုံးစွဲလွန်၍ ဆေးကြောင်ကာ အရူးဘဝ
 ရောက်သွားရသူတွေ

ဘိန်းဖြူတွေကိုရေဖျော်ပြီး ဆေးထိုးအပ်ဖြင့်အသား
 ထဲ ထိုးသွင်းရင်းအပ်တန်းလန်း သေဆုံးနေသူတွေ

အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့သောကြောင့် မည်သူကမှလည်း
 အလုပ်ခိုင်းခြင်း မပြုသောကြောင့် ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်
 လို ဦးတည်ရာမဲ့လျှောက်သွားနေသူတွေ စသည်ဖြင့်ဘိန်းစား
 တွေ၏ ဘဝဆိုးကို မမြင်ချင်အဆုံး မြင်နေရသည်၊ မကြားချင်
 အဆုံးကြားနေရသည်။

ရတနာမြေကို မလာခင်တုန်းကရည်မှန်းချက်တွေရှိ
 သည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ အနန္တ ဖြစ်၏။

မိသားစုအတွက် စီးပွားလာရှာကြခြင်းဖြစ်သည်။
 မိဘနှစ်ပါးကိုလုပ်ကျွေးနိုင်ရန် ငွေလာရှာကြခြင်းဖြစ်
 သည်။

အကြောင်းကံအားလျော်စွာ ဘိန်းစားဘဝကျရောက်
သွားတော့ မိဘကိုလည်းမမြင်၊ မိသားစုကိုလည်းသတိမရ
တော့ချေ။

သူဘိန်းဖြူသုံးရဖို့ တစ်ခုတည်းသာစိတ်ကရှိတော့
သည်။

သူစိတ်ထဲမှာဘိန်းဖြူကလွဲပြီး အခြားဘာမှ မရှိနေ
တော့။

တစ်ခါကလည်း ဧည့်သည်အချို့ရတနာမြေသို့ရောက်
လာသည်။

ရတနာမြေကိုအလုပ်သွားလုပ်ရင်း သားဖြစ်သူပြန်
မရောက်လာတော့သဖြင့်လာရောက်ရှာဖွေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ရောက်တော့သားလေး၊ သားလေးဘိန်းစားဖြစ်
နေကြောင်းသိရ၏။

သားကိုပြန်ခေါ်သွားဖို့ရှာသည်၊ ဘယ်လိုမှမတွေ့၊
မတွေ့ရခြင်းမှာ သားဖြစ်သူကအတွေ့မခံရှောင်တိမ်း
နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်မိဘများနှင့်ပြန်လိုက်မသွားခဲ့၊
ထိုဘိန်းစားလူငယ်လည်း သိပ်မကြာလိုက်၊ ချုံဖုတ်တ

ခုထဲတွင် သေဆုံးနေတာတွေ့ကြရ၏။

ကျော်မင်းလျှိုင်ဆောင်ထောက် တောင်တွေပေါ်သွား
ရောက် အလုပ်လုပ်စဉ်ကတည်းက ဘိန်းစားတွေ၏အလောင်း
တို့မကြာခဏဆိုသလိုတွေ့ရသည်။

သည်လူတွေဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကလာသည်
ကိုသိသိချင်သည်။

သိလျှင်မိဘဆွေမျိုးထံ အကြောင်းကြားပေးနိုင်မည်၊
ဘိန်းစားတွေ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ မှတ်ပုံတင်ကန်ပြား(ဒါ
မှမဟုတ်) စာရွက်စာတမ်းအထောက်အထား တစ်စုံတစ်ခုရလို
ရငြား ရှာဖွေကြည့်သည်။

သို့သော်မည်သည့်စာရွက်စာတမ်းမှမတွေ့ရ။ ဘိန်းစား
ဒီမိသားစု အရှက်ရမည်ဆိုး၍ ဘိန်းစားကိုယ်တိုင်ကဖျောက်
ဖျက်ထားခြင်းလား

သေမထူး၊ နေမထူးဘဝ လျှောက်သွားရင်းပျောက်
သွားခြင်းလား ဆိုသည်ကိုတော့ကျော်မင်းမသိ၊

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုဘိန်းစား၏အလောင်းကို ကျော်
မင်းသိမြိုက်လေ ခဲ့သည်။

ကျောက်တွင်းဟောင်းထဲ ပစ်ချသိမြိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း ဘိန်းစားဘဝမကျ
ရောက်ပါစေနဲ့ကွာ . . .”

ဆုတောင်းပေးရုံမှတစ်ပါး သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး

(ငါး)

ကျော်မင်းအလုပ်ကိုကြိုးစားသည်။ မခိုမကပ်လုပ်
သည်။

အပျော်အပါး အသောက်အစားရှောင်သည်။

လုပ်အားခငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုသည်။

သည်လိုအလုပ်အပေါ်လောဘကြီးခြင်း၊ ပိုက်ဆံများ
များရအောင် ရှာလိုခြင်းကပင်။

သူ့အလွန်မုန်းတီးရွံရှာသော၊ အလွန်ကြောက်ရွံ့ထိတ်
လန့်သော ဘိန်းစားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

ကျော်မင်းတစ်ယောက်ငွေများများရရန် အလုပ်ကိုနေ့
ရောညပါ လုပ်၏။

ပထမပိုင်းတွင်ခံနိုင်ရည်ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်
အလုပ်ပင်ပန်းခြင်းဒဏ်၊ အိပ်ရေးပျက်ဒဏ်တွေကိုခံစားလာရ

ဒါ။

ထိုပင်ပန်းဒဏ်တွေကြောင့် ကျော်မင်းအပြင်းဖျား
သည်။

ခန္ဓာကိုယ် ကိုင်ရိုက်ခံထားရသလို မခံရပ်နိုင်အောင်
ကိုက်ခဲနေသည်။

ဆေးခန်းသွားပြီးဆရာဝန်နှင့် သုံးရက်တိတိဆေး
ထိုးဆေးစားလုပ် မှအဖျားပျောက်သည်။

သို့သော်ကိုက်ခဲနေသည်တို့က မပျောက်၍ အလုပ်
မဆင်းနိုင်သေး။

ထိုအချိန်မှာ အတူလာသူငယ်ချင်းက ဆေးယူလာပေး
သည်။

“ဒါ . . . နတ်သမီးဆေးလို့ခေါ်တယ် . . .”

မင်းရောဂါချက်ချင်းပျောက်သွား ဝေရမယ် . . .”

ကျော်မင်းဆေးပြားကို ရေနှင့်မျှောသောက်ချလိုက်
သည်။

သူ့အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်ရင်းကနိုးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်
လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ၏။

ကိုက်ခဲနေသည့် ဝေဒနာတွေကလည်း အံ့ဩစရာ

၇၂. မောင်မွိုင်ညို (ချောင်းဦး)

ကောင်းလောက်အောင် မရှိတော့၊

နတ်ရေစင်နှင့်ပက်ဖျန်းခံသူလို ရောဂါဝေဒနာမှန်သမျှ
ပျောက်ကင်းနေသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ဆေးပါလား . . . ၊

ဝေဒနာအားလုံး ယူပစ်သလို ပျောက်သွားတယ် ”

ကျော်မင်းနတ်သမီးဆေးပြားလေး၏ အာနိသင်ကို
သဘောကျသွားသည်။

ဆေးပြားလေးကဝေဒနာတင် ပျောက်သည်မဟုတ်၊
အလုပ်ပင်ပန်းသမျှကိုလည်း ပျောက်ကင်းအောင်ကုသနိုင်စွမ်း
ရှိသည်။

ဤကားသူဘိန်းစားဖြစ်ခြင်း၏ အစကနဦးပင်ဖြစ်
သည်။

အလုပ်ကြိုးစားဖို့သာသိပြီး ငွေများများရရှိရန်သာစား
လည်ခဲ့သော ကျော်မင်းတစ်ယောက်၊

သူ့သောက်ခဲ့သော “နတ်သမီးဆေးပြား” လေးမှာ
ဝိတ်ကြွရူးသွပ်ဆေးပြားလေးမှန်း မသိခဲ့၊

ထို့ကြောင့်လည်းအလုပ်ပင်ပန်းတိုင်း နတ်သမီးဆေး
ပြားလေးကို သောက်သောအကျင့်ဖြစ်လာသည်။

ရေကြည်ချောင်းက ဘိန်းစား ၇၃

ဝိတ်ကြွရူးသွပ်ဆေးပြားမှာဘိန်းဖြူမှုန်ကိုဆေးပြား
အသွင်ရိုက်နှိပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့မှာ ဟီးရိုအင်း အာနိသင်ပါသည်။

ဟီးရိုးဆင်းကား အခြားသော မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ

ထက်နှစ်ဆမှ ဆယ်ဆအထိပြင်းထန်သည်။ ပို၍စွဲလမ်းစေ
သောအာနိသင်ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်သုံးစွဲမိရုံနှင့်စွဲတတ်သည်။

အစတွင်အလုပ်ပင်ပန်း၍ သောက်သည်ဟုထင်ထင်
သည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ဆေးစွဲနေသောအဖြစ်ကို သတိပြုမိ
လာ၏။

သူ၏နတ်သမီးဆေးပြားလေးတွေမှာ သူ့အလွန်မှန်း
တီးရှုံ့ရှာသော၊ သူထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော မူးယစ်ဆေးပြား
မှန်းသိလာသည်။

သိလျှင်သိချင်း အကြီးအကျယ်ကြောက်လန့်သွား၏၊
ချက်ချင်းပင်ဖြတ်ဖို့ကြိုးစား၏။

သို့သော်ကြိုးစားမှုကအရာမထင်တော့၊

သူ၏ဝိတ်ထဲကနတ်သမီးဆေးပြားလေးကို တောင့်
တနေပြီ။

သူ၏အသွေးအသားတွေက ဆေးပြားလေးကိုအ
သည်းအသန်တောင်းဆိုနေလေပြီ . . . ၊ ဘယ်လိုမှပြတ်၍
မရတော့

ထိုအချိန်မှစပြီး ကျော်မင်းတစ်ယောက် မူးယစ်ဆေး
ဝါး၏ သားကောင်ဘဝကျရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ မူးယစ်ဆေးဝါးစတင်သုံးစွဲပုံအဆင့်ဆင့်မှာရတ
နာမြေကဘိန်းစားတွေလိုပင်ဖြစ်သည်။

အစဦးတွင်တစ်ပြားဖြင့် လုံလောက်သော်လည်း
နောင်တွင်ဆေးပြားတစ်ပြားတည်းဖြင့် လုံလောက်သောအ
ရုံကိုခံစားခွင့်မရ၊ ထို့ကြောင့်တစ်ပြားမှနှစ်ပြား စသည်ဖြင့်
တိုး၍ သောက်၍ သောက်လာရသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသည့် ကာလတွေအတွင်း၊
ဘိန်းဖြူမှုန်ကို မီးရှို့ ပြီးအငွေ့ကိုလည်းသူ့ရှုခွဲသည်။

ဘိန်းဖြူမှုန်ကိုရေဖြင့်ဖျော်ပြီး လည်းသောက်ခဲ့သည်။
ဆေးထိုးအပ်ဖြင့်လည်း အသားထဲသို့ထိုးသွင်းခဲ့သည်။
လယ်ဝယ်ဖို့ နွားတွေဝယ်ဖို့ ၊ သူ့ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သော
ငွေတွေဘိန်းဖြူဝယ်၍အတိကိုကုန်သွားသည်။

ဘိန်းစားဘဝသို့ရောက်သွားစေသောသူ့ကို ကျောက်

မျက်တူးဖော်ရေးကုမ္ပဏီက အလုပ်ထုတ်ပစ်သည်။

အခြားဘယ်ကုမ္ပဏီမှလည်းမခိုင်းတော့ . . . ၊

အလုပ်သမားတန်းလျားက နှင်ထုတ်ခံရသဖြင့်အခြား
သောဘိန်းစားတွေလိုပင် ရေကြည်ချောင်းဘေးချုံ့ဖုတ်ထဲမှာ
တဲထိုး၍နေသည်။

သူယခုနေသည့်အိမ်တစ်အိမ်၏ ကြမ်းပြင်အောက်၊
ခွေးဝပ်ကျင်းနှင့် တူသောနေရာကို မိုးဦးကျက ရောက်ရှိလာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘိန်းစားတို့၏အဖြစ်ဆိုးတွေကို ကိုယ်တွေ့သိမြင်၍
ဘိန်းစားဖြစ်မှာကြောက်ခဲ့သောကျော်မင်းတစ်ယောက် ဘိန်း
စားဘဝသို့ကျရောက်ခဲ့ချေပြီ . . . ၊

အခြားဘိန်းစားတွေကဲ့သို့ပင် သူလမ်းသွားလျှင်သူ
ကိုယ်ပေါ်မှာ ယင်ကောင်တွေတရုန်းရုန်းဖြင့် ပျံဝဲလိုက်ပါနေကြ
သည်။

ရတနာမြေသို့ရောက်စက ဘိန်းစားလောင်းကောင်
ထံမှရှုရှိုက်ခဲ့သည့်၊ အော်ဂလိဆန်ဖွယ် ညှိနံ့ဆိုးကြီးလည်း
ကျော်မင်း၏ကိုယ်မှ တထောင်းထောင်းထနေပြီဖြစ်သည်။

(ခြောက်)

အိပ်ရာထဲမှ ဒယ်ဒယ်ထပ်ပြီး အမှောင်ထဲသို့တိုးထဲ
ခဲ့သောကျော်မင်း အမှတ် ၄ ရပ်ကွက်သို့ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်၌ပြုစုရေးကွဲ ကွဲပြေနေပြီ။

နံနက်ခင်းအလင်းရောင်က မြို့လေးကိုမရဲတရဲလွှမ်း
ခြုံထားပြီဖြစ်သည်။

နှင်းပြုဇာပုဝါကြားမှာ လူအချို့ကိုတွေ့နေရသည်။

ကျော်မင်းဝမ်းသာအားရ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွား
သည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ သူထင်သည့်အတိုင်းဖြစ်နေ
သည်။

မြို့လယ်တံတားအနီးမှာ ဘိန်းစားတစ်ယောက်၏
အလောင်းကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

အလောင်းမှာ မည်သည့်အချိန်ကသေဆုံးခဲ့သည်မ
သိတောင့်တင်း၍ပင်နေပေပြီ။

ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့နှင့် ရဲသုံးယောက်ကဘိန်းစား
အလောင်းကိုခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စစ်ဆေးနေကြ၏။

သူတို့နှင့်မလှမ်းကမ်းမှာ ထိုင်စောင့်နေသောလူ

သုံးယောက်ကိုတွေ့ရပြန်သည်။

ထိုသူတွေက ကျော်မင်းနှင့်ဘာတူတွေ၊ ဘိန်းစား
တွေ . . .

သူတို့အားလုံးမှာ ဆံရှည်ရှည်နှင့်ညှင်းသိုးနံစော်နေ
သောကိုယ်ရှိကြသည်။ ပေရေသောအဝတ်အစားတွေဝတ်ဆင်
ထားသည်။

နောက်ပြီးမခံမရပ်နိုင်အောင်နံဟောင်သောညှိပုပ်နံ
ကြီးလည်းသူတို့ကိုယ်မှထွက်ရှိနေသည်။

ကျော်မင်းဘိန်းစားအုပ်စုရှိရာသို့ သွားပြီးပူးပေါင်း
လိုက်သည်။

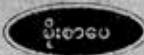
သူတို့တာဝန်က ဘိန်းစားအလောင်းကိုဆေးရုံသို့ပို့
ပေးရမည်။

ဆရာဝန်ကစစ်ဆေးပြီးခွင့်ပြုတာနဲ့ သုသာန်သို့ယူ
ဆောင်သွားကာ ပြေပြုပ်သံပြိတ်ပေးရမည်။

သည်အတွက်ထမ်းဖို့ ပို့ပို့ လူလေးယောက်ပဲလိုသည်
ဟုယေဘုယျသတ်မှတ်ထားသည်။

သည်နေရာလူအရင်းများလို့မဖြစ် ၊

လူများလျှင်သူတို့ရမည့် အလောင်းသယ်ခ ၀၈၅

နည်းသွားမည်။

ယခုလည်းကျော်မင်းထက် အရင်ရောက်နှင့်သူက သုံးယောက်တည်းမို့ သူ့ကိုလက်ခံခြင်းဖြစ်သည်။

လေးယောက်ပြည့်နေပြီဆိုလျှင်တော့ ကျော်မင်းကို လက်ခံမည်မဟုတ်။ ခွေးမောင်းသလိုမောင်းထုတ်ကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က နှာခေါင်းကိုလက်ဖြင့်အုပ် ပြီးအလောင်းဆီသွား၍စစ်သည်။

ဘိန်းစားအလောင်းကထွက်သောအနံ့ကို ကြာကြာ မခံနိုင်၊ ကမန်းကတန်းစစ်ပြီး ကမန်းကတန်းပြီးသွားသည် ခဏအကြာလူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

သူသယ်ယူလာသော ပစ္စည်းတွေကို အလောင်း ကောင်အနီးမှာပစ်ချလိုက်သည်။

ဝါးလုံးရှည်တစ်လုံး၊ ပလပ်စတစ်ဖျာဟောင်းတစ်ခု နှင့် နိုင်လွန်ကြိုးတစ်ခွေ

အလောင်းကို ထုပ်ပိုးသယ်ယူရာတွင် သုံးရမည့် ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . လာကြတော့ဟေ့ . . . ”

ရဲအရာရှိကကျော်မင်းတို့ ဘိန်းစားတစ်စုကိုခေါ်သည် သူတို့သွားကြသည်။

အလောင်းကိုဖျာဖြင့်လိပ်ကြသည်။ ဖျာလိပ်ပေါ်က ဝါးလုံးရှည်တင်ပြီး ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ကြသည်။

လုပ်ကိုင်ပြီးစီးချိန်မှာ ရဲအရာရှိက အလောင်းသယ် ပို့ခ ငွေကိုဝေပေးသည်။

ဘယ်၍ဘယ်မျှဈေးမေးစရာမလို၊

သေသူဘိန်းစားအလောင်းကို မသေသေးသောဘိန်း စားတွေက ဘိန်းဖိုးရရန်သယ်ပို့ကြသည့်အလေ့အထမှာခု မှမဟုတ်။ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ဘိန်းစားအလောင်းကို ဆေးရုံပို့၊ သုသာန် ပို့အပြီးအစီးအတွက် မည်မျှပေးရမည်ကိုပေးသူရော၊ ယူမည့် သူပါသိရှိနားလည်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အလောင်းကိုလည်းဖျာလိပ်နှင့်ထုပ်ပြီးပြီ။

သယ်ခပို့ခလည်းရပြီ။

ကျော်မင်းတို့ဘိန်းစားအဖွဲ့ အလောင်းကိုထမ်းလိုက် ကြသည်။

သည်ဘိန်းစားအလောင်းကို ဆေးရုံသို့ပို့ပေးရမည်။

ဆေးရုံက ကိစ္စအဝဝပြီးလျှင် သုသာန်သို့ဆက်
ထမ်းသွားကြမည်။

သုသာန်ရောက်လျှင်တော့ ဘုန်းကြီးမပါ။ သရဏ
ဂုဏ်မတင်ဘဲ ခွေးသေတစ်ကောင် မြေမြှုပ်သလို မြေမြှုပ်
ဂြိုဟ်လိုက်ကြမည်ဖြစ်သည်။

တာဝန်တွေပြီးလျှင်တော့ တောင်ငူသူမအိမ်ကိုပြေး
မည်။

ဘိန်းဖြူတစ်ပိုက်၊ နှစ်ပိုက်ဝယ်မည်။

နောက် . . . အဖြူရောင်မီးခိုးငွေ့လေးတွေကြားမှာ
နတ်အမီးလေးတွေနှင့် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းဆော့ကစားကြ
မည်ဖြစ်သည်။

(ခုနစ်)

ညက မိုးရွာသည်။

ညဦးယံကတည်းက မစဲစတမ်းတစ်စုံစိမ့်တဖွဲဖွဲ
နေသည်မှာသန်းခေါင်ယံကျော်သည်အထိဖြစ်သည်။

တောတောင်စိမ့်ဝမ်းတွေနှင့်မြို့လေးမှာညအပူချိန်
တွေထိုးကျ သွားသည်။

သည်လိုမိုးလေဝသ အနေအထားက အခြေနေမဲ့
ဘိန်းစားတွေအတွက် သေမင်းခေါ်သံဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို အငွေ့တွေရှိုက်၍လည်း
ကောင်း၊ အရည်တွေအသားထဲထိုးသွင်း၍သော်လည်းကောင်း

ဘိန်းဖြူအဆိပ်တွေတစ်ကိုယ်လုံးအနှိပ်နှိပ်နေပြီ။

အသွေးအသားတွေကိုခန်းခြောက်စေခဲ့ပြီ၊ အရိုးတွေ
ကိုပင်ဆွေးမြည့်စေခဲ့ပြီ။

သည်ကြားထဲ ဘိန်းဖြူအတွက်သာအသက်ရှင်နေ
ကြသူတွေမို့ အစာအာဟာရကိုလည်းမမှီဝဲကြတော့၊

သူတို့နေရာကလည်းခွေးလေ ခွေးလွင့်တစ်ကောင်
အိမ်ကျင်းလောက်ပင် မကောင်းသည့်နေရာ၊

သည်အကြောင်းတရားတွေကြောင့်ဖြစ်မည်။

သည်လိုရာသီဥတုမျိုးမှာ ဘိန်းစားတွေသေလေ့ရှိကြ
မည်။

ယနေ့လည်း နံနက်မလင်းမီကတည်းကပင် အသက်
ရှင်နေသေးသောဘိန်းစားတွေထွက်လာကြသည်။

သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က အသက်မရှိတော့သောဘိန်း
စားအလောင်းကောင်တွေ ရှာဖွေရန်ဖြစ်သည်။

ဘိန်းစားအလောင်းတွေ့လျှင် စောင့်နေကြမည်၊
 တာဝန်ရှိသူတွေရောက်လာကာ စစ်ဆေးပြီးသည်
 နှင့်ဘိန်းစားအလောင်းကို သယ်ပို့ခွင့်ရမည်၊
 သယ်ပို့ခွင့်ရလျှင် ရသည့်ငွေကြေးနှင့်သူတို့မှူးယပ်
 ဆေးဝါးသုံးစွဲနိုင်ကြမည်
 ဤသည်ပင် ဘိန်းစားတို့၏ဘဝဖြစ်သည်၊
 ဤသည်ပင်ဘိန်းစားတို့၏ နိဂုံးဖြစ်သည်။
 သူတို့ယူဆယှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းဖြစ်သည်။
 ဘိန်းစားအချို့က ဘိန်းစားတစ်ယောက်၏အလောင်း
 ကိုရှာတွေ့ကြ၏။
 သူတို့တွေ့ပြီးမကြာခင်မှာပင် ရဲတွေ၊ ရပ်ကွက်လူကြ
 တွေရောက်လာသည်။ စစ်ဆေးသည်။
 လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်းပဲဖြစ်သည်၊
 စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် ဘိန်းစားအလောင်းကိုဘိန်းစား
 တွေလက်ထဲအပ်လိုက်ကြသည်၊
 သယ်ပို့ခွင့် ရပြီးသည်နှင့်ဘိန်းစားတွေက အလောင်း
 ထမ်းကာ ထွက်သွားကြသည်၊
 ထိုထွက်သွားသောဘိန်းစားတွေထဲမှာ ကျော်မင်း

တစ်ယောက်မပါချေ။
 ယခင်ကမိုးမလင်းခင် ဘိန်းစားအလောင်းထွက်ရှာ
 တတ်သောကျော်မင်းကား ယနေ့ထွက်၍မရှာ၊
 မနက်ဖြန်မှာလည်းထွက်ရှာမည်မဟုတ်။
 နောင်ဘယ်သောအခါမှလည်းထွက်ရှာမည်မဟုတ်၊
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
 ကျော်မင်းကား
 ဘိန်းစားတွေထမ်းသွားသော ဖျာလိပ်ထဲမှာ
 ဝိညာဉ်မဲ့ အလောင်းကောင်အဖြစ်ပါသွားသော
 ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

★ ★ ★ ★ ★

“ မူးယစ်ခွံ့မှု ဂုန်းထွက်သူ ”

ဤဇာတ်လမ်းမှာ အကယ်ဒမီရွှေစင်ဆုရနာမည်ကြီး
ပြင်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

ဝန်ခံလိုသည်မှာ-

ထိုရှင်မင်းသား၏ဇာတ်လမ်းအား စာရေးသူကိုယ်
တွေ့မျက်မြင်သိရှိ ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။

၁၉၈၀ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်က စာရေးသူနှင့်တွေ့ဆုံသိ

ကျွမ်းခဲ့သော နာမည်ကြီးရှင်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဒါရိုက်တာ၊ စာ
ရေးဆရာကြီးပြောပြသော သူ၏ ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းဖြစ်
သည်။

မူးယစ်ဆေးခွံ့သော ရှင်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်အ
ကြောင်း၊

(သို့မဟုတ်)

မူးယစ်ဆေးပါး၏ သားကောင်ဘဝမှ ဂုန်းထွက်နိုင်
ခဲ့သော အကယ်ဒမီရှင်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်၏ အကြောင်း
သည်ဖြစ်သည်။

★ ★ ★

(တစ်)

နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလည်းဖြစ်၊

ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုရ သရုပ်ဆောင်လည်းဖြစ်ပြီး၊

နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာလည်းဖြစ်သော အကယ်ဒမီ ဦးလှကို (အမည်လွဲထားပါသည်)နှင့် စာရေးသူဆိုတွေ့ခဲ့သော ကာလမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်၊ လွန်ခဲ့သော ၃၈နှစ်ခန့် ကဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က စာရေးသူသည်ပဲခူးတိုင်းအရှေ့ခြမ်းဖြူး မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကညွတ်ကွင်းမြို့လေး၌တာဝန်ထမ်းဆောင် နေရသည်။

နိုင်ငံတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဝါသနာအရစာနယ်ဇင်း အချို့၌ကဗျာ၊ ဝတ္ထုများရေးသားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်မြို့နယ်စာပေလုပ်သား အဖွဲ့တွင်လည်းအ ဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပါဝင်လျက်ရှိသည်။

(စာရေးဆရာအဖွဲ့ကို မဆလ ခေတ်တစ်လျှောက်လုံး စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဟု နာမည်ပြောင်းရ၏။

ဒီမိုကရေစီအစိုးရလက်ထက်တွင်ကား ပြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းဟု အမည်သမုတ်ပြန်လေသည်)

ကညွတ်ကွင်းမြို့သို့စာရေးသူ ရောက်ရှိပြီးနှစ်အနည်း သယ်အကြာ၌ ဝန်ထမ်းစာရေးဆရာတစ်ယောက်ထပ်မံရောက် ရှိလာသည်။

မောင်ညိုသစ်(တောင်တွင်းကြီး)၊ မဟူရာဌာနများ (ရိုးမအရှေ့) ကလောင်အမည်များပိုင်ရှင် ရဲတပ်ကြပ်သန်းဌေး ဖြစ်သည်။

နောက်မြို့ခံ စာရေးဆရာဖြစ်သော ခင်မောင်ချို (ကညွတ်ကွင်း)၊ ယခုဓာတ်ခွဲမှူး၊ အုတ်တွင်းမြို့၊ ဓာတ်ပုံမိုးပင်း (ယခုအောင်ပန်းမြို့)၊ ဦးမျိုးဝင်း(မောင်ရုပ်ဆိုး ကညွတ်ကွင်း၊ ယခုကွယ်လွန်) ၊

စာမရေးသော်လည်း စာရေးဆရာများထက်ပင်စာ ဇတ်အားသန်သော၊ စာပေကိုချစ်မြတ်နိုးသောမီးရထားဘူ တာရုံပိုင်လေးဦးစိုးမောင်(ယခုရုံပိုင်ကြီး၊ ငြိမ်း၊ ကညွတ်ကွင်း မြို့)တို့နှင့်ပါ စာပေသမားအချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ပေါင်း ဇက်တွေ့ကြသည်။

စာပေသမားတွေမှာ တာဝန်တစ်ခုရှိသည်။

ဘယ်သံကမှ မပေးသော်လည်း ခေတ်အဆက်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းယူလာသောတာဝန်ဖြစ်၍စာပေသမားတိုင်းမှာ

တာဝန်ရှိသည်ဟု ခံယူထားကြသည်။

ယင်းတာဝန်မှာ နတ်တော်လဆန်း(၁) ရက်၊ စာဆိုတော်နေ့ရောက်တိုင်း၊ စာပေဟောပြောပွဲများ ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။

မြို့နယ်မြို့၊ ဖြစ်သောဖြူးမြို့မှာက ဝါရင့်သတင်းထောက်ဖြူးမြင့်ဦးရှိသည်။

သူသည်ပြန်မာနိုင်ငံစာပေ လုပ်သားအဖွဲ့ ဖြစ်မြောက်ရေးလှုပ်ရှားမှုကတည်းက တက်ကြွစွာပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူ၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဖြူးမြို့မှာစာပေဟောပြောပွဲများ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုလို ခြိမ်ခြိမ့်သဲသဲကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။

မြို့မဟုတ်၊ တောမဟုတ်၊ တိုက်နယ်အဆင့်ကညွတ်ကွင်းမှာ စာပေဟောပြောပွဲကျင်းပဖို့ဦးဆောင်သူမပေါ်၊ ကျင်းပသည့်အခါအလာလည်းမရှိခဲ့။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့စုမိကြတော့ ကညွတ်ကွင်းမှာစာပေဟောပြောပွဲကျင်းပဖို့ စဉ်းစားကြသည်။ အပင်ပန်းခံပြီး အကောင်အထည်ဖော်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကညွတ်ကွင်းမြို့ ရဲ့ရုပ်ရှင်ရုံမှာစာပေဟောပြောပွဲကြီးကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။

ဆိုနှစ်ကဟောပြောခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးများမှာ အကယ်ဒမီဦးလှကို၊ စာရေးဆရာ မြတ်ထန် (ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း-တင်မောင်)နှင့် စာရေးဆရာနန္ဒမင်းကျော်ခေါင်တို့ဖြစ်သည်။

ညွှန်သည်ဆရာကြီးများနှင့်စာရေးသူတို့အဖွဲ့စုကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြသည်။

တိုင်းရေးပြည်ရေးအကြောင်း၊ စာအကြောင်းပေအကြောင်းငြိမ်းချမ်းရေးအကြောင်းတွေပြောပြကြသည်။

ခေါင်းစဉ်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောင်း၊ အကြောင်းအရာတွေတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပြောင်း၍ ပြောကြရင်း၊

တိုင်းပြည်ကိုခြိမ်းခြောက်နေသော မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်အကြောင်းရောက်သွားသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံများကိုပြောကြသည်။ အမြင်အမျိုးမျိုးဖလှယ်ကြသည်။

“ဟိုးတုန်းက ဆင်ဦးစီးတွေဟာ ဆင်တွေကိုဘိန်းကျွေးပြီးလေ့ကျင့်သင်ကြားပေးကြတယ်။

အဲဒီကနေရောဂါဝေဒနာအချို့ကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်တဲ့ဘိန်းရဲ့အာနိသင်ကိုသိလာကြတယ်။

တောထဲတောင်ထဲမှာ နေကြရတော့ရောဂါဝေဒနာခံစားရတဲ့အခါ ဘိန်းကိုနတ်ဆေးတစ်ပါးလိုသုံးစွဲခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့စွဲလာကြတယ်။ ကြာလာတဲ့အခါမစားရမနေနိုင်တဲ့ဘိန်းစားတွေဖြစ်သွားကြတယ်။

ဘိန်းဟာနောက်ပိုင်းမှာ ရောဂါဝေဒနာပျောက်ကင်းအောင်သုံးစွဲတာမဟုတ်တော့ဘူး။

ဝိတ်ရဲ့အရုံခံစားမှုတစ်မျိုးရရှိအောင် သုံးစွဲတဲ့အလေ့အထ ဖြစ်သွားပြီ။

ဝိသမလောဘသားတွေကလည်း ဘိန်းမဲကနေဘိန်းညို၊ ဘိန်းညိုကနေဘိန်းဖြူ။

ဘိန်းဖြူဆိုရင်လည်း(၁)၊ (၂)၊ (၃) ဆိုပြီးတစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်အာနိသင်ထက်မြက်အောင် ဖော်စပ်ထုတ်လုပ်ကြတယ်။

ခုဆိုရင်ဘိန်းဖြူနံပါတ်ဖိုးအဆင့်ထိရောက်လာပြီ။

ဟိုတုန်းကအကြိမ်ပေါင်းများစွာသုံးမှ စွဲတဲ့ဘိန်းမညီတာ၊ အခုဘိန်းဖြူနံပါတ်ဖိုးအဆင့်မှာ တစ်ကြိမ်တည်းသုံးခါရုံနဲ့ပြတ်မရအောင်စွဲတဲ့ဘိန်းဖြစ်နေပြီ။ ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘိန်းဖြူရဲ့အာနိသင်ကအရမ်းအစွမ်း

သက်နေပြီ။

ပြတ်လို့မရအောင်ကို အစွမ်းထက်နေပြီ . . . ”

“ပြတ်မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ယေဘုယျအားဖြင့်မှန်တယ် ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်တော့ရှိတယ်ဗျ . . . ”

ထိုစကားကိုပြောသူမှာအကယ်ဒမီ ဦးလှကိုဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘဲ ဦးလှကိုဆက်ပြောမည့်စကားကိုသာနားစွင့်နေကြသည်။

“အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် ဆိုရင်ဘိန်းဖြူရဲ့သားကောင်ဘဝကျရောက်ခဲ့တယ်။

မကောင်းဆိုးဝါးမှန်းသိတော့ သူပြတ်တယ်။ ခုနက ပြောသလိုပဲ ဘယ်လိုမှပြတ်မရဘူး။

ဒါပေမဲ့နောက်ဆုံးမှာ သူဘိန်းဖြူပြတ်သွားတယ်။

ဒါကြောင့်ခုချိန်မှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့မင်းသားတစ်လတ်အဖြစ်ရပ်တည်နေနိုင်တာပေါ့ . . . ”

စကားအရှည်ကြီးပြာပြီး တစ်ခါနား၍ဆေးတံဖွာမြှန်သည်။

“သူ . . . ဘယ်သူလဲ . . . ”

ဦးလှကို၏အပြောကို စာရေးသူကမေးခွန်းထုတ်သည်။

“သူက . . .

မင်းသားအောင်ထွတ်ပေါ့ . . .”

မင်းသားအောင်ထွတ်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နာမည်

ကြီးနေသောလူငယ်မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လူငယ်ပရိသတ်ကျား မ မရွေးတစ်ခဲနက်အားဖေ

ကြသလို လူကြီးပရိသတ်ကလည်းမင်းသားအောင်ထွတ်၏

ကြိုက်ကြသည်။

ယခုဦးလှကို စကားစလာတော့ မင်းသားထွင်ခေါ်

အကြောင်းသိချင်လာသည် . . . ၊

“သူ့အကြောင်းပြောပြပါလားဆရာ . . .”

ဦးလှကိုက မျက်မှန်ပေါ်မှကျော်ပြီး စာရေးသူကို

ကြည့်သည်။

သူဆေးတံကြီးကိုပါးစပ်မှချွတ်ကာ ဆေးတံအိုးဝင်

က ကိုင်ထားသည်။

ခေါင်းကိုဖြေးဖြေးလေးလေး တဆတ်ဆတ်ညှိတ်

သည်။

“သူ့ကို ကျုပ်ကကုလားလေးလို့ ခေါ်တယ်ဗျ”

ဦးလှကိုက မင်းသားအောင်ထွတ် အကြောင်းစဉ်ပြော
လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

(နှစ်)

ကျုပ်၊ မောင်အောင်ထွတ်ကိုစတွေ့တာ မွေးနေ့ည

ပွဲတစ်ခုမှာပေါ့ . . . ၊

ရုပ်ရှင်အသိုက်အဝန်းက မင်းသမီးငယ်လေးတစ်

ယောက်ရဲ့မွေးနေ့မှာ သူ့ဂစ်တာတီးပြီးသီချင်းဆိုတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့ဘာကောင်မှမဟုတ်သေးဘူး

မင်းသမီးလေးရဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် ညွှန်ခံပွဲလာတာ။

သူ့ဂစ်တာတီး ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အဆိုကောင်းတယ်

ဆိုတာသိလို့ ပွဲတောင်းကြတာ။

ပွဲတောင်းတာနဲ့ သူ့စတိတ်ပေါ်တက်ပြီးသီချင်းဆိုတယ်

ဆိုတဲ့သီချင်းက နာမည်ကြီးအင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်

အံ့မယ်၊ သူကောင်းကောင်းဆိုနိုင်တယ်ဗျ။

နောက်မှသိရတယ်၊ သူကနာမည်ကြီး အင်္ဂလိပ်

ကျောင်းထွက်ကိုး . . . ၊

သူကသီချင်းဆိုပြီးစတိတ်ပေါ်ကနေ အင်္ဂလိပ်ဘာ

သာစကားနဲ့ မွေးနေ့ဆုတောင်းစကားပြောတယ်။ စကား
ပြောရင်းမွေးနေ့ရှင်ကိုစတယ်၊ နောက်တယ်။
အောက်ကပရိတ်သတ်တွေတောင် ပွဲကျသွားတယ်
ကျုပ်လည်းတော်တော်သဘောကျသွားတယ်။
သူ့မှာ စတိုင်တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သတိထား
တယ်

“ဒီကုလားလေး မင်းသားလုပ်ရင်ဖြစ်တယ်” လို့
အနီးမှာထိုင်နေတဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကိုပြောမိတယ်။
သူကလည်းထောက်ခံတယ်။
ပြောမယ်သာ ပြောရတာ၊
သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဆရာတို့သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ
ပိန်ပါးပါးလေးရယ်။
ဒီခေတ်မင်းသားတွေနဲ့ယှဉ်ရင်ဘော်ဒီသေးလွန်း
တယ်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်သူ့စတိုင်ကိုသဘောကျ
တယ်။
ကျုပ်ဆီမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဇာတ်တစ်ခုရှိတယ်။

ဇာတ်က လူငယ်ပညာပေးဇာတ်၊
ဇာတ်နဲ့ကိုက်ညီမယ့်မင်းသားရှာနေတာနဲ့ အဆင်
ပြေနိုင်၊ မပြေနိုင် စဉ်းစားနေမိတယ်။
အဲဒီညကကျုပ်အတွေးအာရုံမှာ သူ့လှုပ်ရှားဟန်တွေ
ကိုပဲမြင်ယောင်နေတယ်။
နောက်ဆုံး၊ ကျုပ်ယတိပြတ်ဆုံးပြတ်လိုက်တယ်။
အဲဒီဆုံးပြတ်ချက်က သူ့ကိုရုပ်ရှင်လောကထဲဆွဲခေါ်
ပို့ပါပဲ

(သုံး)

ကျုပ် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊
နောက်နေ့မနက်မှာပဲ မောင်အောင်ထွတ်အိမ်ကိုသွား
တယ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်တယ်၊ သူနဲ့စကားပြောကြ
တယ်။
တစ်နာရီနီးပါးစကားပြောပြီးချိန်မှာတော့ ကျုပ်ဆုံး
ပြတ်ချက်မှန်ကန်ကြောင်းသိသွားတယ်။
ကျုပ်ဆီမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဇာတ်တစ်ခုရှိတယ်။

တယ်၊

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ဆရာကောင်းနှင့်သာ သင်ပြလိုက်
ရင်ရုပ်ရင်လောကမှာ နာမည်ကြီးမင်းသားတစ်လက်
ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျုပ်နားလည်သွားတယ်။

အကြောင့် “မင်းရုပ်ရှင်မင်းသား မလုပ်ချင်ဘူးလား”
လို့မေးလိုက်တယ်။

ကျုပ်က ရုတ်တရက်မေးလိုက်တာကြောင့် ပထမ
တော့သူ့ကြောင်သွားတယ်။

အပေမဲ့ချက်ချင်းမျက်နှာကို ပြင်တယ်။

ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးနှင့် ခေါင်းခါတယ်။ လက်ကိုကာတယ်။

“ဆရာကြီးမနောက်နဲ့ နော်”

ကျွန်တော်အနုပညာကို ဝါသနာပါတယ်ဆိုပေမဲ့
တောက်တခေါက်လေးပါ။

ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ဖို့အထိတော့မမှန်းရဲ့ပါဘူး”
လို့ပြောတယ်။

ကျုပ်ကလည်းကျုပ်ပဲဗျ။

ရှမ်းကြိုက် နွားချောလို့ပြောရမလားပဲ။

ဝါရင့်ရဲအရာရှိက လူတစ်ယောက်မျက်နှာကြည့်တာ

နဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ထားသူ ဟုတ်၊ မဟုတ်သိနိုင်သလို၊

ကျုပ်တို့ အိုရိုက်တာတွေကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့
လှုပ်ရှားဟန်ပန်ကြည့်တာနဲ့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်သိနိုင်တယ်ဗျ။

အကြောင့်ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်တယ်။
မောင်အောင်ထွတ်မင်းသားဖြစ်မယ်ဆိုတာ လည်း
ယုံကြည်တယ်။

“မင်းမှာစတိုင်ရှိတယ်ကွ၊
နောက်ပြီး၊ အနုပညာဗိဇလည်းပါတယ်။
မင်းသာရုပ်ရှင်လောကထဲဝင်ရင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်

ကျော်ကြားမယ့် ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

“ဆရာကြီး အဟုတ်ပြောနေတာကိုး”
သူကကျုပ်ကိုရယ်ရယ်မောမော ပြောတယ်။

“ကဲ အချိန်တွေနုပျောစရာကောင်းတယ်၊
ငါတို့နှစ်ယောက် မဖြုန်းတီးပစ်ကြနဲ့ ၊

မင်းသာမင်းသားလုပ်မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်တဲ့မင်း
သားတစ်လက်ဖြစ်ဖို့ငါတာဝန်ယူတယ်ကွာ”

ကျုပ်ကခပ်တည်တည်ပေါက် ပြောမှသူလည်းမျက်

နှာပိုးသင်တယ်။

လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေတယ်။

တော်တော်ကြာမှ "ဆရာကြီးလို နိုင်ငံကျော်ဒါ

ရိုက်တာကြီးကတောင်အာမခံမှတော့ကျွန်တော်မလုပ်ရဲစရာ
ဘာမှမရှိဘူး" လို့ပြောတယ်။

အဲဒီနေ့ကပဲပြီးကျုပ်နဲ့ မောင်အောင်ထွတ်လက်တွဲခဲ့
ကြတယ် . . .

ကျုပ်ယုံကြည်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

မောင်အောင်ထွတ်က အခုပညာကျောက်ရိုင်းတုံး

လေးပါ။

ကျုပ်သူ့ကိုအရောင်တက်အောင် သွေးပေးရတယ်။

ကျုပ်ရဲ့အတတ်ပညာ၊ စေတနာနဲ့ သူ့ရဲ့အရည်အသွေး
ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ ပထမဆုံးရုပ်ရှင်ကားမှာပဲသူအောင်မြင်
တယ်။

အောင်မြင်တာမှ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ပဲ။

ဆရာတို့လည်းသိမှာပေါ့ "ဒုဋ္ဌမြစ်ရေ ဘယ်မခန်း"

ဆိုတဲ့ကားလေး၊ စာရေးသူမှတ်မိပါသည်။

ဒုဋ္ဌမြစ်ရေ ဘယ်မခန်းမှာ ရုံမတင်မီကတည်းကပင်

အမည်ကြီးနေသော ကားဖြစ်သည်။

မြို့ပြ၏ အထက်တန်းလွှာမှလမ်းမှားရောက် လူငယ်
ဘစ်စု၏ အကြောင်းဖြစ်သည်။

ပညာကိုကြိုးစားမသင်ယူ၊ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား
ဒီဘိုက်ဆံထိုင်သုံးနေကြသူ လမ်းသရဲလူငယ်တစ်စု

အုပ်စုဖွဲ့ဆိုင်ကယ်စီးကြသည်။ လမ်းသရဲဂိုဏ်းအ
ချင်းချင်း ချိန်းရှိုက်ကြသည်။ ဂစ်တာတီးကာ အသံသေး

အသံကြောင်တွေ အော်ဟစ်ကြသည်။ ဒီးဒီးဒီးနဲ့ အရူးချီးပန်း
အကတွေကကြသည်။ ဆေးခြောက်ရှုကြသည်။

တစ်နေ့ သူတို့အုပ်စုဆေးခြောက်ရှုနေရာသို့ ရဲတွေ
ရောက်လာသည်။

သူတို့အဖမ်းခံကြရသည်။ အောင်ထွတ်တစ်ယောက်
သာထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်။

အောင်ထွတ်ရထားတစ်တန်ကားတစ်တန် ပြေးရင်း
လွှားရင်း ရှမ်းပြည်နယ်ထဲက ရွာလေးတစ်ရွာသို့ရောက်သွား

သည်။

ရွာလေးမှာ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကမ်းပါးတွင် တည်ရှိသည်။
မြို့ပြမှာတေပေလေလွင့်ခဲ့သော လမ်းသရဲဂိုဏ်းပင်

အောင်ထွတ် ၊

ရိုသားဖြူစင်ပေမဲ့ ဆင်းရဲနိမ့်ကျလှသော ရွာသူရွာ
သားတွေ၏ ဘဝကိုမျက်စိထင်ထင်မြင်လိုက်ရသည်။

သူ့အမြင်မှန်ရသွားသည်။

ရွာလေး၏အကျိုးကို တတ်နိုင်သမျှသယ်ပိုးသည်။

ကလေးတွေကိုစာသင်ပေးသည်။ ရွာ၏အရေးကိစ္စ

များတွင်ကူညီသည်။

နောက်ဆုံးရွာလေးကို အမြဲလိုလိုဒုက္ခပေးနေသည့်
လူမျိုးရေးအမြင်ကျဉ်း သူပုန်အဖွဲ့နှင့်ရင်ဆိုင်ရသည်။

(သူ့ရွာသူရွာသားတွေဘက်က ပါဝင်တိုက်ခိုက်ရင်း
ရွာလေးကိုကာကွယ်ရင်း ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ရေစပ်မှာကျဆုံးသွား
သည်။)

ဇာတ်လမ်းကလူငယ်ပညာပေး ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

အောင်ထွတ်နှင့်သည်ကား လမိုင်းကပ်လှသည်။

အောင်ထွတ်ကို သည်ကားတစ်ကားတည်းနှင့် ပရိ
သတ်ကလက်ခံသွားကြသည်။

“ဒီရုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော်လည်း အရမ်းသဘောကျ
တယ်ခင်ဗျ . . . ၊

အောင်ထွတ်ရဲ့သရုပ်ဆောင်ချက်ကလည်း အံ့မခန်း

ပါပဲ ။

ဇာတ်ကောင်စရိုက်အရမ်းပီပြင်တယ် . . . ”

စာရေးသူက အကယ်ဒမီဦးလှကို ကို ပြောသည်။

“တုတ်တယ်ဗျ . . . ၊

ကျုပ်လည်းဒီကားကို အရမ်းအားရတယ် ။

ရုံမတင်မီ ၊ သမ္မတမှာ စာနယ်ဇင်းပွဲပြုတယ်။

အဲဒီမှာကတည်းက အောင်ထွတ်နာမည်ရသွားတာ။

ရုပ်ရှင်ပညာရှင်ကြီးတွေက အောင်ထွတ်ကိုချီးကျူး

ကြတယ်။

ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေး ဆရာတွေကလည်း မြန်မာ့ရုပ်ရှင်

လောကမှာ ထွန်းတောက်လာမယ့်ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့် အဖြစ်

စာနယ်ဇင်းတွေမှာရေးသားကြတယ်။

ကျုပ်တင်တဲ့မင်းသားအောင်မြင်တော့ ကျုပ်လည်း

ဒီတိုဖြစ်ရတာပေါ့။

အောင်ထွတ်လိုမျက်နှာသစ်ကို မင်းသားတင်ရိုက်

လို့ အလိုမကျဘဲသည်းညှုနေတဲ့ ထုတ်လုပ်သူတောင်ဒီတော့

မှ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီ ဒုဋ္ဌမြစ်ရေဘယ်မခန်းဟာ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်သမိုင်း
မှာ ဝင်ငွေခံချိန်သစ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်။

နယ်မြို့တွေတောင်မပြရသေးဘူး၊

ရန်ကုန်မြို့ မြို့လယ်ရ၊ မြို့ပတ်ရုံတွေနဲ့တင် အရင်း
ကျေသွားတယ်

အောင်ထွတ်လည်းဒီတစ်ကားတည်းနဲ့ ကျော်ကြား
ထင်ရှားသွားတယ် ။

ဒီပထမဆုံးကားနဲ့ပဲ အကယ်ဒမီဆုကိုဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့
တယ်လေ . . . ။

ဦးလှကိုမှာ သူ့ရိုက်သောဇာတ်ကား၏ အောင်မြင်မှု
သူတင်သောမင်းသား၏အောင်မြင်မှုကို ပြောနေရ
သဖြင့် တပြုံးပြုံးနှင့် ပီတိတွေဝေနေသည်။

“အောင်ထွတ်ဟာအနုပညာ ပါရမီရှိသူပါ။

သူ့သရုပ်ဆောင်မှုတွေက ပြောင်မြောက်လွန်းတယ်
သူ့အနုပညာနဲ့ ပရိသတ်ကိုဖမ်းစားနိုင်တယ်။

အဲဒီအထိအောင်မြင်တယ် ။

နောက်ပိုင်းရိုက်တဲ့ ဇာတ်ကားတွေမှာလည်း သူ့ရဲ့
အောင်မြင်မှုကို ဆက်ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ် . . . ။

ဒုဋ္ဌမြစ်ရေနောက်မှာ သူနဲ့ကျုပ် ၄-၅ ကားလောက်
ဆက်ရိုက်သေးတယ်။

နောက်ပိုင်း ကျုပ်ကျန်းမာရေးပကောင်းတာနဲ့အင်
ထန်မှာဆေးသွားကုတယ်။

ပြန်ရောက်ကာစမှာ အောင်ထွတ်ကျုပ်ဆီလာပြီးသ
တင်းမေးသေးတယ်။

အဲဒီနောက်သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့အဆက်ပြတ်သွားတယ်။
အဲ ဘယ်လောက်အဆက်ပြတ်သွားလည်းဆိုတော့
ခြောက်လ ဟုတ်တယ် ခြောက်လလောက်ရှိမယ်။

ကျုပ်ကျန်းမာလာတယ်၊ အလုပ်တွေပြန်လုပ်တယ်။
တစ်နေ့မှာဇာတ်ကားတစ်ကားအတွက် စကားပြော
ဖို့သူ့အိမ်ကိုကျွန်တော်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာသူဘိန်းဖြူစွဲ နေကာကိုကျုပ်ပြောသိလိုက်
ရတယ် . . . ”

(လေး) *

ကျုပ်သူ့အိမ်ရောက်တော့ ခြံတံခါးစေ့ထားတာတွေ
ရတယ်။

သူနဲ့ကျုပ်က ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရေးထက်ဝိုတယ်
မိဘနဲ့သားသမီးလို သံယောဇဉ်ရှိတယ်။

ကျုပ်သူ့ နာမည်ခေါ်ကြည့်တယ်။

ဘာသံမှမကြားရဘူး။

သူနဲ့အတူနေတဲ့ သူ့တပည့်ထွေးမောင်ကိုခေါ်ကြည့်

တယ်။

ဘယ်သူမှပြန်ထူးသံမကြားရဘူး။

ကျုပ်လည်းဖွင့်ထားတဲ့တံခါးကနေ ဧည့်ခန်းထဲထိဝင်

လာခဲ့တယ်

ဧည့်ခန်းထဲရောက်မှ အောင်ထွတ်ကိုတွေ့တယ်။

မောင်အောင်ထွတ်ဟာဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဟရှည်ပေါ်

မှာ ခွေခွေလေး လှဲလျောင်းနေတယ်။

သူတစ်ကိုယ်လုံးကလည်းနတ်ပူးနေတဲ့သူလို တုန်

ယင်နေတယ်။

သူဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကျုပ်ရုတ်တရက် မသိဘူး။

နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား လို့ပဲတွေးမိတယ်။

ဒီလိုကျုပ်တွေးနေတုန်းမှာပဲ သူ့မျက်လုံးတွေပွင့်လာ

တယ်။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေပိရွဲနေ
တယ်

မျက်နှာကလည်း ရှုံ့မဲ့နေတယ်။ ဝေဒနာတစ်ခုခုကို
ငြင်းငြင်းထန်ထန်ခံစားနေရတဲ့ပုံမျိုး

“ပေး . . . ပေး . . . ပြန်ပြန်ပေး . . . ”

သူကလက်ဖြန့်ပြီး အလောတကြီးတောင်းတယ်။

ကျုပ်လည်းအစတော့ဘာမှနားမလည်ဘူး။

“ဘာလဲ . . . ဘာတောင်းတာလဲ

မောင်အောင်ထွတ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . ” လို့မေး
ဆိုက်တယ်

သူကတော့ ကျုပ်ကိုကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်
လုံးတွေက ကျုပ်ကိုမြင်ဟန်မတူဘူး။

လက်ကိုဖြန့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုတောင်းနေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဧည့်ခန်းထဲကိုခပ်သွက်သွက်ဝင်လာတဲ့
ခြေသံကြားရတယ်။

ကျုပ်လှည့်ကြည့်တော့ မောင်အောင်ထွတ်ရဲ့တပည့်
ထွေးမောင်ဖြစ်နေတယ်။

ထွေးမောင်ကသူ့ ဆရာခေါ်အပြေးတစ်ပိုင်းသွားတယ်။

ပြီးတော့သူ့လက်ထဲက အရာတစ်ခုကိုပေးလိုက်တယ်။
မောင်အောင်ထွတ်က ထွေးမောင်ပေးတဲ့အရာကိုအ
မြန်လှယူတယ်။

သရဲစီးနေတဲ့ သူလိုအမ်းမရ လူယူလိုက်တာလို့
ကျုပ်တွေ့မိတယ်။

မောင်အောင်ထွတ်က သူ့လက်ထဲမှာပါလာတဲ့စက္ကူ
ထုတ်လေးကို တုန်နေတဲ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဖြည့်တယ်။

အထုပ်ထဲကအဖြူရောင် အမှုန့်တွေကိုလက်ညှိုးနဲ့
တို့ယူပြီး လျှာကိုပွတ်တယ်။ အတွင်းပါးစောင်တွေအနံ့ ပွတ်
တယ် . . . ၊

ခဏနေတော့ ငြိမ်ကျသွားတယ်။
သူငြိမ်ကျသွားတာ အိပ်ပျော်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊
သတိလစ်မေ့ပျောသွားတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊
ယစ်မှူးရီဝေပြီး စိတ်အာရုံလွင့်ပျောနေတဲ့ပုံမျိုးဖြစ်
တယ်။

ထွေးမောင်ကသက်ပြင်းမောကြီးတစ်ချက်ကို ဟူး
နဲချပြီး ကျုပ်ကိုပြောတယ်။

“သူ ဖိုးစွဲနေပြီ . . . ၊

သူကို ဒီဘဝဆိုးကြီးထဲကလွတ်အောင်ကယ်တင်ပေး
ပါဦးဆရာ . . . ”တဲ့။

ဒီတော့မှ စောစောက မောင်အောင်ထွတ်ခံစားနေရ
တဲ့ ဝေဒနာဟာ မူးယစ်ဆေးပြတ်ဝေဒနာကို ခံစားနေရဘယ်
ဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက်သွားတယ်။

သူတို့စကားနဲ့ပြောရရင် “ယင်းထ” တာပေါ့။

ဒီတော့မှ ကျုပ်လည်းအံ့ဩထိတ်လန့်သွားတယ်။

ဖြစ်ရလေခြင်း ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု
တွေရင်နှင့်မမျှအောင်ခံစားလိုက်ရတယ်။

မူးယစ်ဆေးဝါး မစင်ပုပ်ထဲ ကျရောက်ခဲ့တဲ့ဘိန်း
စားဆိုသူတွေရဲ့ ဘဝဆိုးတွေကို ကျုပ်ကြားဖူးနေတယ်။

ဘိန်းဖြူနံပါတ်ဖိုးဆိုတာ အဖြူရောင်နတ်မိစ္ဆာဆိုး
တစ်ကောင်နဲ့တူတယ်။

တစ်ကြိမ်စမ်းကြည့်ရုံနဲ့ ဖြတ်မရအောင်စွဲလမ်းစေ
တယ် . . . ၊

နောက်ပြီးမူးယစ်ဆေးဝါးမှန်သမျှ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့
စိတ်ခံစားမှုတစ်မျိုးထွက်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်တယ်လို့
သုံးစွဲသူတွေက ယူဆကြတယ်။

အမှန်က စိတ်ခံစားမှုတွေကို စွဲတာမဟုတ်ဘူး။
 စွဲလမ်းစေတတ်တဲ့ ဓာတုပစ္စည်းတစ်မျိုးပါတယ်။
 အဲဒါကြောင့် ဖြတ်မရအောင်စွဲလမ်းနေကြတာပါ။
 အခု မောင်အောင်ထွတ် ဘိန်းဖြူစွဲနေပြီ။
 ကျုပ်ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားတယ်။
 အကယ်ဒီမင်းသား အောင်ထွတ်ဘိန်းဖြူစွဲနေပါ
 တယ်လို့တော့ လူသိရှင်ကြား မဖြစ်စေချင်ဘူး။
 သူ့အတွက်နစ်နာသွားနိုင်တယ်။
 အခန့်မသင့်ရင် ရုပ်ရှင်လောကထဲကတောင်လွင့်စင်
 သွားနိုင်တယ်။
 နောက်ပြီး၊ စွဲလမ်းမှုဆိုတာစိတ်နဲ့ဆိုင်တယ်လေ။
 ဘိန်းဖြူကိုဆေးနဲ့ ဖြတ်တာထက်စိတ်နဲ့ဖြတ်တာက
 ပိုကောင်းမယ်လို့ကျုပ်ယူဆတယ်။
 ဒါကြောင့်ဘိန်းဖြူရဲ့ အန္တရာယ်ကို သူသိအောင်ပြမယ်
 လို့ ကျုပ်တွေးတယ်။
 တစ်ညမှာ ကျုပ်၊ သူ့ကိုတစ်နေရာခေါ်သွားတယ်။
 ကျုပ်ခေါ်သွားတဲ့နေရာက ကြံတောသုသာန်ကိုဖြစ်

တယ်”

(ငါး)

“ကြံတောသုသာန်ဆိုတာက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့အဓိကရ
 သုသာန်ကြီးလေ
 တေပေလေလွင့် သူတွေရဲ့ ဘုံဗိမာန်၊
 အခြေမဲ့အနေမဲ့တွေ ရှိတယ်။
 တောင်းရမ်းစားသောက် သူတွေနေတယ်။
 လူဆိုးလူမိုက်တွေ၊ ကျူးကျော်အခြေချသူတွေရှိတဲ့နေ
 ဘုံ
 ဒီလိုနေရာမျိုးဆိုတာက ညအချိန်မသွားသင့်တဲ့ နေ
 ဘုံဖြစ်တယ်
 ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခွေးသားအစိတ်သားဖိုးမပေးလို့
 ထူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့သတဲ့။
 မိန်းမရွှင်တစ်ယောက်ကို လုရင်းတုတ်တပြက်၊ ဓား
 အစ်ပြက် အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။
 သတ်ဖို့၊ ဖြတ်ဖို့၊ လုယက်တိုက်ခိုက်ဖို့ ဘဝပေးစရိုက်
 ဆွနဲ့ ကြမ်းကြ ရမ်းကြတဲ့နေရာမျိုးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်

တယ် . . .

အိပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။

ဘိန်းဖြူရဲ့ကြောက်စရာကောင်းပုံကို ပြဖို့သူ့ကိုခေါ်
ပြီးလာခဲ့တာဖြစ်တယ် . . .

ကျုပ်တို့ကားက သုသာန်ဝင်ပေါက်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း
က အမှောင်ထဲမှာရပ်ထားတယ်။

ကျုပ်ဘေးမှာမောင်အောင်ထွတ် ထိုင်နေတယ်။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစကားမှမဆိုဘဲ တိတ်

ဆိတ်နေကြတယ်။

သုသာန်ပေါက်ဝကိုပဲ အာရုံစိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

ကြံတောသုသာန်ထဲမှာ အခြေမဲ့အနေမဲ့တွေ့နေထိုင်

သလို . . .

ရန်ကုန်မြို့အထက်တန်းလွှာက ဘိန်းဖြူရဲ့နေတဲ့သား
သမီးအချို့လည်း မထင်မရှားဘဝနဲ့ လာပြီးဇာတ်မြှုပ်နေကြ
တယ်။

ဘိန်းစားသားသမီးကို အိမ်မှာထားလို့လည်းမဖြစ်
စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံတက်ပြီး ဘိန်းဖြတ်လို့လည်း

မဖြစ်။

အထက်တန်းလွှာလောကမှာ သိက္ခာကျမှာစိုးနေ

ကြတယ်။

ဂုဏ်တွေ ပါဝါတွေညှိုးနွမ်းမှာ စိုးနေကြတယ်။

အထက်တန်းလွှာမိဘတွေက သူတို့သိက္ခာမကျဖို့
သားသမီးအရင်းကိုပင် သုသာန်မှာ ဇာတ်မြှုပ်နေစေတယ်။

သူတို့သားသမီးကိုတွေ့ချင်ရင် ညဘက်မှာလာပြီး

တွေ့ကြတယ်။ ထောက်ပံ့ကြတယ်။

သူတို့က ပစ်ပယ်ထားတော့ ဘိန်းစားတွေကလည်း

သူတို့ကိုမခင်တွယ်တော့ဘူး။

မိဘကို မုန်းတီးလာကြတယ်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ

အရင်းတွေကိုပင် မုန်းတီးလာကြတယ်။

သူတို့ဘာသာသူတို့ ကြံတောသုသာန်ထဲမှာပဲပျော်

အောင်နေတယ်။

ကြာတော့အခြေအနေမဲ့တွေ့ကြားထဲမှာ ပျော်ဝင်လာ

ကြတယ်။

အုတ်ဂူတွေကြားမှ သူတို့ဘဝကိုမြှုပ်နှံလိုက်ကြ

တယ်။

ကြံတောသုသာန်ထဲက သေပထူး၊ နေပထူးဘိန်းစား

တွေ့ရဲ့အဖြစ်ဆိုးတွေကို ကျုပ်၊ သူ့ကိုပြချင်လို့ ခေါ်လာတာ ပြစ်တယ်

အမှတ်အသားဖြူတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို သူသိသွားမယ် ကြောက်သွားမယ်၊ ရွံ့မုန်းသွားမယ်။

အမှတ်အသားဖြူပြတ်မယ်လို့ ကျုပ်ကတွေးမိတယ်။ ကျုပ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

“သူတို့သားက ဘိန်းစား”

“သူတို့ကဘိန်းစားရဲ့ အပေ အမေတွေ” လို့ကဲ့ရဲ့ ခံရမှာကို သေတာထက် ကြောက်လန့်နေကြတဲ့၊

အထက်တန်းလွှာက ဆိုတဲ့ လူတွေ . . . လူတွေ . . . ညအမှောင်ကိုအကာအကွယ်ယူပြီး ကြံတောသုသာန်

ရှေ့ရောက်လာကြတယ်။

သူတို့ရဲ့သားမောင်ဘိန်းစားနဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာ ပြီး တွေ့ကြတယ်။

စားစရာ၊ သောက်စရာကအစ၊ ငွေကြေးက အစ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းကြတယ်။

အဲဒီညက လာသူတွေထဲမှာ

နိုင်ငံတော်က သူဌေးကြီးဘွဲ့ရာထူးနဲ့ ချီးမြှင့်မြောက်

အဲဒီထားရတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့မိသားစုပါတယ်။

(---) ဌာနက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ရဲ့ မိန်းမလည်း ဆူသားကိုလာတွေ့တယ်။

နောက်ပြီး ဒုတိယဝန်ကြီး တစ်ဦးရဲ့ မိသားစုလည်း ဆူတို့ရဲ့ ကားအနက်ကြီးနဲ့ လာတာတွေ့ရတယ်

“ကျွန်တော်ကိုကောင်းစေလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ တကူးတစာ လိုက်ပြတာကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊

ကျွန်တော်ဘိန်းဖြူရဲ့ အန္တရာယ်ကို နားလည်သဘော ပေါက်ပါတယ်။

ကြောက်လည်းကြောက်တယ်၊ ပြတ်လည်း ပြတ်ချင် တယ်။

ပြတ်ဖို့လည်း အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

အဲပေမဲ့ဆရာ ကျွန်တော်ဘိန်းဖြူမပြတ်နိုင်ဘူး။

အချိန်ကျလာတာနဲ့ ကျွန်တော်သွေးသားတွေက ဒီ အကောင်းဆိုးဝါးဘိန်းဖြူကိုပဲ တောင့်တနေတော့တာပဲ။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆရာ

ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဆရာ”

ဒီစကားတွေက မောင်အောင်ထွတ်ကျပ်ကိုပြောတဲ့

စကားတွေပါ။

သူပြောရင်းနဲ့ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေတယ်။

“ဘိန်းဖြူကိုမကောင်းမှန်းမင်းသိတယ်၊ ဖြတ်လည်း

ဖြတ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတယ်။

အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲကွ။

တစ်နေ့ကျ မင်းဘိန်းဖြူပြတ်မှာပါကွာ . . .”

ကျုပ်သူ့ကိုအားပေးရတယ်၊ နှစ်သိမ့်ရတယ်။

အဲပေမဲ့ ဆရာတို့လည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊

ဘိန်းဖြူစွဲရင် ဖြတ်ဖို့မလွယ်လှဘူး။

ခုဖြတ်နေလည်း တော်ကြာပြန်သုံးမိတာပဲလေ။

မောင်အောင်ထွတ်လည်းဒီလိုပါပဲ။

ဘိန်းဖြူအရမ်းပြတ်ချင်တယ်၊ ဖြတ်ဖို့လည်းကြိုးစား

တယ်။

သူ့အသွေးအသားတွေက ဘိန်းဖြူဆာလောင်လာ

တဲ့အချိန်မှာ မသုံးဘဲနေကြည့်တယ်။

ဆေးဖြတ်တဲ့ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားတယ်။

တောင်ခံတယ်။

အဲပေမဲ့ဆေးဖြတ်တဲ့ ဝေဒနာကလည်း တစ်စထက်

တစ်စ ပိုဂိုပြီးပြင်းထန်လာတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ သူ့ပဲအရုံးပေးလိုက်ရပြန်တယ်။

ဘိန်းဖြူကိုသုံးစွဲမိ ပြန်တယ် . . .

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဆေးမပြတ်ဘဲ ဘိန်းဖြူသံသရာထဲမှာပဲ

တစ်လည်လည်ဖြစ်နေရတယ် . . .”

သူဘိန်းဖြူစွဲတာ၊ ဘိန်းဖြူမဖြတ်နိုင်တာနဲ့ ပတ်သတ်

လို့ သူ့ကိုသနားရုံကလွဲပြီး ကျုပ်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။

ကျုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာ။

ဒီကြားထဲသူနဲ့ ခေတ်ပြိုင် အဆိုတော်မင်းသားဇယ်

တစ်ယောက် ဘိန်းဖြူပဲနဲ့အပမ်းခံရတယ်၊ ထောင်ခုနစ် နှစ်

ကျသွားတယ်။

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုဘဲ ပြန်မာသံအဆိုတော်

တစ်ယောက်နဲ့ သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်ကိုလည်း ဗ

ဟန်းရဲစခန်းက ဘိန်းဖြူတွေနဲ့ အတူပမ်းမိသွားပြန်သတဲ့။

ဒီလိုသတင်းတွေကြားတိုင်း ကျုပ်ရင်မောနေရတယ်

မောင်အောင်ထွတ်ကိုလည်း ဘယ်အချိန်မှာရဲကမ်း

မိသွားမလဲ . . .

ဘယ်အချိန်မှာအကယ်ဒမီ မင်းသားတစ်ယောက်

ဘိန်းဖြူထိုးရင်ဆေးထိုးအပ်တန်းလန်း နဲ့ သေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရမလဲ . . . ၊

ဒီအတွေးတွေနဲ့ ပဲ ကျုပ်အသက်ရှင်နေခဲ့ရတယ်။

သူ့အတွက် အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်နေမိတယ်။

ဒီလောက်ပြောရင် ဆရာတို့လည်းသိပါတယ်။

အောင်ထွတ်ဆိုတာက ကျုပ်အတွက်သားနဲ့မခြား

တဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလေဗျာ . . . ”

(ခြောက်)

“အကယ်ဒေမီ အောင်ထွတ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဘိန်းဖြူ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ရဲ့ လက်ကလွတ်အောင်ရုန်းထွက်နိုင် ခဲ့တာလဲဆရာ”

စာရေးသူက ဒီရိုက်တာဦးလှကိုအား မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်တို့မင်း သား ဘိန်းဖြူဖြတ်နိုင်သွားတယ် . . . ”

အကြောင့်လည်း သူ့အခုထက်ထိ အောင်မြင်ကျော် ကြားတဲ့ စွယ်စုံရမင်းသားတစ်ယောက်အဖြစ်နာမည်ကြီးနေ ကာပေါ့ဗျာ။

သူ့သာဘိန်းဖြူ မဖြတ်နိုင်ဘဲ မှူးယစ်ဆေးဝါးနွဲ့ထဲမှာ နစ်မြုပ်နေမယ်ဆိုရင် ခုလောက်ဆို အရိုးတောင်ဆွေးနေ ရော့မယ် . . . ။

လူလောကကိုနှုတ်ဆက်ထွက်ခွါသွားတာ ကြာလှ ခဲ့ရော့မယ် ဗျ . . . ”

အီရိုက်တာ ဦးလှကို၏စကားမှာ မှန်ပါသည်။

အကယ်ဒေမီမင်းသား အောင်ထွတ်တစ်ယောက် ဘိန်း ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင်အောင်ထွတ်သည် ရုပ်ရှင်လောက၏အ ကောက်ပဆုံး ကြယ်ပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်အဖြစ် ရပ်တည်လျက်ရှိ နေပြီဖြစ်သည်။

“အီထက် ဆရာ . . .

မင်းသားအောင်ထွတ် ဘိန်းဖြူဘယ်လိုဖြတ်လိုက် တာလဲ။

စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံမှာ ဖြတ်လိုက်တာလား . . . ”

စာရေးသူက သိချင်စိတ်ကြောင့် ဒုတိယမြောက်မေး ဆိုက်ပြန်၏။

“ပြောရမှာပေါ့ဗျာ။

သူ့လိုလူငယ်ထုရဲ့ နှစ်သက်သဘောကျခံရတဲ့ မင်း
သား တစ်ယောက်ဘိန်းစွဲနေတယ်ဆိုရင် နိုင်ငံရဲ့လူပယ်တွေ
လည်း အတုမှားသွားနိုင်တာပေါ့

နောက်ပြီး။ သူ့ဘဝကိုလည်းထိခိုက်နိုင်တယ်ဗျ။

အကြောင့်စိတ်ရောဂါက ဆေးရုံမတက်ရဲဘူး။

ပြတ်သွားတာကတော့ ဘိန်းဖြူရဲ့ကြောက်မက်ဖွယ်
အန္တရာယ်နဲ့။

သူ့ရဲ့ခိုင်မာပြင်းထန်တဲ့စိတ်တန်ခိုးကြောင့်လို့ပဲ ပြော
ရမယ်

ဒီလိုဗျ တစ်နေ့တော့ဘိန်းဖြူကို ရအောင်ပြတ်
မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတဲ့ မောင်အောင်ထွတ်ဟာ ဘုရင့်
နောင်ဖောင်ဖျက်တဲ့ ထုံးနှလုံးမူလိုက်တယ်

သူသုံးပို့ဝယ်ထားတဲ့ ဘိန်းဖြူပုန်တွေကို အိမ်သာခွက်
ထဲ သွန်ပစ်လိုက်တယ်။

တကယ်လို့ယင်းထလာရင်လည်း ရအောင်နေမယ်။ ။
သုံးပြစ်အောင် နေမယ်လို့ ယတိပြတ်ဆုံးပြတ်ထားတယ်။

သူ့စိတ်ကိုခိုင်မာသည်ထက် ခိုင်မာအောင် နှလုံးသွင်း
ပြီး အသိပွဲပြင်ထားတယ်

ဒီလိုနဲ့ သူ့အသွေးအသားတွေက ဘိန်းဖြူကိုတောင်
တတဲ့ အချိန်ကိုရောက်လာတယ်

သူ့စိတ်တွေတစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။

* တစ်ကိုယ်လုံးယားယံသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ သွေး
တွေဆူပွက်လာသလို ခံစားနေရတယ်

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ငွှေးတွေလည်းစိမ့်ထွက်လာတယ်။

မူးယစ်ဆေးပြတ်ဝေဒနာကို သူတောင်ခံစားနေရတယ်။

သူ့ဆုံးပြတ်ချက်ချထားတဲ့ အတိုင်းဝေဒနာကို
အောင်အည်းသည်းခံတယ်။

မူးယစ်နတ်မိစ္ဆာကလည်း အောင်ထွတ်စိတ်တွေယိုင်

နဲ့သွားအောင်၊ ပြုလဲသွားအောင်တိုက်ခိုက်တယ်။
သူ့ရဲ့တိုက်ခိုက်မှုကတဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာတယ်။

အောင်ထွတ်လည်းခိုင်မာတဲ့စိတ်နဲ့ မူးယစ်မိစ္ဆာကို

ပြန်ပြီးတွန်းလှန်တိုက်ခိုက်တယ်။
နတ်မိစ္ဆာကောင်က အောင်ထွတ်ရဲ့အသွေးအသားထဲ

ထိဝင်တယ်။ သူ့အစွမ်းနဲ့ဘိန်းဖြူသုံးအောင် အတင်းအဓမ္မ

တိုက်တွန်းတယ်။
အောင်ထွတ်ကလည်းစိတ်တန်ခိုးကို မြှင့်ပြီးတွန်းလှန်

တုံ့ပြန်တယ်။

ဘတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်နေခိုက်မှာအောင်ထွတ်
အဲသထွက်လာတယ်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ လည်းရွဲနှစ်
လို့နေတယ်။

ရန်သူကိုရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ စိတ်ခိုင်မာမှ တည်ငြိမ်
မှအောင်မြင်နိုင်မယ်။

အဲသကြီးတာဟာရှုံးနှိပ်မှုရဲ့ နိဒါန်းပဲ။

အောင်ထွတ်နတ်မိစ္ဆာရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကိုဘယ်လိုမှ
မခံနိုင်တော့ဘူး။ အရှုံးပေးလိုက်ရပြီ။

ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွားတယ်။

သူဝုန်းခနဲ ထတယ်။

ဘိန်းဖြူဘယ်နေရာမှာရှိလည်း။ သူသိတယ်။ ပြေး
သွားတယ်။

အိမ်သာခွက်ထဲမှာ ဘိန်းဖြူပုန်တွေရှိနေတုန်း။

သူရှူးသွားပြီဖြစ်တယ်။

ဘိန်းဖြူသုံးရပြီကလွဲပြီး ဘာဆိုဘာမှမမြင်နိုင်တော့
တဲ့အောင်ထွတ်ဟာ ခွေးတစ်ကောင်လို့ အိမ်သာခွက်ထဲမှာဘိန်း
ဖြူပုန်တွေကိုလျှာနဲ့ လျက်တော့တာပဲ . . . ၊

ဘိန်းဖြူတွေသူ ပါးစပ်ထဲရောက်မှ နေသာထိုင်သာ
သွားတယ်။ သူငြိမ်ကျသွားတယ်။

သူနဲ့ဘိန်းဖြူမိစ္ဆာကောင် တိုက်ခိုက်နေကြတာကို
ကျပ်မတွေ့မမြင်ရပါဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကိုမောင်အောင်ထွတ်
ပြန်ပြောပြတယ်။ "အကြောင့် သိရတာပါ။

မောင်အောင်ထွတ်ဟာ ဟိုတုန်းက ဘိန်းဖြူရဲ့ဆိုးဝါး
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းတာကိုသိတယ်။

အိပေမဲ့၊ သူသိတာအပေါ်ယံသိတာ။

နှလုံးသားထဲက သိတာမဟုတ်ခဲ့ဘူး။

ခုတော့ဘိန်းဖြူရဲ့ ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာကောင်းပုံကိုနက်
နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိသွားတယ်။ အရမ်းလည်းကြောက်သွားတယ်။

အကြောင့်ဘာဆေးဝါးမှ မသုံးဘဲ တိခနဲဖြတ်လိုက်
တာဖြစ်တယ်။

အစပထမမှာတော့ သူ့အကြီးအကျယ်ခံရတယ်။

ဘယ်လောက်ခံရသလဲဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်
သေဖို့ထိ ကြိုးစားမိခဲ့တယ် . . . ၊

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်သူက စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာစွာနဲ့ကြံ့ကြံ့ခံ
တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မူးယစ်ဆေးဝါးနတ်ပိစ ဘေးတော်
ကို သူ့အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။

သူ့အသွေးအသားထွေထဲကနေ မင်းထုတ်ပြန်နိုင်
ခဲ့တယ်။

အကြောင်းလည်း ဒီနေ့ထိအအောင်မြင်ဆုံရုပ်ရှင်အနု
ပညာသည် တစ်ယောက်အဖြစ်ရပ်တည်နိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။

အရိုက်တာဦးလှကိုက သူ့စကားကိုနိဂုံးချုပ်သည်။
စာရေးသူတို့အဖွဲ့ အလိုက်တသိပင်စကားဝိုင်းသိမ်း

လိုက်ကြသည်။မသိမ်း၍လည်းမဖြစ်။

ဟောပြောပွဲပြီးပြီဖြစ်သည် စာရေးဆရာကြီးတွေ
ညတွင်းချင်းရန်ကုန်ပြန်ကြမည်။

သူတို့ပြန်ဖို့အမြန်ရထား အထက်တန်းတွဲ လက်မှတ်
စီစဉ်ပြီးပြီ။

မန္တလေး၊ ရန်ကုန် အမြန်ရထားက ကညွတ်ကွင်း
ဘူတာမှာ မရပ်သေး။

စာပေဟောပြောပွဲဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီဝင်တော်
ယောက်က ဖြူးမှလက်မှတ်တွေယူပြီး ရထားနှင့်ပါလာမည်

ကညွတ်ကွင်းဘူတာကရထားကိုရပ်စေပြီး စာရေး

ဆရာကြီးများကို တင်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

ယခုရထားလာဖို့အချိန်နီးကပ်နေပြီ။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ အထုပ်အပိုးတွေသယ်ပြီး

စာရေးသူတို့အား ဘူတာသို့လာခဲ့ကြသည်။

စာရေးသူကတော့ ဘိန်းဖြူနွဲ့ထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သော
အကယ်ဒမီအောင်ထွတ်၏ အကြောင်းကိုစဉ်းစားနေမိသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါး၏ ကြောက်စရာကောင်းပုံများအား
ပြည်သူကို အသိပေးချင်သည်။

သည်လိုအသိပေးတင်ပြရာမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသားအောင်
ထွတ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို နမူနာပြချင်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသားကောင်ဘဝ ကျရောက်နေသူတွေ
လည်းရုပ်ရှင်မင်းသားအောင်ထွတ်ကို အတုယူ၍သားကောင်
ဘဝကလွတ်အောင် ရုန်းထွက်စေချင်သည်။

စာရေးသူ အကယ်ဒမီအောင်ထွတ်၏ဇာတ်ကြောင်း
ကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးချင်လာသည်။

တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အမှန်တကယ်ရေးသားဖြစ်မှာ
သေချာပါသည်။

“နန်းစောမှု ငိုတဲ့နေ့”

စိုင်းမျိုးထွေး နှင့် နန်းစောမူတို့သည်
ရိုးသားပြုစင်သော ရှမ်းတိုင်းရင်းသားအကြင်လင်မ
ယားဖြစ်ကြသည်။
အေးချမ်းစွာ တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ
သည်။
နောက်ပိုင်း၌ စိုင်းမျိုးထွေးစီးပွားရေးဖြတ်လမ်းလိုက်
သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ဆောင် ရောင်းချသူဖြစ်လာသည်
သည်အလုပ်က ဥပဒေနှင့်မလွတ်ကင်းသော်လည်း
ခိုးဆိုးလုယက်၊
တိုက်ခိုက်သော ဒုစရိုက်မှုမဟုတ်၊
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်

ခြင်းဟု

စိုင်းမျိုးထွေးက ခံယူထားသည်။

★ ★ ★

(တစ်)

“စိုင်းရယ် . . . ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့တော့လား
ဟယ် . . .”

နန်းစောမူ အရဲစွန့်၍ပြောလိုက်သည်။
ပြောသည်ထက် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည်ဟုဆိုလျှင်
ပိုမှန်သည်။

“ရှမ်းရိုးရာ- လင်ကိုးရာ” တဲ့။

လင်ဖြစ်သူကို ချစ်ခင်ယုံကြည်သော၊ အားကိုးသော
နန်းစောမူလို ရှမ်းမလေးတစ်ယောက်အတွက် လင်လုပ်သော
အလုပ်ကို ဝင်ပြီးစွက်ဖက်ရန် မလွယ်လှပါ။

ဆိုးသည်ကောင်းသည် ပြောဖို့ခက်လှသည်။

သို့သော် ချစ်လင်ဖြစ်သူ လျှောက်လှမ်းနေသောလမ်း
ကဥပဒေနှင့်မလွတ်ကင်းသောလမ်း၊ အန္တရာယ်ရှိသောလမ်း
ဖြစ်နေသည်။

ချစ်လင်ကိုစိုင်းခရီးထွက်နေစဉ် အိပ်မက်မကောင်း
လျှင် နန်းစောမူတစ်ယောက်စိုးရိမ်သောက များစွာဖြင့်အိပ်
မရတော့။

အတိတ်နိမိတ်မကောင်းတာတွေ ကြုံရတွေ့ရလျှင်

လည်း ဥပါဒါန်အစွဲတွေနဲ့ သူစိတ်ဆင်းရဲခဲ့သည်မှာ နေ့နေ့ည
ည ဖြစ်သည်။

ချစ်လင်အတွက် စိုရိမ်ပူပန်သောကတွေ နန်စော
မူရင်ထဲမှာ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးလောက်ကြီးမားလှသည်။
သို့သော်လည်း မဝံ့မရဲ အရဲကိုးပြီးပြောမိလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

နန်းစောမူစကားကြောင့် စိုင်းမျိုးထွေးဆတ်ခနဲတွန့်
သွားသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုလည်း ဝူးဝူးပါးပါး စိုက်
ကြည့်လိုက်သည်။

“တာ၊ နန်းစောမူနင်ဘာပြောတာလဲ။

ငါ့အလုပ်က သူ့များပစ္စည်းခိုးနေတာလား၊ လုယူနေ
တာလား၊ ပြောစမ်း၊ နင်ပြောစမ်း . . .”

စိုင်းမျိုးထွေးအသံထဲမှာ မလိုလားသောအရိပ်အငွေ့
တွေ၊ ဒေါသ၏ပူလောင်မှုတွေပါနေသည်။

ချစ်လင်ထံမှ သည်လိုအကြည့်ရိုင်းတွေ၊ နန်းစောမူ
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အကြည့်မခံရဘူးခဲ။

အလိုမကျသော၊ တင်းမာခက်ထန်သော စကားသံ

တွေ့နှင့်လည်း ဘယ်တုန်းကမှသူ့ကိုမပြောခဲ့၊
ခုတော့တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြည့်ဘူးသောအကြည့်
ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဘူးသောအသံတွေနှင့်ကြည့်ခြင်းပြော
ခြင်းတွေကို နန်းစောမူခံယူနေရပေပြီ

သူမနှုတ်တွေ အလိုလိုဆွံ့ အသွားရသည်။
မျက်လုံးရှုံ့ကြီးတွေနှင့် ချစ်လင်ကိုမော့ကြည့်သည်။
မျက်လုံအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေဘယ်ကဆယ်လို
ရောက်လာမှန်းမသိ ရောက်လာသည်။

စိုင်းမျိုးထွေးအသံက ကျားဟိန်းသလိုထွက်ပေါ်လာ
ပြန်သည်။

“ပြောလေ၊ ငါလုပ်နေတာက လူသတ်စားပြတိုက်
တဲ့ အလုပ်လားလို့ . . . ”

အမေးရှိရင် အဖြေရှိရမည်မို့နန်းစောမူဖြေပြော ပြော
၏။

“နင်သိပါတယ် စိုင်းရယ် . . . ”
ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတာမဟုတ်ပေမဲ့ ဥပဒေကခွင့်

မပြုဘူးလေ
နောက်ပြီး နင်ခရီးထွက်တိုင်းနေ့နေ့ညည ငါ့မှာစိုး

ရိမ်နေ့ရတယ်၊ စိတ်ပူနေရတယ်၊
နင်ပြန်မလာမချင်း ငါ့မှာစိတ်ပူရလွန်းလို့ သေတော့
မယ်၊ ဒါကိုနင်သိရဲ့လားစိုင်း

စိုင်းရယ် . . . နင်သာမတော်တဆ၊ ဖွဟဲ့၊ လွဲပါစေ၊
ဖယ်ပါစေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ငါရင်ကျိုးမှာ၊ ပြီးတော့ငါနဲ့သာ
လေး ဘယ်သူ့အားကိုးပြီးနေရမှာလဲဟင်၊

ငါတို့ အရင်လိုပဲ တောင်ယာလေး၊ ဥယျာဉ်ခြံလေး
လုပ်ပြီးစားကြရအောင်နော် စိုင်း . . . ”

မထူးတော့ပြီမို့ နန်းစောမူသူ့ရင်ထဲက နာကျင်နေ
ရတာတွေကို အကုန်ပြောလိုက်သည်။

သူဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒတွေကို အားလုံးဖွင့်ဟလိုက်
သည်။

စိုင်းမျိုးထွေးအံ့အားသင့် သွားသည်။
ချစ်ဖနီးနန်းစောမူကား အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်

သူဖြစ်သည်။
သူနှင့်အိမ်ထောင်မကျခင်ကရော ကျပြီးချိန်မှာပါ ခု

တစ်ကြိမ်လောက် စကားအများကြီးပြောသည်ကိုသူတစ်ခါ
မှ မတွေ့ ဘူးခဲ့၊

ခုတော့ နန်းစောမူ နှင်းခဲလိုမအေးတော့ပြီ။
ချစ်ဇနီးရဲ့ ရင်ထဲကအပူကိုစိုင်းမျိုးထွေးနားလည်မိ
လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်တင်းမာနေသောလေသံကို လျှော့၏။
ခက်ထန်သောမျက်နှာအမူအရာကို ပြင်၏။
ချစ်ဇနီးလေးကို လေသံပျော့ပြင်ချော့၏။
“အဲဒီအလုပ်တွေက အရမ်းပင်ပန်းလွန်းတယ်နန်း

ရယ်။

နှင်လည်းတစ်စက်လေးမှ မနားရဘူးလေ။
နောက်ပြီးငွေရတော့လည်း တစ်နှစ်တစ်ခါသီးနှံပေါ်
မှာရတဲ့ငွေကလည်းမစို့မပို့နည်းနည်းလေးရယ်။

ဆယ်နှစ်လုပ်လည်းမကြီးပွားဘူး။ အနှစ်နှစ်ဆယ်
လုပ်လည်းကြီးပွားမှာမဟုတ်ဘူး။

အဲတွေ့နင်နားလည်သားနဲ့ နန်းရာ . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် စိုင်းရယ်။

အဲပေမဲ့နှင့်အလုပ်က ဝိုတို့တောင်ယာကိုလာစားတဲ့
တောဝက်တွေလိုပဲ။

မြောင့်တွေ၊ ထောင်ချောက်တွေ၊ ကျော့ကွင်းတွေနဲ့

အန္တရာယ်များလွန်းလို့ပါ . . . ”

“အဲကတော့ညောင်သီးလည်းစား၊ လေသံလည်းနား
ထောင် ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း၊ သတိထားပြီးလုပ်ရမှာပေါ့နန်း
ရယ် . . . ”

နဂိုကတည်းက အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သော
ဆီးနှင်းခဲမလေး နန်းစောမူ။

ချစ်လင်အပေါ်သည်လောက်ပြောမိသည်ကိုပင် ရှိခိုး
ဦးတင်တောင်းပန်ချင်၊ နောင်တရချင်နေသူဖြစ်သည်။

ဘာစကားမှဆက်မပြောဝံ့တော့၊ ချစ်သောစိုင်းကို
သာ။

သနားခံသောမျက်လုံးရွှကြီးတွေနဲ့ မော့ကြည့်နေမိ
သည်။

စကားကုန်လို့တော့မဟုတ်၊ သူ့ရင်ထဲမှာပြောစရာစ
ကား တွေအပြည့်ရှိနေသေးသည်။

(နှစ်)

“စိုင်းရယ်”

စိုင်းနဲ့ နန်းတို့မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေးတုန်းက ရွာဦး

ကျောင်း ရောတော် ငါးပါးသီလအကြောင်းဟောတာကိုမှတ်
မိသေးလားဟင် . . .

သူရာမေရိယ သိက္ခာပုဒ်ဟာ သေရည်အရက်တစ်
မျိုးတည်းကိုသာ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။

ထန်းရည်အရက်၊ တစ်ချက်ကိုကင်း၊ ဘိန်းဘင်းက
ဇော်နဲ့ လှော်စာ အစရှိတဲ့မှူးယစ်စေတတ်သော အရာအား
လုံးပါဝင်တယ် ဆိုတာလေ . . .

သောက်သုံးသူမှမဟုတ်ဘူး။ ရောင်းချသူလည်းသူ
ရာမေရိယ သိက္ခာပုဒ်ကို ကျူးလွန်ရာရောက်တယ်ဆိုတာ
လေ . . .

စိုင်းရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလားဟင် . . .

တမလွန်မှာ အပယ်လေးဘုံကို လားရမှာ မစိုးရိမ်
ဘူးလားဟင် . . .”

သည်စကားတွေက မပြောဖြစ်သောစကားများဖြစ်
သည်။

နန်းစောမူရင်ထဲမှာသာ ကျန်နေသောစကားဖြစ်
သည်။

မပြောဖြစ်တာလည်း တစ်မျိုးတော့ကောင်းသည်။

အကယ်၍ ပြောမိလျှင်လည်းစိုင်းမျိုးထွေးမှာ ချေပ
ရာစကားလုံးတွေ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေထွက်လာမှာသေ
ရာသည်။

“ဘိန်းစားတာများ ဆန်းသလားနန်းရယ် . . .

ငါတို့ဒေသမှာ၊ ငါတို့ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်က
တည်းကဘိန်းစိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဘိန်းစားခဲ့ကြတယ် . . .

ငါတို့ဒေသမှာ မြို့ ကြီးပြကြီးတွေလိုဆေးရုံဆေးခန်း
လည်းလား၊ ဆရာဝန်ရှိလား၊ ဆေးရှိလား၊

လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် ရောဂါဝေဒနာဖြစ်ရင်
ဘိန်းနဲ့ပဲကုကြရတယ်လေ။

ဆေးနဲ့ဝါးနဲ့တူတာဆိုလို့ ဒီဘိန်းပဲရှိတယ်မဟုတ်
ဘူး။

ဟိုတုန်းကတည်းက ဆေးဝါးအဖြစ်သုံးခဲ့ကြတာပါ။
အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။

နောက်ပြီး၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေကိုမဝယ်မနေရဆိုပြီးအ
တင်းအဓမ္မရောင်းတာမဟုတ်ဘူး။

သူကြိုက်လို့ သူ့သဘောနဲ့သူဝယ်သုံးကြတာ၊
ငါ့ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်နေတာ၊ နင်မကား

နဲ့...”

ဒီခကားတွေက စိုင်းမျိုးထွေးပြောနေကျလက်သုံး
ခကားတွေ ဖြစ်သည်။

နှောက်ပြီး ကျန်သေးသည်။

“နင်က ငါ့ကိုတောင်ယာထဲမှာ ချွေးတွေရွဲနစ်
တာကို မြင်ချင်တာမဟုတ်လား” ဟုလည်းခကားနာ ထိုးတက်
သေးသည်။

စိုင်းမျိုးထွေး ထံကသည်လိုခကားတွေထွက်လာ
မှာသိ၍လည်း နန်းစောမူဘာမှ ဆက်မပြောခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးရွဲကြီးတွေဖြင့်ကြည့်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်းစိုင်းမျိုးထွေး မနေနိုင်။

ချစ်ဇနီးနန်း တပ်ယောက်သူ့ကိုစိုးရိမ်၍ပြောခြင်းကို
သူ နားလည်သည်။

သူတစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးရိမ်၍ ပြောသည်ကိုသဘောပေါက်
သည်။

ထို့ကြောင့်ရှိုက်သံဖြင့် တုန်ရီနေသောနန်းလေးကို
ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ သွင်း၍ထွေးပွေ့လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နန်းရယ်”

ငါ့တို့မိသားစုလေး ချမ်းချမ်းသာသာနေရအောင်လို့
ကြိုးစားနေတာပါ

ငါ့တို့တောင်ယာထဲမှာ သီးနှံတွေလာစားပြီးသူ့နေရာ
ညှပ်နွားခိုင်တဲ့ အောင်ပွဲခံတောဝက်တစ်ကောင်လိုပဲ၊ ငါ
သည်းနန်းနဲ့ သားလေးဆီကို ဆက်ဆက်ပြန်လာမှာပါ။

မစိုးရိမ်ပါနဲ့နော်”

ချစ်ခင်ပွန်းက သည်လိုသည်လိုချော့ဟော့တော့လည်း
နန်းစောမူ ပျော့ရပြန်ပါ၏။

စိုင်း၏မျက်နှာကိုချစ်ခင်အားကိုးစွာ ဟော့ကြည့်လိုက်
သည်။

စိုင်းကလည်း သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

ချစ်မျက်ဝန်းတို့ ဆုံမိကြသည်။

အချိန်တန်ကြမျှ မလွဲမဖယ်ဘဲ ကြည့်နေမိကြသည်။

အရင်ဦးဆုံး လွှဲဖယ်သူကနန်းစောမူဖြစ်သည်။

နန်းစောမူ ရှက်သွားသည်။

ရှက်ရှက်နှင့်ချစ်လင် စိုင်းမျိုးထွေး၏ ရင်ခွင်ကျယ်

ကြီးထဲကို တိုး၍တိုး၍ ဝင်မိပါတော့သည်။

(သုံး)

ရန်ကုန်မြို့ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးယာဉ်ရပ်ခရီးစဉ်
ဝန်းကြီးအတွင်း ဖြစ်သည်။

သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအရေးအတွက်ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြသည့် အလွှားအသီးသီးကလူတွေသည် အဝေးပြေး
ဝင်းကြီးထဲမှာ အပြည့်အကျပ်ရောက်ရှိနေကြသည်။

ကျယ်လောင်ပြည်ဟည်းသော ကားစက်သံတွေ၊ ခရီးသည်တွေ၊
ဈေးသည်တွေနှင့်ရှေ့ကြိုတွေ၏ ခေါင်းလောင်အော်သံတွေ . . .

အသံပေါင်းစုံရောထွေး ဆူညံပွက်ပွက်ထနေသည့် ထိုအချိန်မှာပင်ဘာ လာရှိုး-ရန်ကုန် အစုန် အဆန်
ပြေးဆွဲနေသော ကားကြီးဂိတ်ထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

သူတို့က ကားဂိတ်ထဲမျက်လုံးဝေကြည့်သည်။ ကောင်တာမှာထိုင်၍ လက်မှတ်ရောင်းနေသူ၊
ကောင်တာရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကားလက်မှတ်ဝယ်နေသူခရီးသည် အချို့ . . .

ခရီးသည်အများစုက နားနေရန်ချထားပေးသော

ညိုခုံတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြသည်။

အချို့စာဖတ်လျက်၊ အချို့အိပ်ငိုက်လျက်၊ အချို့ကချင်း
ဝေးစကားလက်ဆုံကျလျက် . . .

အနေအထားက မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ ကားဂိတ်
ဂိတ်ချ၏ မထူးခြားသောမြင်ကွင်းတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကားဂိတ်ထဲဝင်လာသည်။
လက်မှတ်ရောင်း

“လားရှိုးကပို့လိုက်တဲ့ ဆန်အိတ်တစ်လုံးရွေးချင်
ဦးပါ . . .”

လက်မှတ်ရောင်းနေသူက သူတို့ကိုမျက်မှန်အပေါ်
ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။

“အော်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏစောင့်ပါနော်၊
ဒီမှာလက်မှတ်လေးအရင်ရောင်းလိုက်ပါဦးမယ် . . .”

နိစ္စဝ နေ့စဉ်လုပ်နေကျအလုပ်ဖြစ်၍ပျာယာခတ်ခြင်း
အေးအေးဆေးဆေးလက်မှတ်ရောင်းနေသည်။

“သံလျင်ထိပြန်ရမှာမို့ မြန်မြန်လေးရအောင်ကူညီပါ
နော် . . .”

ဆန်အိတ်လာ ရွေးသူတစ်ယောက်ကပြောသည်။

လက်မှတ်ရောင်းသူက ပြောသူကိုမျက်မှန်အပေါ်
ကျော်၍ကြည့်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊

ဒီပေမဲ့၊ တန်ဆာပစ္စည်းတာဝန်ခံက အပြင်သွား
ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါမယ် . . . ”

လက်မှတ်ရောင်းကပြောပြီး ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်သည်။
ခလုပ်လေးများကိုနှိပ်သည်။

“ဆရာရေ၊ လားရှိုးကဖို့လိုက်တဲ့ ဆန်အိတ်ရွေး
ရောက်နေစာယ်၊

ချက်ချင်းလာပြီး ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုပါတယ် . . . ”

ပြောပြီးဖုန်းကို ပုခက်ပေါ်ခွပ်ခနဲပြန်တင်သည်။

“အပြန်ဆုံးရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

သည်မှပဲပြောသည်။ ပြောပြီးလက်မှတ်ဆက်ရောင်
နေသည်။

သိပ်မကြာလိုက် လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပါပါတယ် . . . ”

လာရွေးသူက ပြောကမ်းပေးသည်။

တာဝန်ခံကပြောကိုတစ်ချက်စစ်ကြည့်ပြီး

“ဆန်အိတ်ကပိုအိုင်ထဲမှာပါ၊

ကားပါလား၊ တက်စီဌားမလား . . . ”

“တက်စီခေါ်ခဲ့တယ် . . . ”

“မောင်မြင့်ရေ၊ လိုက်ခဲ့ကွာ . . . ”

တာဝန်ခံကအလုပ်သမားပါခေါ်ပြီး ဂိုထောင်ဆီသွား

သော့ဖွင့် ဂိုထောင်ထဲဝင်သည်။

ဆန်အိတ်ပေါ်ကကဖြတ်ပိုင်းနှင့်ပြောဖြတ်ပိုင်း တိုက်
ခင်းစစ်ဆေးသည်။

“ဒီဆန်အိတ်ပဲ . . . အလုပ်သမားနဲ့ထမ်းမလား ”

တာဝန်ခံကမေးသည်။

“အလုပ်သမားမခေါ်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲထမ်း
ကော့မယ် . . . ”

လာရွေးသူတစ်ယောက်က ပြောပြောဆိုဆိုဆန်အိတ်
ထမ်းဖို့ဟန်ပြင်သည်။ တစ်ယောက်ကပင့်ပေးမည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူအချို့နှင့်ယာဉ်ရပ်နားဝင်မှတာဝန်
သူများဖြစ်သည်။

ရဲတစ်ယောက်က ဆန်အိတ်လာရွေးသူနှစ်ယောက်ကို ချောက်ခနဲ၊ ချောက်ခနဲ၊ သံမဏိလက်ကိတ်ကွင်းလေးတွေ ခတ်ပေးလိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသည်။

လျှပ်ပြတ်သလို လျင်လျင်မြန်မြန်ဖြစ်ပျက်သွား၍ အားသင့်ဘဲ ချိန်ပင်မရလိုက်။

“ဒီဆန်အိတ်ထဲမှာဝှက်ပြီး ပို့လိုက်တဲ့ဘိန်းဖြူထုပ်တွေကို ငါတို့တွေထားပြီးပြီ . . . ၊

လာရွေးတဲ့သူကို စောင့်နေရတာက . . . ၊

ကဲ ရဲစခန်းကိုသွားကြစို့ . . . ”

ရဲအရာရှိက ပြောသည်။

တရားခံနှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်တင်ပြီးထွက်ခွာသွားသည်။

တရားခံဖမ်းပွဲသတင်းက ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားသည်။ ခရီးသည်တွေ ကျွတ်စိကျွတ်စိဖြစ်ကုန်သည်။

“ဆန်အိတ်ထဲဘိန်းဖြူတွေ ဝှက်ထားတာကို ရဲက ဘယ်လို လုပ်ပြီးသိသွားတာလဲ . . . ”

“ဘိန်းဖြူရာတဲ့ ကရိုယာရှိလို့နေမှာပေါ့ . . . ”

“သိတဲ့လူက သတင်းပေးတာလည်းဖြစ်နိုင်တယ်” ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးက ကားဂိတ်ထဲမှာဆူညံနေသည်။

မည်သို့ပင်ပြောပါစေ၊ မည်သို့ထင်ကြပါစေ၊

သေချာတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

“မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ” ဟူသော စကားအတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။

(လေး)

“နန်းရေ . . . ရုပ်မြင်သံကြားသွားကြည့်မယ်ဟေ့”

မလိုက်တော့ပါဘူး မိအဲရယ်၊ သားလေးလည်းသိပ် နေမကောင်းဘူး . . . ”

လိုက်ခဲ့ပါ နန်းရယ် အပျင်းပြေပေါ့၊ စိုင်းမျိုးထွေးလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား . . . ”

နန်းစောမူတို့ရွာလေးမှာ သိပေါ်ပြူနှင့်ပိုင်နှစ်ဆယ်ခန့် ဝေးသောရှမ်းတောင်တန်းကြီး ထဲတွင်တည်ရှိသည်။

တောင်ပတ်လည် ဝန်းရံထားသဖြင့်ရေဒီယိုလိုင်းမမီ ရုပ်မြင်သံကြားပင်ဖမ်းမရ။

ထို့ပြင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လူမျိုးရေးပြင်းထန်သော

လက်နက်ကိုင်များ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင်နေခဲ့ရ၍ မြို့ ပြင်
နှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည်။

တစ်ရွာလုံးတွင် မြန်မာစာတက်သူဟူ၍ လူငယ်ထဲ
ကသုံးလေးယောက်သာရှိသည်။

မြန်မာစကားပြောတက်သူကတော့ လက်ချိုးရေ
တွက်လျှင် လက်ဆယ်ချောင်းပင်မပြည့်။

ဆိုရလျှင်ရွာလေးမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့်အဆက်အ
သွယ်ပြတ်ကာ နှစ်ပေါင်းများစွာအမှောင်ကျနေသော ရွာလေး
တစ်ရွာဖြစ်သည်။

သည်ဘက်ဝိုင်းတွင် ခေတ်တွေပြောင်းလာသည်။ စနစ်
ကွဲပြောင်းလာသည်။

လူမျိုးရေးအမြင်တွေပြောင်းလာသည်။

ပြည်နယ်၊ ပြည်မ သွေးစည်းညီညွတ်ရေးနှင့်ငြိမ်းချမ်း
ရေး ကိုရှေ့ရှုလာကြသည်။

တောင်ပေါ်မြေပြန့် ဒေသအားလုံးတစ်ပြေးညီ ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်ရေးကို ဖော်ဆောင်လာကြသည်။

ဤသည်၏ အသီးအပွင့်အဖြစ် မဖွံ့ဖြိုးသေးသည့်ဒေ
သတွေမှာ ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီးတွေဖောက်ကြသည်။ တံ

ကားကြီးတွေ ဆည်ကြီးတွေတည်ဆောက်ပေးသည်။

ရုပ်မြင်သံကြားထပ်ဆင့်လွှင့်စက်ရုံ စက်ရုံတွေတည်
ဆောက်ပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့်လည်း နန်းစောမူတို့ရွာလေး၌လည်းရုပ်မြင်
သံကြား ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဝိုင်းမျိုးထွေးမရှိ၍ နန်းစောမူဝမ်းနည်းအားငယ်နေ
တာကို မိအဲ သိသည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်၍လည်း နန်းစောမူအပေါ်သံယော
နှင့်တွယ်တာသည်။ ထိုကြောင့်ရုပ်မြင်သံကြား သွားကြည့်ရန်မ
ရမက ခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မိအဲခေါ်လွန်း၍ နန်းစောမူကလေးကိုပွေ့ကာလိုက်
သွားသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားပြသည့် လူကြီးအိမ်မှာ ရွာလယ်
ကွင်းရှိသည်။

သူတို့ရောက်သွားတော့ ခန်းမထဲမှာလူပြည့်နေပေပြီ။
ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားပြင်ထက်မှာ တိုင်းရင်းသား

ပေါင်းစုံလက်ချင်းတွဲ၍ ကနေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးသီချင်းတွေသီဆိုနေကြသည်။

ည(၈)နာရီထိုးသည်နှင့် သတင်းများကြေညာသည်။

နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ၏ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးလုပ်ဆောင်ချက်များ၊

သာသနာရေးဆိုင်ရာဆောင်ရွက်ချက်များ၊

သတင်းကြေညာသူနှစ်ယောက်က တစ်လှည့်စီဖတ်ကြားကြေညာသည်။

“နိုင်ငံတော်မှူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများကိုအမျိုးသားရေးတာဝန်တစ်ရပ် အနေဖြင့် တိုက်ဖျက်လျက်ရှိရာ . . .

(*) နေ့ညနေ(၄) နာရီခန့်က ရန်ကုန်မြို့ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးယာဉ် ရပ်နားစခန်းအတွင်း၌ဆန်အိတ်တွင် လျှို့ဝှက်ထည့်သွင်းသယ်ဆောင်လာသည့် ဘိန်းပြုများနှင့်အတူ တရားခံနှစ်ဦးကဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။

ဖမ်းဆီးရမိသူများမှာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်(-) ရပ်ကွက်နေ ကျားကြီးနှင့်ကျားလေးတို့ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့အားစစ်ဆေးမေးမြန်း၍ ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ခဲ့ရာ ကျားကြီး၏နေအိမ်မှ ဘိန်းပြုလာရောက်ရောင်းချသူတစ်ဦးအား ဘိန်းပြု ၃၃၅ ကီလိုနှင့် အတူထပ်မံဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ အဆိုပါထပ်မံဖမ်းဆီး ရမိသူမှာ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်

ပိုင်း၊ ဘီပေါမြို့နယ်နေ . . .

မိမိတို့၏ဒေသမြို့နယ်ဖြစ်နေ၍ အားလုံးစိတ်ဝင်တစားဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သတင်းကြေညာသူက ဆက်၍ဖတ်ကြားသည်။

“(-----) ရွာနေ ”

“ဟင် ”

ရုပ်ပြင်သံကြားမှသတင်းကြေညာသူက မိမိတို့ရွာလေး၏ အမည်ကိုဖတ်ကြားလိုက်သောအခါ အားလုံးပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လည်းဖြစ်သွားကြသည်။

(ဘ)ဦး နန္ဒိယ၏ သားစိုင်းမျိုးထွေး . . . ”

“ဟာ ”

အားလုံး၏အာမေဋ်သံကြီးက ဆူညံသွားသည်။ မိအဲက နန်းစောမူ၏မျက်နှာကို အထိတ်တလန့်ကြည့်ရင်း လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

လူအားလုံး၏မျက်လုံးတွေကလည်း နန်ဒေစောမူတို့ သားအမိအပေါ်၌သာ ကျရောက်နေသည်။

နန်းစောမူ၏ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်မီးလျှံတွေ တဖြစ်

၁၄၆ မောင်မြိုင်ညို (ချောင်းဦး)

ဖျစ် လောင်ကျွမ်းနေသည်။

နန်းစောမူ ကျောက်ရုပ်ပမာဖြစ်သွားသည်၊

နှလုံးသွေးကိုက စီးဆင်းမှုရပ်တန့်သွားသည်၊

အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံတို့သည်လည်းကောင်း

သိမ်တ်အလျဉ် တို့သည်လည်းကောင်း

နန်းစောမူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ လွင့်ဝင်သွားကြသည်။

“နန်း . . . နန်း . . . နန်း . . .”

မိအဲဒါအလန်တကြား အော်ဟစ်နေသောအသံ၊

“နန်းစောမူ . . .”

“နန်းစောမူ . . .”

ထိတ်လန့်တကြား အော်ခေါ်နေကြသော အားလုံး၏

ဆူဆူညံညံ သံများ . . . !

နန်းစောမူကား ဘာဆိုဘာမှမသိတော့။

ပိန်းပိန်းပိတ်သော ကြောက်မက်ဖွယ်အမှောင်ထုကြီး

ထဲသို့ စုံးစုံးနစ်မြုပ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

★ ★ ★ ★ ★

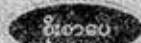

“ မူးယစ်သားကောင်

စာရေးဆရာ ”

စာရေးဆရာ ဆိုသည်ကားမိမိရေးသောစာတစ်ပုဒ် ရသမြောက်ဖို့အတွက်၊ ပီပီပြင်ပြင်သရုပ်ဖော်နိုင်ဖို့အတွက် ကွင်းဆင်းလေ့လာရသည်၊ ကုန်ကြမ်းရှာရသည်။

ဆိုက်ကားသမားအကြောင်းရေးမည်လိုလျှင် ဆိုက် ကားသမားတွေနှင့်ပေါင်းရသည်၊ ဆိုက်ကားသမားဘဝထဲ

ဝင်ကြည့်ရသည်။

ကားသမားအကြောင်းရေးမည်ဆိုလျှင် ကားသမား
တွေနှင့်ဆက်ဆံရသည်။ ကားသမားဘဝထဲကိုထဲထဲဝင်ဝင်သိ
အောင်ကြိုးစားရသည်။

ထို့အတူ . . .

လယ်သမား၊ အလုပ်သမားဘဝ၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဘ
ဝ စသည်တို့အကြောင်း ရေးဖွဲ့သီကုံးမည်ဆိုလျှင်လည်း လယ်
သမား၊ အလုပ်သမား၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေကြား ဝင်ရ၏။

သူတို့ဘဝတွေကို ရှုထောင့်အသွယ်သွယ်ကရှုမြင်ရ
၏။ အမြင်အမျိုးမျိုးဖြင့်ကြည့်ရ၏။

ဤကား စာရေးဆရာတို့၏ လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝ
ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေစာရေးဆရာတစ်ယောက်ကား
ဖြစ်ရပ်မှန်မှစ၍ ဇာတ်လမ်းများရေးဖွဲ့သည့် လူငယ်စာရေးဆ
ရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လူငယ်ပီပီ၊ လူငယ်တို့အကြောင်းကိုစိတ်ဝင်စားသည်။

လူငယ်တွေကို လူငယ်လူကောင်းလေး တွေဖြစ်စေ
ချင်သည်။

လမ်းမှားရောက်နေသူလူငယ်တွေကို လမ်းမှန်
ရောက်အောင် တည့်မတ်ကူညီလိုသည်။

သူသည်ရည်ရွယ်ချက်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းဖြင့်
လူငယ်တွေအကြောင်းကိုရေးသားသည်။

အထူးသဖြင့်မူးယစ်နှံ့တွင် နစ်မြုပ်နေရရှာသည့်လူ
ငယ်တွေကြားဝင်သည်။ သနားစရာဘဝတွေကို တွေ့သည်။

သူတို့ဘဝတွေကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ကြိုးစားသည်။

သူ့ထံမှ မူးယစ်ဆေးဝှဲလူငယ်တွေအကြောင်းသတင်း
ဆောင်းပါးကောင်းတွေ၊ ဝတ္ထုကောင်းတွေဖတ်ရသည်။

စာရေးသူတို့ဖြစ်ရပ်မှန်စာရေးဆရာများက သူ၏ကြိုး
စားအားထုတ်မှုကို တလေးတစားချီးကျူးကြသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ထံမှ လက်ခုတ်ဩဘာသံတွေကို
ဆည်း ကြားရသည်။

ကံစိမံရာ နာခံရသည်လား . . .

ရွံ့ကိုကိုင်၍ ရွံ့ပေသည်လား . . .

မုဆိုးနားနီး၍ မုဆိုးဖြစ်သွားခြင်းလားတော့မသိ၊

လ အနည်းငယ်အကြာမှာပင် သတင်းတစ်ခုကြားရ
သည်။

သူ . . . ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ
မူးယစ်ဆေး၏ သားကောင်အဖြစ်ဖြင့်လူ့ဘဝကို
လွတ်သွားပြီဆိုသော သတင်းဖြစ်သည်။

★ ★ ★

(တစ်)

သူနှင့်ကျွန်တော်စတင်တွေ့ဆုံသည့် နေရာမှာရန်ကုန်
မြို့၊ ဥပုလမ်း အထက်ဘလောက် ပထမထပ်ရှိနီလေးမောင်
ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ရန်ကုန်မြို့သို့ မပြောင်းရွှေ့သေး။
ပဲခူးတိုင်းအရှေ့ ခြမ်းရှိ တိုက်နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့
မှာနေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ဝါသနာအရ ကဗျာတွေရေးသည်။ ဝတ္ထုဆောင်းပါး
တွေရေးသည်။

ထွက်လာသမျှ စာမူတွေကို အကြောင်းအရာနှင့်
ကိုက်ညီရာမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တိုက်တွေဆီစာတိုက်မှပို့သည်။

ဖော်ပြခံရသောစာမူတွေကို မှတ်ထားရသည်။

များလာမှစာမူထုတ်ရန် ရန်ကုန်သို့သွားရသည်။

လွယ်အိတ်ပုတ်ကြီးတစ်လုံးလွယ်၍ မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊
ဂျာနယ်တိုက်တွေကို ခြေတိုအောင်လျှောက်သွားရသည်။

အယ်ဒီတာနှင့် တွေ့ ပြီးစာမူထုတ်သည်။ အသင့်ယူ
လာသည့် စာမူအသစ်တွေကို ပေးသည်။

စာရေးသူရေးအားသန်သည်လှိုင်းမှာ ဖြစ်ရန်မှန်လှိုင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ဖြစ်စဉ်အတိုင်း သမာရိုးကျမရေးဘဲ ရှုထောင့်တစ်ခုမှဝတ္ထု သွင်ရေးဖွဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်အရေးအဖွဲ့ကို ရသဖြစ်ရပ်မှန်တို့ နာမည်ပေးသည်။

အများဆုံးရေးသောမဂ္ဂဇင်းမှာ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာဆရာနီလေးမောင်ထုတ်ဝေသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းဖြစ် သည်။

သည်မဂ္ဂဇင်း၏မူက မှုခင်းများလျှော့နည်းကျဆင်း ရေးနှင့်ပူးယစ်ဆေးဝါးပပျောက်ရေးကို ဦးတည်ထား၏။

ကျွန်တော်ရေးလေ့ရေးထရှိသော အကြောင်းအရာ တွေနှင့်လိုက်ဖက်သည်။

ထို့ကြောင့်လစဉ်ပါနိုင်အောင် ကြိုးစားရေးသည်။ ဝိုင်း သည်။

ဆရာနီလေးမောင်ကလည်း လစဉ်လတိုင်းလိုလိုမဂ္ဂ ဇင်းမှာထည့်ပေးသည်။

နယ်ကစာရေးဆရာတွေ ရန်ကုန်လာပြီးစာမူထုတ် နှင် စားစရိတ်၊ သွားစရိတ်၊ ကားစရိတ်၊ ရထားစရိတ်တွေ ကြောင့် ဘာမှမကျန်တော့။

ဆရာနီလေးမောင်ကား ထိုအခက်ခဲတွေကိုသိသူဖြစ် သည်။

နယ်စာရေးဆရာတွေကို စာမူအပြင်လမ်းစရိတ်၊ စားစရိတ် ပါပေးလေ့ရှိသည်။

ထို့ပြင်အများပြည်သူစိတ်ဝင်စားသည့် ထူးခြားဖြစ် ရပ်များရှိလျှင်လည်း သတင်းလိုက်ခိုင်းတတ်သည်။ စာမူထိုက် ခိုက်တန်တန် ပေး၍ဖော်ပြသည်။

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်မှစပြီးရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ဆောက်များသွားသည့် တို့ဆေးကိစ္စ။

ဝေဘာဘီ(—)လမ်းမှ မွေးစကလေးစွန့်ပစ် မွေးစား သည့်ကိစ္စ

ဆိုမာလီပင်လယ် ဓားပြတွေ၏ပြန်ပေးဆွဲဖမ်းဆီးခြင်း မြို့မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာသည့်မြန်မာသင်္ဘောသား ကိစ္စ၊ စသည်များကိုကျွန်တော်သတင်းလိုက်ခဲ့ရသည်။

တစ်ရက်၊ရန်ကုန်ရောက်စဉ် ဆရာနီကသတင်းတစ်

ခုအလိုက်ခိုင်းသည်။

လှိုင်မြို့နယ်၊ ၁၃ရပ်ကွက် မီးလောင်မှုနှင့်ပတ်သက်
၍ဖြစ်သည်။

မီးကအကြီးအကျယ်လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။

အလွန်ပူပြင်းသောရာသီမှာ နေ့လယ်ခင်းကြီးလောင်
ကျွမ်းသည်မို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးနီးပါးပြာကျသွားသည်။

လူပေါင်းများစွာ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဖြစ်ကြရသည်။

မီးလောင်မှုဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်ပြီးကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ခံ
ဆုံးမှာ လှိုင်မြို့နယ် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ ဖြစ်သည်။

မီးသတ်ကားထဲမှာရေပါမလာဘူး

လောင်နေသည့်အိမ်ကိုရေမဖျန်းဘဲ မဆိုင်တဲ့အိမ်
ဖျန်းသည်။

စသည်၊ စသည်သတင်းတွေထွက်လာသည်။

သည်ကောလာဟလစကားတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ဆရာနီက ကျွန်တော်ကိုသတင်းလိုက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

(နှစ်)

တစ်ရက်၊ ဖြစ်ရပ်မှန်မဝင်စေတိုက်သို့ကျွန်တော်
ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်လက်ထဲမှာရန်ကုန်၊ လှိုင်(၁၃) ရပ်ကွက်
မီးလောင်မှုဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့်တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်း
ဆောင်းပါးရှည်ကြီးပါလာသည်။

၁၃ရပ်ကွက်မီးလောင်မှုမှာ ဆုံးရှုံးမှုများပြားလွန်း
သော မီးလောင်မှုကြီးဖြစ်သည်။

အပူရှိန်လွန်ကဲသည့် နေ့လည်ဘက်ကြီးလောင်သဖြင့်
မိသားစုသတင်းဌာနတွေက မီးလောင်နေပုံကို ကောင်းကင်
အတိတ်ပုံများနှင့် တိုက်ရိုက်လွှင့်ပြခဲ့၍လည်း တစ်နိုင်ငံလုံးစိတ်
ပင်စားသောသတင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆရာနီ၏စေခိုင်းချက်အရ မီးဘေးသင့်ပြည်သူများ
လှိုင်မြို့နယ်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့မှူး၊ လှိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့ထံသွား
ရောက်တွေ့ဆုံမေးမြန်းထားသောဆောင်းပါး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီးမကြာမီမှာ ဖြစ်ရပ်မှန်စိုင်းတော်
သား စာရေးဆရာများ၊ သတင်းထောက်များနှင့်ကာတွန်းဆ
ပန်းချီဆရာများတဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။

အချို့က စာမူထုတ်၍၊ စာမူအသစ်ပေး၍ပြန်သွားကြသည်။

ညနေ(၆)နာရီလောက်မှာ မဂ္ဂဇင်းဝဲကိုထဲလှူရှင်းသွားသည်။

ဆရာနီ၊ ပန်းချီးသီဝံနှင့် ကျွန်တော်သာကျန်တော့သည်။

ကျွန်တော်ကည(ခ)နာရီထွက် အမြန်ရထားနှင့်ပြန်မည် ဘူတာကြီးနှင့်မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ၁၅မိနစ်ခန့်သာလျှောက်ရမည် ဖြစ်၍အချိန်ရနေသည်။

“ကဲ . . . မှန်အိမ်ကိုချီတက်ကြစို့ . . .”

ဆရာနီကကျွန်တော်ကိုပြောပြီး သူ့လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်သည်။

‘မှန်အိမ်’ ဆိုသည်မှာ ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်ရှိ ကျောက်တံတားရဲစခန်းရှေ့က စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

မှန်များကာရံထား၍ မှန်အိမ်ဟုပင်ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အမြဲတန်းထိုင်လေ့ရှိသောဆိုင်မှာ လေထန်ကုန်းဖြစ်သော်လည်း။

နယ်ပြန်ရမည့်ကျွန်တော်ကို တစ်ခုခုကျွေးရန်မှန်အိမ်

သို့သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ စာရေးဆရာများအပေါ် ကူညီဖေးမတက်သောဆရာနီ၏ စိတ်သဘောထားဖြစ်သည်။

မှန်အိမ်မှာကျွန်တော်တို့စားသောက်နေစဉ် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် လူငယ်တစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်နှင့်ဖြစ်သည်။ ညာပုခုံးမှာ မြန်မာလွယ်အိတ်လွယ်ထားသောကြောင့်

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟုခန့်မှန်းမိသည်။ မည်သူမှန်းကျွန်တော်မသိ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမဆုံ

ဘူသေး၍ဖြစ်သည်။

“မိ မောင်မိုင်းညို (ချောင်းဦး)၊ နယ်ကလာတာ၊

သူက အတာ . . .”

ဆရာနီကသူနှင့်ကျွန်တော်ကိုမိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်ကား ယခုမှလူခြင်းတွေ့ ကြသော်

လည်း ရေးဖော်ရေးပက်အဖြစ်ရင်းနှီးနေကြသည်မှာကြာပေပြီ။

စားသောက်ပြီးတော့လူစွဲကြသည်။

ဆရာနီကမြို့တော်ခန်းမ ဘေးကဘတ်စ်မှတ်တိုင်ကို

သွားသည်။ မြောက်ဥက္ကလာ ကားစီးရမည်။
 ပန်းချီသီဝံက တောင်ဥက္ကလာပြန်ရမည်မို့ ပန်းဆိုး
 တန်းအောက်ဘလောက်သွားရမည်။
 ကျွန်တော်ကဘူတာကြီးသို့သွားရမည်။
 “ဆရာက ဘယ်ပြန်ရမှာလဲ . . .”
 အတာက မေးသည်။
 “ကျွန်တော်ကည (ခ)နာရီအပြန်နဲ့နယ်ပြန်မှာမို့ဘူ
 တာကြီး သွားမယ် . . .”
 ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကနောက်ဆုံးမြို့ပတ်နဲ့ဝေ
 ဘာဝါ ပြန်မှာ၊ အတူသွားကြတာပေါ့ . . .”
 ကျွန်တော်နှင့်အတာတို့ စာအကြောင်းပေအကြောင်း
 ပြောရင်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။
 သူသည်ဘူတာကြီးရောက်တော့လည်း ကျွန်တော်စီး
 ရမည့်ရထားမထွက်မချင်းထိုင်စောင့်ပေးသည်။
 ရသစာပေအကြောင်း၊ ဖြစ်ရပ်မှန်စာပေအကြောင်း
 ရသပါသောဖြစ်ရပ်မှန်စာပေအကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။
 ကျွန်တော်ရထားပေါ်တက်မှ သူကမြို့ပတ်ရထားစီး
 ရန် အမှတ် ၆ စင်္ကြန်ဘက်ထွက်သွားသည်။

ယခုမှသိကျွမ်းရသော်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော
 ခင်မင်စရာကောင်းသော လူငယ်စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု
 ကျွန်တော်စိတ်ထဲက သတ်မှတ်လိုက်မိသည်။
 ဤကားကျွန်တော်နှင့်အတာ ဆိုသောလူငယ်စာရေး
 ဆရာတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သောအမှတ်တရ နေ့လေးတစ်နေ့ပင်
 ဖြစ်သည်။

(သုံး)

“မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေအနေနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကိုဂရု
 စိုက်သင့်တယ်၊ မျက်ခြည်မပျက်ကြည့်နေသင့်တယ်၊
 ဒါမှမိမိရဲ့သားသမီးမူးယစ်ဆေးဝါးသုံးလာ၊ မသုံးဘူး
 လားဆိုတာကို ကြိုတင်သိရှိတာဆီးခိုင်မှာဖြစ်ပါတယ် . . .”
 အတာကားမူးယစ်ဆေးနှင့်လူငယ်အကြောင်းကို အ
 ထူးစိတ်ဝင်စား လေ့လာထားသူဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော်မသိသောအကြောင်းအရာများကိုသိရ၍
 ကျွန်တော်စာပေရေးရာတွင်လည်း အထောက်အကူရသည်။
 ယခုလည်းသူက မူးယစ်ဆေးဝါး၊ မိဘသားသမီးတို့
 အကြောင်းစကားစလာသည်။

“သားသမီးဆီက ဘယ်လိုအချက်အလက်တွေတွေ့ရင် မူးယစ်ဆေးနှင့်ပတ်သတ်နေပြီလို့ ယူဆနိုင်လဲအတာ”

ကျွန်တော်ကအတာကိုမေးလိုက်သည်။

“မိမိရဲ့သားသမီးဟာ ဟိုတုန်းကကျောင်းစာကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဆရာပေးလိုက်တဲ့အိမ်စာတွေကိုလည်းမှန်မှန်လုပ်လေ့ရှိတယ် . . . ။

အားကစားဆိုရင်လည်း အချိန်မှန်မှန်လုပ်တယ်။

အခုအခြေအနေတွေက အဲဒါတွေနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ်။

ကျောင်းစာကိုစိတ်မဝင်စားဘူး။ အိမ်စာတွေလည်း မလုပ်တော့ဘူး။ အားကစားလေ့လာလိုက်စားတာလည်းမတွေ့ရတော့ဘူး . . . ”

“ဒါတွေက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၊ ကြီးကောင်ဝင်စအချိန်မှာလည်းပြောင်းလဲတတ်တယ်မမှတ်လား အတာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာကလည်း အဲဒါပဲ။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လူငယ်တွေဟာ ကလေးဘဝကစိတ်ဝင်စားတဲ့အရာတွေကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ထူးထူး

ခြားခြားပြောင်းလဲသွားတတ်တယ် . . . ။

ဥပမာ ငယ်စဉ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့မပေါင်းတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းအသစ်တွေရလာမယ်။

အိမ်သာထဲမှာကြာကြာနေတတ်လာမယ်။ အိမ်မှာလည်းအခန်းတံခါးပိတ်နေတတ်လာမယ် . . . ။

အဲဒါကိုအချို့မိဘတွေက သူ့သားတွေအပေါင်းအသင်းမှားပြီ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲနေပြီလို့ထင်ကြတယ်။

လိုအပ်သည်ထက်ပိုပြီး ချုပ်ချယ်နှိပ်ကွပ်လာကြတယ်။ သားသမီးက သူမလုပ်တာကိုလည်း လုပ်တယ်လို့

အစွပ်စွဲခံရတာကြောင့် အရွဲတိုက်လုပ်ရာက မူးယစ်ဆေးခွံထဲ ကျံသွားနိုင်တယ်လေ . . . ”

“ဒါဆိုရင်မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးနေပြီလို့ထင်မှတ်ရတဲ့ အခြေအနေတွေရှိပါသလား အတာ . . . ”

“ရှိတယ် ဆရာ . . . ။

ကလေးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကျန်းမာသောအရိပ်လက္ခဏာများပျောက်ကွယ်သွားမယ်။

သူ့ရဲ့အသွင်အပြင်ဟာလည်း သေသေသပ်သပ်အရှိ

တော့ဘဲ အမြဲလိုလို ညစ်ညစ်ပေပေဖြစ်လာမယ် . . . ။

သူဟာနေ့ခင်းနေ့လယ် အိပ်လေ့အထမရှိပေမဲ့နေ့
ကြောင်တောင် မကြာခဏသန်းဝေလာတတ်မယ်။

သူနေ့စဉ်ပြုနေကျ အလုပ်တွေကို အလွဲလွဲအမှားမှား
ပြုလုပ်လာမယ်။

စားသောက်ချိန်လည်းလွဲလာမယ်။

နောက်ပြီးသူ့ပါးစပ်က အရက်နံ့မရဘဲ အရက်မူးနေ
သလိုအယ်မ်းအယိုင်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ သတိထားကြည့်ဖို့
လိုအပ်နေပါပြီ။

ပြီးတော့သူ့အခန်းထဲမှာ ၊ အိမ်မဟုတ်၊ သူပိုင်ပစ္စည်း
တွေကြားထဲမှာ ဆေးလုံလေးတွေ ဆေးမှုန့်လေးတွေထွက်သိမ်း
ထားတာကိုတွေ့ရှိလိမ့်မယ်ဆိုရင် မိမိရဲ့သားသမီးဟာမူးယစ်
ဆေးဝါးနဲ့ စတင်ထိတွေ့စမ်းသပ်မှုရှိနေပြီဆိုတာသိထားရမယ်။
တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အိမ်မူးယစ်ဆေးခွဲနေတဲ့အဆင့်
မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာလည်း သိထားရမယ်။

ဒီအခြေအနေကို သိလိုက်တာဟာမိဘတွေအတွက်ကံ
ကောင်းမှုတစ်ခုလို့ဆိုနိုင်တယ်။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ မိဘတွေအနေနဲ့ သားသ
မီးကိုမူးယစ်သားကောင်မဖြစ်အောင် ကယ်တင်နိုင်တဲ့အခြေ

အနေ ကောင်းတွေကိုရရှိလို့ဖြစ်တယ် . . . ၊

မိဘတွေဟာ သူတို့ရဲ့အတွေးအမြင်တွေကို ပြောင်းလဲပြစ်ရ
မယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သားသမီးမူးယစ်ဆေးခွဲတာ
ဟာအလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်လို့ မခံစားမိဖို့လိုတယ်။

အချို့မိဘတွေက သားသမီးမူးယစ်ဆေးခွဲတာကိုရာ
ဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက်လိုထင်မြင်နေတတ်ကြလို့ပါ။

သားသမီးရဲ့မူးယစ်ဆေးစတင်သုံးစွဲနေမှုကို တားမြစ်
နိုင်ဖို့ မိဘတွေကလည်း မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ချွဲကား
ပြောဆိုမှုတွေ၊ အသိမှားအလွဲမှားတွေကင်းစင်ဖို့လိုတယ်။

ထို့နေ့က ကျွန်တော်နှင့်အတာတို့ စကားတော်တော်
များများပြောဖြစ်ကြသည်။

သူပြောသောအကြောင်းအရာတွေက မူးယစ်ဆေးဝါး
နှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာတွေချဉ်းဖြစ်သည်။

မိဘတိုင်းသိထားသင့်သော ဂရုစိုက်သင့်သောအချက်
အလက်တွေချဉ်းဖြစ်သည်။

တန်ဖိုးရှိသည် အရေးကြီးသည်ဟုထင်သည်။

အတာလိုစာရေး ဆရာတွေရှိမှသာ လူ့ငယ်တွေမူး
ယစ်ဆေးဝါး အန္တရာယ်ကလွတ်အောင် လမ်းပြနိုင်မည်ဟုကျွန်

တော်ထင်သည်။

(လေး)

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ အခြေအနေမဲ့သွားလာလေလွင့်နေသူတစ်ယောက် သေသွားတယ် . . .”

သူကကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့လေး၊ ငါးလောက်ကမှတွေ့ရတာ၊ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိဘူး . . .”

အခြေအနေမဲ့သွားလာနေသူဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ဘယ်သူကမှထူးထူးခြားခြား ဂရုစိုက်မနေဘူး။

တစ်နေ့တော့လမ်းဘေးဈေးဆိုင်ထဲမှာ သေနေတယ်၊ ရပ်ကွက်လူကြီးရဲ့အကြောင်းကြားချက်အရ စခန်းမှူးနဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရောက်လာတယ် . . .”

အလောင်းကိုစစ်ဆေးတယ် ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း အလောင်းကြီးပုံစံပြည့်တယ်။

ဓမ္မတာအတိုင်းသေဆုံးခြင်းဟုတ် မဟုတ်ရင်ခွဲစစ်ဆေးပေးဖို့ ဆေးရုံကိုပို့တယ် . . .”

ဆရာဝန်ကစစ်ဆေးပြီး တစ်စုံတစ်ဦး၏ပယောဂအား

ကုတ်မှုကြောင့်ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး သေဆုံးခြင်းမဟုတ်၊ အာဟာရပြတ်ပြီး ဓမ္မတာအတိုင်းသေဆုံးတာဖြစ်တယ်လို့ အကြောင်းပြန်တယ်။

သေသူဟာဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားလည်းဘာတစ်ခုမှမရတဲ့အတွက် စခန်းမှူးက အခြေအနေမဲ့ရဲ့အလောင်းကို လုပ်ငန်းလုပ်နည်းအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ် . . .”

မနေ့ကတော့အဲဒီ စခန်းမှူးရာထူးကျပြီးပြောင်းသွားတယ်တဲ့ . . .”

အတာကသူ့ရရှိထားသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကိုကျွန်တော်ထံဖောက်သည်ချနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ စခန်းမှူးမှာ ဘာဖြစ်မှ မရှိဘူးပဲ၊

ဘာကြောင့်ရာထူးချပြောင်းသွားရတာလဲ . . .” ကျွန်တော်က အတာကိုမေးသည်။

“အခြေအနေမဲ့ သွားလာလေလွင့်နေသူရဲ့မိသားစုဆီက အကြောင်းမကြားလို့တဲ့ . . .”

“ဒါတော့မတရားဘူး ထင်တယ်နော်

ဘယ်ကလာမှန်းမသိ၊ ဆွေမျိုးမိဘ ဘယ်သူဆိုတာ
လည်းမသိတဲ့တာ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအကြောင်းကြားပေးရမှာလဲဆရာ

“ရိုးရိုးအခြေနေမဲ့ဆိုရင်တော့ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်
ဘူးပေါ့ဆရာ . . . ၊

အခုဟာကဝန်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ တူတော်မောင်တဲ့ဗျ။

ဝန်ကြီးရဲ့ ညီမကမွေးတာ။

အထက်တန်းလွှာတို့ ထုံးစံအတိုင်းစီးပွားရေးကြီးပွား
ရေးကလွဲပြီး ဘာမှဂရုမစိုက်ကြဘူး . . . ၊

ကိုယ့်သားသမီးတောင်ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကလေးထိန်း
နဲ့အိမ်ဖေါ်နဲ့ပစ်ထားတယ် . . . ၊

မိဘရဲ့ချစ်မေတ္တာကို မခံစားရ၊ ပစ်ပယ်ခံထားရတော့
ကလေးရဲ့နှလုံးသားမှာ စိတ်ဒဏ်ရာတွေရလာတယ်။

အဲဒီကနေထွက်ပေါက်ရှာပြီး မကောင်းတဲ့အပေါင်း
အသင်းတွေ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ထိတွေ့ဆက်ဆံကြတယ် . . .

ကိုယ့်သားသမီးဘိန်းစား ဖြစ်နေပြီဆိုတာသိတော့
ဆုပ်လည်းဆူး စားလည်းရူးဆိုတာဖြစ်သွားပြီ။

ဘိန်းပြတ်အောင်ဆေးကုပေးရင်လည်း ဘိန်းစား

သားစုဆိုပြီး သိက္ခာကျမယ် . . . ၊

အိမ်မှာထားရင်လည်း ရှိသမျှပစ္စည်းခိုးပြီးဘိန်းရှုပ်
မယ်။

ဒီလိုနဲ့နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်သားသမီးအရင်းခေါက်
ခေါက်ကိုစွန့်ပစ်ရတဲ့အဆင့်ရောက်သွားတော့တာပဲ . . . ၊

ဒီအပြစ်မျိုးကဒီနေ့မေတ်အထက်တန်းလွှာ လောက
ဆီမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပါပြီ ဆရာ ”

“စွန့်ပစ်တုန်းက ပစ်ထားခဲ့ပြီး သေကာမှဟိုလူပြ
ဿနာရှာ၊ ဒီလူပြဿနာရှာနဲ့ လွန်တာပေါ့နော် . . . ”

“အစွယ်ရှိတဲ့လူက အစွယ်မာန်တက်၊
အဆိပ်ရှိတဲ့လူက အဆိပ်မာန်တက်၊

အာဏာပါဝါ ရှိတဲ့လူက အာဏာပါဝါမာန်တက်ပြ
ကြတာပေါ့ဆရာ . . . ”

နောင်တွင်သူနဲ့ ကျွန်တော်ညီအစ်ကိုအရင်းတမျှခင်
မင်သွားကြသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်လာမည့်ရက်ကို ကြိုတင်အ
ကြောင်းထားသည်။

ဆရာနီ၏ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တင် မဟုတ်တော့။

မဟာဗန္ဓုလ ပန်းခြံထဲကလွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်
အောက်မှာ ဆူးလေ့စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဥရုလမ်းအထက်
ဘလောက်ကထမင်းပေါင်းဆိုင်မှာ လေထန်ကုန်းမှာစသည်
ဖြင့်အချိန်ယူ၍တွေ့ ကြ စကားပြောကြသည်။

အရင်ဦးသူက စာမူထုတ်ထားသည်ဟုပြောပြီးဒကာ
ခံသည်။

သူသည်လူငယ်ထုအတွင်း မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်
ကျပျောက်နေပြီကို သိသူ အလေးအနက်ထားသူဖြစ်သည်။

“မူးယစ်ဆေးဝါးပပျောက်ရေးဟာ အစိုးရတင်တာ
ဝန်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။

ပြည်သူအားလုံးကပါ အမျိုးသားအရေးအသိအမြင်
နဲ့ပူးပေါင်းပါဝင်တိုက်ဖျက်ရမယ် . . . ၊

ဒါမှသာမူးယစ်ဆေးဝါး ပပျောက်မှာဖြစ်တယ်ဆရာ”
ကျွန်တော်သည် အတာဆိုသောလူငယ်စာရေး ဆရာ
လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

လူငယ်ဆိုသော်လည်းစေတနာက ကြီးမားသည်။
မူးယစ်ဆေးဝါးပပျောက်ရေးအတွက် စာပေတာဝန်
ထမ်းဆောင်ပုံက လေးလေးနက်နက်ရှိလှသည်။

‘စကားစကား ပြောပါများ စကားထဲကဇာတ်ပြဆို
သလိုပင် သူနှင့်စကားပြောရင်းသူကုန်ကြမ်းရှာပုံကို သိလာ
ရသည်။

သူသည်မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်လူငယ်တို့၏ ပတ်သက်
ဆက်နွယ်မှုကိုသိရန် မူးယစ်ဆေးသုံးလူငယ်တွေနှင့်ပေါင်း
သင်းခဲ့ရသည်။

သူ့အတွက် ကျွန်တော်စိုးရိမ်စကားဆိုမိသည်။
“ရှံ့ကိုကိုင်ရင် ရှံ့ပေတတ်တယ်အတာ။

မူးယစ်ဆေးထွက်တဲ့ ဒေသကရဲအရာရှိတွေဟာမူး
ယစ်ဆေးစွဲသူတွေဖြစ်သွားကြတယ်။

သူတို့ဟာ တီကန်အရမူးယစ်ဆေးဝါးတွေပမ်းမိတိုင်း
မူးယစ်ဆေးဟုတ်မဟုတ်ကို လျှာပေါ်တင်ပြီးစစ်ဆေး
ကြည့်ကြတယ်။

ဒီလိုစစ်ဆေးရာကနေ မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲတဲ့ အဆင့်
ရောက်သွားကြတာဖြစ်တယ် . . . ၊

အတာလည်းမူးယစ်ဆေးသုံးစွဲသူတွေနဲ့ ပေါင်းရင်း
ကိုယ်ပါ မူးယစ်နွံထဲ ကျွံကျသွားမှာစိုးရိမ်မိတယ် . . . ၊
သတိတော့ ထားပါအတာ . . . ”

ကျွန်တော်ကအတာကို သတိပေးသည်။
အတာတစ်ချက်တွေဝေသွားတာကို သတိထားမိသ
သည်။

ပြီးတော့ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်းမနည်း သတိ
ထားနေရပါတယ်

တချို့ကောင်တွေက ကျွန်တော်ကိုရဲသတင်းပေးလို့
ထင်မြင်နေကြတယ်။

မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်လည်းဆေးသုံးပြုရမယ်လို့ပြော
တယ်။

မူးယစ်ဆေးဝါးဆိုတာက မစမ်းသပ်သင့်တဲ့အရာလေ
တစ်ခုသုံးရုံနဲ့ ခွဲလမ်းစေတတ်တယ်ဆိုတာကျွန်တော်
သိတယ်။

အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ သတိထားနေပါတယ်။

ဘယ်လောက်ထိသတိထားနိုင်မယ် ဆိုတာတော့

ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူးဆရာ”

ကျွန်တော်လန့်သွားသည်။

ဆေးမသုံးမိရန် သတိထားနေမည်ဟုသပြောသည်။

အကယ်၍တစ်နေ့နေ့သော အချိန်၌သူမူးယစ်ဆေး
သုံးစွဲမိ သွားပြီဆိုလျှင်

ကျွန်တော်ဆက်၍ မတွေးချင်တော့ပါ

(ငါး)

ကျွန်တော်ရန်ကုန် မရောက်သည်မှာကြာပြီ။

ခန့်မှန်းခြေတစ်နှစ်ခန့် တော့ရှိသည်။

တံကြွမှာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ညာဘက်မျက်စိထိခိုက်မိရာက အဏ်ရာရ
သွားသည်။

ရန်ကုန်၊ အမေရိကန်ဦးရှင်းမှာ ပြသည်။

သုံး၊ လေးလပြတော့အဏ်ရာပျောက်သွားသည်။ သို့
သော်မျက်ကြည်လွှာအလယ်တည့်တည့်မှာအမာရွတ်တစ်ခုဖြစ်
သွားသည်။

အမာရွတ်ကကွယ်နေ၍ မြင်ကွင်းရှင်းရှင်းမမြင်ရ၊မျက်
စိအထူးကုဆရာဝန်က မျက်ကြည်လွှာအစားထိုးရမည်ပြော၍
တရင်းပေးထားရသည်။

မျက်ကြည်လွှာအစားထိုးဖို့ကမလွယ်။

မျက်ကြည်လွှာကိုလျှထားသော အလှူရှင်ဆိုးသွားမှ ထုတ်ယူရသည်။

တန်းစီယေးပြင်စောင့်နေသည့် လူနာရှင်ကို ၂၄ နာရီအတွင်း အစားထိုးတပ်ဆင်ပေးရသည်။

ကျွန်တော်ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရမည်။

စာရင်းပေးပြီးတစ်လခန့် အကြာမှာ ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။

“မျက်ကြည်လွှာအစားထိုးရမည်” တဲ့၊

ဖုန်းရသည်နှင့်ညတွင်းချင်းရန်ကုန်ဆင်းသည်။

နောက်နေ့နံနက် (၉) နာရီ ရန်ကုန်မျက်စိအထူးကုဆေးရုံကြီးမှာ မျက်ကြည်လွှာအစားထိုးရသည်။

ကျွန်တော်မျက်စိက မျက်ကြည်လွှာကိုဖယ်ရှားပြီး အလှူရှင်ထံမှ ထုတ်ယူထားသော မျက်ကြည်လွှာကို တပ်ဆင်ပေးသည်။

အစားထိုးထားသော မျက်ကြည်လွှာကို ပုံမှန်စစ်ဆေးမှုနှစ်ကြိမ်လုပ်ပြီး နောက်ထပ်စစ်ဆေးမှုများကို နီးစပ်ရာ တောင်ငူဆေးရုံကြီး မျက်စိအထူးကုထံပြရန်စီစဉ်ပေးသည်။

ထိုအကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှ

ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်ကြည်လွှာအစားထိုးစဉ်က ဆရာနီနှင့်အတာတို့ ဆေးရုံကိုရောက်လာသည်။

ဤသည်မှာအတာကို နောက်ဆုံးတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ရက်ကြေးမုံသတင်းစာမှာ အတာ၏နာရေးသတင်းပါလာသည်။

ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းကြေကွဲ၍ မဆိုးနိုင်ခဲ့၊

အတာလိုနနယ်ပျိုမျှစ်သော လူငယ်တစ်ယောက်၊

ကျန်းမာလန်းဆတ်သော လူငယ်တစ်ယောက် ဘာရောဂါနှင့်သေဆုံးရသနည်း။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ သို့လော သို့လော . . . ပဟေဠိ

များစွာဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ဆရာနီဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်းထွက်တိုင်းစာတိုက်မှပို့ပေးသဖြင့် ထိုလထုတ်မဂ္ဂဇင်းမှာ စာရေးဆရာအတာအတွက် ဖြစ်ရပ်မှန်ပိုင်းတော်သား အားလုံးကဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါကြောင်းဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အတာသေဆုံးသည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်က ပန်းချီသီဝံထံ ဖုန်းဆက်ပြီးမေးသည်။

“အတာမူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်တဲ့သတင်းတွေ လိုက်တယ် . . .”

မူးယစ်ဆေးသုံးတဲ့လူငယ်တွေနှင့် ပေါင်းရတယ်။

ဒီလိုပေါင်းရင်း မလွဲမကင်းသာ သူပါသုံးရတယ်နဲ့တူပါတယ်။

သူမူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသွားတယ် . . .

သူ့ဆုံးတာလည်း မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့်ပါပဲ။

အဲဒီနေ့က တစ်မနက်လုံးအခန်းထဲကထွက်မလာလို့ တံခါးဖွင့်ကြည့်မှ လက်မောင်းမှာဆေးထိုးအပ်တန်းလန်းနဲ့ သေနေတာကို တွေ့ ကြရတာတဲ့ . . .။

ဘိန်းဖြူထိုးရင်း ရှေ့ဖြစ်သွားတာပေါ့ . . .”

ကိုသိဝံထံမှ သူ့သေဆုံးခြင်းအကြောင်းရင်းကိုသိရ၏။

“ဘိန်းဖြူကအခြားမူးယစ်ဆေးတွေထက် ပိုပြီးပြင်းထန်တယ် . . .”

တစ်ကြိမ်သုံးမိရုံနဲ့ စွဲလမ်းစေတဲ့အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်။

ဘိန်းဖြူသုံးသူဟာ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဘိန်းဖြူကိုပိုပိုပြီးလိုအပ်လာတယ်။

လျော့သွားတဲ့စိတ်အာရုံခံစားမှု အရင်အတိုင်းရအောင် တိုးပြီးသုံးရတာဖြစ်တယ် . . .။

အဲဒီမှာဘိန်းဖြူလွန်ပြီး သေဆုံးကြရတာ . . .”

အတာပြောပေးသောစကားတစ်ခွန်း ဖြစ်သည်။

အတာကား ဘိန်းဖြူအကြောင်းကိုသိသူဖြစ်သည်။

ဘိန်းဖြူအန္တရာယ်ကို နားလည်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် သူဘိန်းဖြူကြောင့်သေဆုံးခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အတာတစ်ယောက်ဘိန်းဖြူကိုနှစ်သက်ခုံမင်စွာသုံးနေခြင်းမဟုတ်ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

သူသည်တေပေလေလွင့်ပြီး ဘိန်းဖြူသုံးစွဲခြင်းမဟုတ်

မူးယစ်ဆေးဝါး၏အန္တရာယ်ကို ပြည်သူ့အပေါင်းသိရန်

လူငယ်ထုတစ်ရပ်လုံးသိရန် ဘိန်းဖြူသုံးစွဲသူတွေနှင့်ပေါင်းရင်းက မလွဲမရှောင်သာ ဘိန်းဖြူ၏သားကောင်ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကူးစက်ရောဂါကု ဆရာဝန်ကလူနာတွေကိုကုသရင်း

ရောဂါကူးစက်ခံရသည့် ဥပမာမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးပပျောက်ရေး တိုက်ပွဲမှာရှေ့တန်းက

၂၇၆ မောင်မြင်းညို (ချောင်းဦး)

တိုက်ခိုက်ရင်းအတာကျဆုံးသွားရခြင်းဖြစ်သည်။
သူ့အတွက်ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကျွန်တော်ဆု
တောင်းမိသည်။

“အတာတစ်ယောက်

ဖြစ်လေရာ ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း
မူးယစ်ဆေးဝါး၏ သားကောင်ဘဝမှ
လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေ . . . ”

★ ★ ★ ★ ★

“မူးယစ်ပန်း မနုမ်းရ”

မူးယစ်ဆေးဆိုသည်က မနမ်းထိုက်သောပန်းဖြစ်
သည်။

သေမင်းတမန်ပန်း ဟုပင်ဆိုရမည်၊
တစ်ကြိမ်နမ်းရှိုက်မိလျှင် မရဏာနိုင်ငံသွားလက်
မှတ်ရသူဖြစ်သွားမည်။

နမ်းရှိုက်မိသူသာမက သူ၏ချစ်သူခင်သူအပေါင်းကို လည်းကြေကွဲခြင်း အန်ဌာရုံ နယ်မြေသို့ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ပင်ဖြစ်လော်လည်း မနမ်းထိုက်သောပန်းကိုမှ နမ်း ရှိုက်ချင်ကြ၏။

သိလျက်၊ ဝိပါက်ကြမ္မာငင်ကြ၏။

ထိုသို့ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးသူတွေထဲမှာ အထက်တန်း လွှာရဲ့သားသမီးတွေ၊ နိုင်ငံကျော်အနုပညာသည်တွေ ကျောင်း သားလူငယ်တွေ၊ ပြည့်သူ့ဝန်ထမ်းတွေသည်ဖြင့်အလွှာပေါင်း စုံ လူတန်းစားပေါင်းစုံကလူတွေပါလင်နေသည်။

မူးယစ်ဆေး၏သားကောင်၊ သူတို့ဘဝတွေကိုသူခချမ်း ဇာကင်းသော ဒုက္ခအတိပြည့်နက်သော အနာဂတ်တွေကစိုး ပိုင်ထားကြသည်။

ပြုပြင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသောဘဝနောက်ဆုံးအချိန်မှပြော ချင်သောစကားတစ်ခွန်း သူတို့ရင်ထဲမှာရှိသည်။

“မူးယစ်ပန်း မနမ်းရ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

“ဆေးကျောင်းသား၊ မူးယစ်သားကောင်”

သူနာမည်ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။

မှတ်မိသည်မှာ အဆိုပါဆေးကျောင်းသားသည် ဗဟန်းရဲစခန်းမှူးယစ်တစ်မှုမှ ပူးတွဲတရားခံဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်အတွင်းက ရန်ကုန်တိုင်းမှူးယစ်အထူး တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဗဟန်းရဲစခန်းမှရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ မူးယစ်ကုန်သည်ကြီး၏ နေအိမ်အား အလစ်အငိုက်ဝင်ရောက် စီးနင်းခဲ့သည်။

မူးယစ်ကုန်သည်ကြီးနှင့် သူ့တပည့်များအားလက် ထိတ်ကိုယ်စီနှင့်ထိန်းချုပ်ထားချိန်၊

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်းများအား သက် သေလူကြီးများရှေ့စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းနေချိန်

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီးက မူးယစ် ကုန်သည်၏ ခြံဝင်းအတွင်းဝင်ရောက်လာသည်။

မူးယစ်အဖွဲ့က ကားလေးနှင့်အတူပါလာသည့်လူတို့ ယောက်ကိုပါထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။

ပူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် တနည်းနည်းပတ်သက်လိမ့်မည်
ဟု သုံးသပ်ပြီးထိန်းသိမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ
နိုင်ငံကျော် စတီရီယိုအဆိုတော်တစ်ယောက်
နာမည်ရ သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့်
ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလူငယ်တို့ဖြစ်သည်။
အောက်ပါထွက်ဆိုချက်များမှာ ဗဟန်းရဲ့စခန်းတွင်
ထွက်ဆိုခဲ့သောဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၏ ထွက်ဆိုချက်
များဖြစ်သည်။

★ ★ ★

“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကိုခြောက်ဘာသာရက်ထူး
နှင့်အောင်ပါတယ်

မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး အမှတ်အများဆုံးဆယ်ယောက်
စာရင်းမှာ ဒုတိယ လိုက်ပါတယ်

ကျွန်တော်ကျောင်းအားလပ်ချိန်မှာ သူတို့သားသမီး
တွေကိုစာပြပေးဖို့ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ဒိတ်ဒိတ်ကျ ပုဂ္ဂလိကကြီးတွေက
ဒိတ်ခေါ်ပါတယ်။

သူတို့ဒိတ်ခေါ်တာက စာပြရုံတင်မကဘူး၊ ကျွန်တော်

သူ့ ပညာရည်ထူးချွန်မှု၊ ရိုးသားတည်ကြည်မှုနဲ့အပြစ်ကင်းစင်
မှုကိုသူတို့ရဲ့သားသမီးတွေအားကျအတုယူ ဝေချင်တဲ့ရည်ရွယ်
ချက်လည်းထားရှိခဲ့ကြတယ်။

အပေါင်းမှားပြီးလမ်းမှားရောက်နေတဲ့ သူတို့သား
သမီးအချို့ကိုလည်းလမ်းမှန်ရောက်အောင် တည့်မတ်ပေးဖို့
လည်း အကူအညီတောင်းခဲ့ကြတယ်

ကျွန်တော်အနေနဲ့လည်း စာအသင်အပြေတွေ၊ အနေ
အထိုင်ကောင်းမှုတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့အထင်ကြီးလေးစားမှုကို ခံ
ယူနိုင်ခဲ့တယ်

အိပေမဲ့လုံးဝပြည့်စုံအောင်မြင်သူလိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်
တိုမထင်မှတ်နိုင်ဘူး။ တာဝန်ကျေပွန်တယ်လို့မထင်ဘူး။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဘိန်းဖြူရဲ့နေတဲ့တပည့်
ဦးယောက်ကို မေးပြတ်အောင်မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးလို့ပါ။

သူတို့အားလုံးကို ပူးယစ်ဆေးသားကောင်အဖြစ်က
တယ်တင်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒတွေ ကျွန်တော်မှာတစ်နေ့တခြား
ပြင်းထန်လာတယ်။

အကြောင့်သူတို့နှင့်ကျွန်တော် အလောင်းအစားပွဲလေး
တစ်ခုလုပ်ကြတယ်။

ယောကျာ်းကောင်း၊ ယောကျာ်းမြတ်ဆိုတာစိတ်ဓာတ်
ခိုင်မာရမယ်၊ ရဲရင့်ပြတ်သားရမယ်၊

မကောင်းတာမှန်းသိရင် စွန့်လွှတ်ပစ်နိုင်ရမယ်၊

ကောင်းတာမှန်ရင် ဗက်တွယ်ထားနိုင်ရမယ်၊

ကောင်းမှုကိုတော့စွန့်လွှတ်ပြီး မကောင်းတာကိုကျမှ
မခွဲနိုင်မခွဲရက်ဖက်တွယ်ထားသူဟာ လူဖျင်း၊ လူညံ့တွေရဲ့ အ
လုပ် လို့ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊

သူတို့ကလည်းကျွန်တော်ကို ပြန်ပြီးစိန်ခေါ်တယ်၊

ဘိန်းဖြူကိုမကောင်းမှန်းသိတယ်၊ ဖြတ်လည်းဖြတ်
ချင်တယ်၊

အိပေမဲ့ဖြတ်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့၊

မယုံရင်ဆရာကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်၊

တစ်ကြိမ်တည်းပဲ စမ်းကြည့်၊

စမ်းသပ်ကြည့်လို့မှ ဘိန်းဖြူမစွဲရင်

သူတို့လည်းအသက်သေချင်သေပါစေ၊ ရအောင်ဖြတ်
ယ်လို့ပြောရှာကြတယ်၊

ဒီစိန်ခေါ်မှုကို ကျွန်တော်လက်ခံလိုက်တယ်၊

အိတာသူတို့ကိုဘိန်းဖြူဖြတ်အောင် လုပ်ပေးဖို့အခွင့်

အရေးပဲလို့ ကျွန်တော်ခံယူမိတယ်၊

အဲဒီနေ့မှာပဲ စိန်ခေါ်ပွဲကိုစတယ်၊

သူတို့ကကျွန်တော်လက်ဖျံသွေးကြောထဲကို ဘိန်းဖြူ
(ဝမ်းစိစိ) ထိုးထည့်ပေးခဲ့ကြတယ်

ဒီပွဲမှာကျွန်တော်ရှုံးခဲ့ပါတယ်။

ရှုံးတာမှနှစ်ခါပြန် ရှုံးပါပဲ။

သူတို့လေးတွေကို မူးယစ်ဆေးရဲ့သားကောင်အဖြစ်
က မကယ်နိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မူးယစ်ခွံ
ထဲ ခြေကျံကျခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ကြိမ်တည်းမှ တကယ့်ကို တစ်ကြိမ်ထည်းပါဆ
ရာ၊

အဲဒီတစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်း စမ်းကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ကျွန်
တော်ရဲ့ အသွေးအသားတွေက မူးယစ်ဆေးကိုပဲ တောင့်တ
နေမိပါတယ်

မူးယစ်ဆေးဝါး၏ ဆိုးညစ်သောစွဲဆောင်မှု
သေမင်း၏ ယုတ်မာသောပရိယာယ်ဟုပင်ဆိုရမည်။

လူငယ်တစ်စုကို မူးယစ်သေတွင်းမှ ကယ်တင်လိုသော
မြင့်မြတ်စိတ်ထားဖြင့်၊

သူ့ကိုယ်သူ့သေမင်းလက်တွင်း သက်ဆင်းတိုးဝင်ခဲ့
သူ . . .

လူကိုအန္တရာယ်ပြုနိုင်သည့် အဆိပ်တစ်မျိုးကိုတစ်
ကြိမ်တစ်ခါစမ်းသောက်ကြည့်ပါ။

အသက်သေစေနိုင်လောက်သော ပမာဏမပါရှိကလူ
ကိုအန္တရာယ်ပြုမည်မဟုတ်။

မူးယစ်ဆေးကတော့ သည်လိုမဟုတ်။

တစ်ကြိမ်တည်းပါဆိုပြီး တို့မိမိလိုက်သည်နှင့်နည်း
သည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ သေမင်းခံတွင်းသက်ဆင်းရမှာ
အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

အနာဂတ်၏သားကောင်း၊ ဆရာဝန်လောင်းလေးတစ်
ယောက်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့နှင့်
သူ့ရုပ်သွင်က ခင်မင်စရာကောင်းလှသည်။

ရည်မွန်သော၊ ယဉ်ကျေးသောအသွင်ကသူ့မျက်နှာ
မှာပေါ်လွင်နေသည်။

သူ၏အဘိုးဖြစ်သူမှာ စာပေနယ်တွင်လေးစားရသည့်
အယ်ဒီတာချုပ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီးမဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်ကိုလည်း

ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သည်။

သူသည်မိဘနှစ်ပါးနှင့် အဘိုးဖြစ်သူ၏ဆုံးမပဲ့ပင်မှု
အောက်တွင် ထူးထူးချွန်ချွန်ပင်ရှင်သန်အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းကပင်ဆိုးမြတ်ချက် အတိုင်းရည်မှန်း
ချက်ပန်းတိုင်ရောက်အောင် မဆုတ်မနစ်လုပ်တတ်သည့်ဇွဲ
သတ္တိရှိသူ ၊

ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထက်မြက်သူ၊ ခိုင်ကြည်သော
စိတ်ဓာတ်ရှိသူ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည်သူလည်းဖြစ်၏။

မူးယစ်ဆေးငါးမဆိုထားနှင့် ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်၊ အရက်
တို့ပင် သောက်သူမဟုတ်။

ထိုကြောင့်ပင်မိမိကိုယ် မိမိယုံကြည်စိတ်ဖြင့်မူးယစ်
ဆေး၏အန္တရာယ်ကို အလေးမထားမိတန်တူသည်။

ထိုကြောင့်ပင်စိန်ခေါ်ပွဲကို လွယ်လင့်တကူဆင်နွှဲခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဤသည်၏ အကျိုးဆက်ကသူ့အားမူးယစ်ဆေးဝါး
တရားခံတစ်ယောက်အဖြစ် ကျရောက်သည်အထိဆိုးဝါးခဲ့ရပြီ

ဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ထိုအဖြစ်အပျက်တို့သည်နှစ်ပေါင်းနှစ်

ဆယ်ကျော်ကြာပြန်ခဲ့ပေပြီ။

ထိုဆေးကျောင်းသားလေး၊ ပူးယစ်ဆေးဝါးသား
ကောင်အဖြစ်မှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သည်လား။

ရက်စက်ဆိုးဝါးလှသည့် ပူးယစ်နွံထဲမှာပင်နစ်မြုပ်
ကာ ဘဝကိုလက်မြောက်အရှုံးပေးသွားခဲ့သည်လား . . .
ကျွန်တော်သိချင် စမ်းပါဘိတော့သည်။

“ဂဲအရာရှိ မူးယစ်သားကောင်”

သူမနှင့်ကျွန်တော်ဆိုသည်မှာ ပဲခူးမြို့မှညှော်ခဲပွဲတစ်
တွင် ဖြစ်သည်။

တိုင်းအဆင့်ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတစ်ယောက်
အပြောင်းအရွှေ့ နှုတ်ဆက်ညှော်ခဲပွဲဖြစ်သည်။

ကံအားလျော်စွာ သူမနှင့်ကျွန်တော်စားပွဲဝိုင်းတစ်
တည်းကျသည်။

စီအိုင်ဒီ၊ ပဲခူးတိုင်းတစ်ဆွယ်မှူးက မိတ်ဆက်ပေး
ကျွန်တော်ကို စာရေးဆရာမှန်းသိသွားသည်။

“ကျွန်မအကြောင်းကို စာရေးပါလားဆရာ၊ လုံးချင်
နှစ်အုပ်စာလောက်ရမယ် . . .”

သူမကရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းပြော၏။

ကျွန်တော်က “တကယ်လား၊ ရေးချင်ပါတယ်” ဟု
ပြောလိုက်သည်။

သူမနှင့်အတူပါလာသူ မအေးမိခံကလည်း “ဟုတ်
တယ်ဆရာ၊ သူ့အကြောင်းကစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတယ်
ယေယေကတည်းကရုန်းကန်ခဲ့ရတာ . . .” ဟုပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မယေယေကတည်းက မိမ့်မဲ့
ဘဝနဲ့ဝမ်းစာရှာစားခဲ့ရတာ။

မော်လမြိုင်၊ မှောင်ခိုရထားကြီးပေါ်မှာ ကျင်လည်
ကျက်စားခဲ့ရတယ် . . .

“မိဘနှစ်ပါးလုံး ဆိုးပါးသွားတာလား . . .”

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်မေးမိသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ . . .”

မိဘနှစ်ပါးလုံး ထောင်ကျသွားကြတာပါ . . .”

သူမ စကားကြောင့်ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“အားတော့နာပါတယ်၊ ပြောပြလို့ရမလား . . .”

“ရတာပေါ့၊ ကျွန်မကိုက ပြောချင်နေတာပါဆရာ”

သူမကခေတ္တမျှငေးမောရင်း အတိတ်ဆီမှန်းမျှော်

သည် ခဏကြာမှသူမဘဝ၏ အနိမ့်အမြင့်တွေကိုပြောပြသည်

“ကျွန်မ တို့မိသားစုကပဲခူးဇာတိပါ။

ဖေဖေကမန္တလေးဆပ်ကျောင်းမင်း ရဲအရာရှိတစ်
ယောက်ပေါ့။

ကြီးစားတယ်၊ရိုးသားတယ်၊ အလုပ်ကိုတာဝန်သိသ
သတ္တရှိရှိလုပ်တယ် . . . ၊

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းက မြို့တစ်မြို့မှာတာဝန်ကျ
တယ်။

အဲဒီမြို့နယ်ထဲမှာ ဘိန်းစိုက်ကြတယ်။

လူငယ်တွေမူးယစ်ဆေးအဖြစ်သုံးစွဲနေတာဘိန်းကို
ဘိန်းကရတယ်။

ဘိန်းသီးကိုစားနဲ့ အရာပေးလိုက်လို့ထွက်လာတဲ့အ
စေးကိုခြစ်ယူရတယ်။

ရတဲ့ဘိန်းစေးကိုမှ ဘိန်းဖြူရအောင်အဆင့်ဆင့်ပြုပြင်
ပြီးချက်လုပ်ရတယ်။

အပေမဲ့ဘိန်းရဲ့ အခြားအစိတ်အပိုင်းတွေမှာလည်း
မူးယစ်စေတတ်တဲ့အာနိသင်ရှိတယ်။

အဲဒီမီးခိုးကိုရှုပ်တဲ့ အိမ်မြောင်တွေ ကြွက်တွေပြုတ်

ကျသေတယ်။

အခြားတိရိစ္ဆာန်တွေလည်း မူးဝေကုန်တာတွေ့ရတယ်
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်အဲဒီဒေသက လူတွေကတော့ ခေါင်း
ကိုက်လည်းဘိန်း၊ ဝမ်းသွားလည်းဘိန်း၊ ထိခိုက်ရှနာလည်း
ဘိန်း၊ ဘိန်းကိုပဲ ဘုရားပေးတဲ့ဆေးတစ်ပါးလို သုံးစွဲလေ့ရှိ
ကြတယ်။ ရိုးရာဓလေ့တစ်ခုအတိုင်းပေါ့။

ပြောရရင်တော့အဲဒီဒေသဟာ ဘိန်းထွက်ရှိရာအဓိက
နေရာဖြစ်တယ်ဆိုပါပဲ။

ဒီတော့ဘိန်းတွေလည်းထွက်တယ်ပေါ့ ဆရာ။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဖေဖေဟာဝန်ကျတယ်။

ဘိန်းဖြူတွေလည်း တရားမဝင်ပေမဲ့ တရားဝင်လို
ထွက်နေတယ်။

ရိုးရာဖြစ်ဖြစ်၊ဓလေ့ပဲပြောပြော၊ အစဉ်လာလို့ပဲဆိုဆို
တရားမဝင်တာက တရားမဝင်တာပဲလေ။

ဖေဖေကရဲတစ်ယောက်ပီပီ ဖမ်းဆီးရတဲ့အလုပ် ကို
လုပ်ရတယ် . . . ၊

ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီအရပ်ဒေသမှာ ဒေသခံတွေတင်
ဘိန်းစားကြတာမဟုတ်ဘူး

ရောက်လာတဲ့ဝန်ထမ်း တော်တော်များများလည်း
ဘိန်းစားကြတယ်။

အမေကတော့ဘိန်းကို လန့်တယ်။ ကြောက်တယ်ပေါ့။
နောက်တော့ ရိုးသွားတယ်။ မလန့်တော့ဘူးမကြောက်
တော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ဘိန်းမည်း ဘိန်းညိုကိုစသုံးကြတယ်။ နောက်
ဘိန်းဖြူ ဟီးရိုးအင်းအဆင့်အထိ ရောက်သွားကြတယ်။

ကျွန်မဖေဖေဘိန်းစွဲသွားတာကတော့ ဒီလို အပျော်
အပျက်သုံးစွဲရာက စွဲသွားတာမဟုတ်ဘူး။

တာဝန်အရဘိန်းဖြူတွေဖမ်းရတယ်။ ဖမ်းမိတဲ့အဖြူ
ရောင်အမှုန့်တွေကို ဘိမ်းဖြူဟုတ်မဟုတ် လျှာပေါ်တင်ပြီးအ
သာခံကြည့်တယ်။

အဲဒီကနေဘိန်းဖြူစွဲ သွားတာ။
တစ်ခုရှိတာကအဲဒီအရပ်မှာ ဘိန်းရှုတယ်ဆိုတာက
မထူးခြားဘူး။ သာမာန်လေ့တစ်ခုပဲ။

အရက်သောက်တာနဲ့ တစ်သေဘောတည်းပဲ။
ဘိန်းဖြူထွက်တဲ့အရပ်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဈေးချိုတယ်
ဒီလိုဈေးချိုရတဲ့အထဲ ရဲဆိုတော့အလကားရနေပြန်

တယ်။

ဒီတော့ပိုပြီးသုံးမိကြတယ်။ ဖြတ်ဖို့မစဉ်းစားကြတော့
ဘူး။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ထောင်ကျသွားတာဒီလိုပါ။
စခန်းမှာဖေဖေနဲ့အမြင်မကြည်လင်ကြတဲ့ အရာရှိတစ်
ယောက်ရှိတယ် . . . ၁

သူကဖေဖေ မူးယစ်ဆေးသုံးနေတယ်လို့ တိုင်ကြား
ချောက်ချတယ်။

သူရဲချောက်ချမှုကြောင့် အထက်ကဝင်ဖမ်းတယ်။
ဖေဖေဘိန်းရှုနေတာကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိတယ်။
ဖေဖေလည်းရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားတယ်။
ဝင်ဖမ်းမယ်လို့မထင်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဘာလုပ်လို့
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ် . . . ၂

အဲဒီအချိန်မှာ မေမေဝင်လာတယ်။
သိမ်းနေတဲ့ဘိန်းဖြူပစ္စည်းတွေကို ရေဖလားထဲထည့်
ဖျော်ပြီး ပြေကြီးပေါ်ပက်ပစ်လိုက်တယ် . . . ၃

တရားရုံးမှာဘိန်းဖြူမှုန့်မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းပေမဲ့ဖေ
ဖေကထောင်ငါးနှစ်နဲ့ မေမေကထောင်သုံးနှစ်ကျသွားတယ်။

၂၂၂ မောင်မြင်းညို (ချောင်းဦး)

ဖေဖေကိုဝပမ်းကတည်းက ရထူးချပြီးအချုပ်နဲ့ထား
တယ်၊ မေမေရောပေါ့။

ကျွန်မကိုတော့ ပဲခူးကဘိုးဘိုးဘွားဘွားတွေလာခေါ်
သွားတယ်။

ကျွန်မရဲ့ပညာရေးလည်း အဲဒီမှာတင်ရပ်သွားတယ်၊
ဘိုးဘိုးတို့ကကျောင်းဆက်ထားပေမဲ့ မနေချင်တော့
ဘူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေထောင်ထဲမှာဆိုတဲ့ အသိစိတ်က ကျွန်မကို
ဖိစီးလွန်းနေတယ်။

ကျွန်မအပျိုအရွယ်မှာပဲ အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့
ဖော်လမြိုင်မှောင်ခိုရထားကြီးပေါ်မှာ ကျင်လည်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီကနေစီးပွားရေးအမြင်၊ ဈေးကွက်ဗဟုသုတတွေ
ရပြီး ပဲခူးမြို့ရဲ့ အမျိုးသမီးစီးပွားရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဖေဖေသာဘိန်းဖြူ မစွဲဘူးဆိုရင် ကျွန်မပညာကို ဆုံး
ခန်းတိုင်အောင်သင်နိုင်မယ်။

စီးပွားရေးကိုလည်းဒီထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနား
အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်မယ်ဆိုတာသေချာတယ် . . .”

သူမစကားသံတွဲက လောကကြီးကိုလှောင်ပြောင်သ
ရော်လိုသော အရိပ်အငွေ့တွေပါနေတာ သတိပြုမိသည်။

မူးယစ်ပန်း မနုစိးရ ၁၉၃

တအံ့ဆုံတွေပြီး လျှပ်တစ်ပြက်သိလိုက်ရသည့်သူ
မ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် ဤမျှသာဖြစ်သော်လည်း . . .

ဒီဘဝတွေကို ဖြတ်သန်းစဉ်မှာသူမတစ်ယောက်စိတ်
ဒဏ်ရာတွေဗရပွနှင့်နှင့်သည်းသည်းခံစားရမည်ကို ကျွန်တော်
နားလည်မိသည်။

ကိုယ်ချင်းလည်း စာနာမိသည်၊
မူးယစ်ဆေးဒဏ်သားကောင်ဘဝ ကျရောက်ခဲ့သော

ဖခင်၏အရိပ်မည်းကြီးအောက်မှ
ဘဝကိုကြံကြံခံရင်ဆိုင်ခဲ့သောသူမကို

နွဲ့ထဲမှ ရှင်သန်ပွင့်လန်းလာသည့် ပန်းကြာတစ်ပွင့်
ဟုသာ တင်စားလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

“တစ်ဆင့်ခဲ မူးယစ်သားကောင်”

သူမ၏နာမည်က လဝန်းရံခဲ ဖြစ်သည်။
လမင်းကပင် ဝန်းရံခဲရသူဟုဖော်ညွှန်းလိုဟန်ရှိသည်။

သူမ၏အလှက သိကြားထုသောပန်းပုသူဇာရုပ်က
လေးတစ်ရုပ်လိုလှသည်။

နတ်ပန်းချီရှုံးလောက်အောင် လှသည်။

၁၉၄ မောင်မြင်းညို (ချောင်းဦး)

ဝင်းမွတ်စိုပြေသော နုသားတော်ဝါဝါညက်ကလည်း
မြကြောစိမ်းစိမ်းလေးတွေကိုပင် မြင်နေရသည်။

သူမ၏မိဘနှစ်ပါးကလည်း ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေ

ပခင်က အငြိမ်းစားညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ကြီး၊ မိခင်

က စိန်ကုန်သည်ကြီး။

သည်လိုအလှူဂုဏ်၊ ခန့်ဂုဏ်တွေပန်လိုစေသာ လပန်း
ရံခ၏၊ ဂုဏ်ကျက်သရေကို ပညာဂုဏ်ကလည်းအလှတွင်အ
ယှဉ်ဆင့်သကဲ့သို့ ရှိနေပြန်သည်။

တက္ကသိုလ်ပညာရပ် ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်ခဲ့ပြီး
အမိတက္ကသိုလ်မှာပင် ကထိကအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
သူဖြစ်သည်။

ကောင်းမြတ်သောဂုဏ်အဖြာဖြာဖြင့် ပြည့်စုံကာချမ်း
ချမ်းမြေ့ ကျက်သရေတင့်လွန်းသော လပန်းရံခ၏ အနာဂတ်ကို
မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင်

ကောင်းသည်ထက်ကောင်း၊ မြတ်သည်ထက်မြတ်
သောဆင်စွယ်မြန်နန်းပေါ်က အနာဂတ်ဘဝကိုသာမလွဲမသွေ
ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု မည်သူမဆိုတွက်ဆကြမည်သာဖြစ်သည်။

တွက်ဆမည်ဆိုကလည်း တွက်ဆချင်စရာ။

မူးယစ်ပန်း မနမ်းရ ၁၉၅

ယခုပင်ကြည့် ရန်ကုန်မြို့၏အဓိကရ မိန်ရွှေရတနာပိုင်
ရှင်ဇနီးမောင်နှံက သူတို့၏တစ်ဦးတည်းသောသားလေးမောင်
မောင်နှင့်လက်ဆက်ပေးဖို့စိတ်စေနေပေပြီ

ပထမဦးစွာ လူငယ်ချင်းရင်းနှီးမှုရရန် နှစ်ဖက်မိဘ
ကစီစဉ်သည်။

ပညာထူးချွန်သော စာက္ကသိုလ်ဆရာမလေးလပန်းရံ
ခ ကမောင်မောင်ကိုစာပြပေးရန်ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်မှာအဖက်ဖက်က ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေသော်
လည်းပညာရေးမှာမူ ကံခေလှသည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေဆိုနေသည်မှာ သုံးနှစ်ပင်ရှိ
ပေပြီ။

မောင်မောင်နှင့် လပန်းရံခတို့အသက်သိပ်မကွာလ
ဝန်းရံခက သုံးနှစ်သာကြီးသည်။ထိုကြောင့်မောင်မောင်က မ
မဟုတ်သော်လည်းလပန်းရံခမောင်မောင်ကိုနှစ်ဖက်ခန့်စာပြပေးရ
သည်။

မတ်လမှာမောင်မောင် စာမေးပွဲဖြေသည်။
ဖြေပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလက်တက်ပေးသည်။
ရန်ကုန်မြို့၏ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်ကြီးမှာအကြီး

ကျယ်ဆုံးအခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ခြံ့ခြံ့သဲသဲကျင်း
ပသည်။

နေနှင့်လ ပမာ တင့်တယ်သော

ရွှေနှင့်မြပမာ လိုက်ဖက်သောသူတို့နှစ်ယောက်၏မ
င်္ဂလာပွဲမှာစိန်ရောင် တဖျတ်ဖျတ်လက်သောည၊ ရွှေရောင်ဝင်း
ဝင်းလက်သောည များဖြစ်ခဲ့သည်။

နှစ်ဖက်သောမိဘတွေမျိုးအသိုက်အဝန်းတို့၏ ဥစ္စာ
ခနအင်အားတောင့်တင်းပိုင်ဆိုင်မှု။

စိတ်နေစိတ်ထားမြင့်မြတ်မှုတို့ကြောင့် မောင်မောင်နှင့်
လဝန်းရံခတို့၏ ဘဝခရီးမှာသာယာလှပချမ်းမြေ့ရမည်ဟု အား
လုံးကဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြသည်။

လဝန်းရံခဆိုသောမိန်းမချောလေးပင်လျှင် ပန်းမွေ့
ယာ ရွှေကော်ဇောပေါ်က သူမဘဝကိုအကျေနှစ်ကြီးကျေနှစ်
မိခဲ့သည်မှာလည်းအမှန်ပင်၊

သို့သော် . . .

ကံကြမ္မာကားဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသောအရာကိုမှ မဖြစ်ဖြစ်
အောင်တမင်လုပ်ပြတတ်သည်။

ယခုပင်ကြည့် . . .

ဆင်စွယ်မြနန်းပေါ်က လဝန်းရံခထံပါးသို့ကြွမ္မာ၏အ
ငြိုးများ၊ မယာများကရက်ရက်စက်စက်ပင်ကျရောက်လာခဲ့
သည်။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီးပြီး၍ နှစ်လခန့်အကြာမှာ
ပင် လဝန်းရံခ အထီးကျန်သလိုခံစားလာရသည်။

မောင်မောင်၊ သူမအပေါ်သူ့စိမ်းဆန်နေသည်ဟုလည်း
ထင်မှတ်မိသည်။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေမှာတော့ မိုးလင်းကမိုးချုပ်ကျောင်း
မှာရှိနေ၍ မောင်မောင်အနေအထားကို သတိမပြုမိခဲ့။

ထိုသို့ သတိမပြုအောင်လည်း မောင်မောင်ကလှည့်
စားနိုင်ခဲ့သည်။

လဝန်းရံခအပေါ်သာယာချမ်းမြေ့ မှုတွေ နွေးထွေးမှု
တွေ၊ ရရှိခံစားစေ၏။

ထိုယုယမှုတွေကြောင့်လည်း လဝန်းရံခတစ်ယောက်
လောကကြီးကို မေ့သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့၊ သည်လိုမဟုတ်တော့ပြီ။

ညဘက်သာဆိုတွေ့ ကြရသည့် သူမနှင့်မောင်မောင်
ကြားမှာ နွေးထွေးမှုတွေလျော့ပါးလာသည်။

ကြင်နာ ယုယမှုတွေခန်းခြောက်နေသည်။

အိပ်ရာကုတင် တစ်ခုတည်းအပေါ်ရှိနေလျက်ကမ္ဘာ

ခြားသလို ခံစားနေရသည် . . .

မောင်မောင်ညဉ့်နက်မှ အိမ်ကိုပြန်လာနေသည်။

အိမ်ဖော်လေးကို မေးကြည့်တော့နံနက်ခင်းကတည်း
က ထွက်သွားသည်။

လဝန်းရံခက အိမ်ဖော်မလေးကိုစည်းရုံးပြီးမေးကြည့်
၏။

သည်တော့မှ အကြောင်းရုံသိရ၏။

“မောင်မောင် နံပါတ်ဖိုးစွဲနေသည်” တဲ့။

မောင်မောင်သည် နံနက်စာစားပြီးသည်နှင့်သူယ်
ချင်းတွေအိမ်သွားသည်။ ဘိန်းဖြူသုံးကြသည်။

ညနေ ၃၊၄ နာရီမှာပြန်လာပြီး အခန်းတံခါးပိတ်နေ
သည်။

“ခုတလော ညနေပိုင်းမှာပြန်ထွက်တယ်၊ညဉ့်နက်
မှပြန်လာတယ် . . .”

ခဝန်းရံခသူ့ခံစားချက်ကိုမျိုသိပ်သည်။ မသိသလိုနေ
သည်။

မောင်မောင်ဘိန်းဖြူသုံးသည်ကို လက်ပူးလက်ကျပ်
ခမ်းရန် အိမ်ဖော်မလေးနှင့် တိုင်ပင်သည်။

တစ်ရက်သူ့စာသင်နေစဉ် ဗုန်းလာသည်။

အိမ်ဖော်မလေးဆီကဗုန်း၊

လဝန်းရံခ ခွင့်တိုင်ပြီး အိမ်ကိုပြန်သည်။

ကားကိုလမ်းထိပ်မှာထားခဲ့ကာ ခြေကျင်လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။

အိမ်ဖော်မလေးက တံခါးကိုကြိုဖွင့်ပေးထား၏။

လဝန်းရံခက အပေါ်ထပ်သူတို့အိမ်ခန်းထိတက်လာခဲ့
သည်။

တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်သည်။

မောင်မောင် မိဘတွေကထုံစံအတိုင်းစိန်ရွှေရတနာ
ဆိုက်ကို ရောက်နေကြသည်။ အိမ်မှာမရှိကြ။

လဝန်းရံခက တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုအသာလှည့်ဖွင့်

ပြီးဝင်လိုက်သည် . . .

ကုတင်ပေါ်မှာ စီးကရက်နှင့်ငြိမ်းနေသော မောင်မောင်

ကိုတွေ့ရ၏။

မောင်မောင့်မျက်လုံးတွေက မှေးစင်းနေသည်။
သူမ တံခါးဖွင့်ဝင်လာသည်ကိုပင် သိဟန်မတူ၊
ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းတို့ဖြင့် သူမပြေးသွားသည်။
မောင်မောင့် ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်၏။

“မိုက်လှချည်လား မောင်မောင်ရယ် . . .” ဟု သူမ

နှုတ်ဖျားက တပွတ္တရွတ်နေမိ၏။

မောင်မောင်က လန့်နိုးသွားသည်။

အကြောက်လွန်နေသူတစ်ယောက်လို မျက်လုံးပြူးပြူး

ကြောင်ကြောင်ဖြင့် သူမကိုကြည့်နေ၏။

မချီသောစိတ်ကြောင့် သူမကုတင်ပေါ်မျက်နှာအပ်ကာ
ငိုချလိုက်သည်။

အတန်ကြာမျှ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုပြီးမှ မောင်မောင့်
ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကား အိပ်ရာထက်မှာကွေးကွေးလေး
ငြိမ်သက်နေပေပြီ။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြူးယောင်ယောင်နှင့်၊

သူမရှိနေသည်ကိုပင် သိဟန်မတူ။

လဝန်းရံခ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

အလိုလို နောက်ဆုတ်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

★ ★ ★

ပထမဆုံး ပြောချင်တာကတော့ သမီးလေးကိုဖေဖေ
ရောမေမေပါ တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားပါပဲကွယ်။

မောင်မောင်ဖေဖေနှင့်မေမေ၏ မျက်နှာပေါ်မှာကြေကွဲ
နောင်တရမှုတွေ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုတွေဖြင့်ပြည့်နှက်နေသည်။

“သားလေးမှူးယစ်ဆေးစွဲနေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့
သိပါတယ်။

ဘိန်းဖြူဖြတ်ဖို့လည်း အမြဲကြိုးစားခဲ့တယ်၊ စည်းရုံး
ခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး ဘိန်းဖြူသမားဘဝနဲ့လုံးပါးပါးရပဲ့မောင်
မောင်အသက်ကို ကယ်ဖို့ဖေဖေတို့ဂုဏ်သိက္ခာတွေမြောင်းထဲ

ရောက်ချင်ရောက်သွားပါစေ ဆေးရုံတတ်မြတ်ဖို့ စီစဉ်တယ်။
အိပေမဲ့၊ သားကလက်မခံဘူး။

သူ့ဘာသာတဖြည်းဖြည်းဖြတ်မယ်လို့ ကတိပေးတယ်
ဖေဖေတို့ စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။

သားလေးလည်းဆေးဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။
အပေမဲ့ မရပါဘူးသမီးရယ်၊ ဘိန်းဖြူအန္တရာယ်က ကြီး
မားလွန်းပါတယ်။

သူ့ကိုအစပြုလိုက်ကာနဲ့ဘဝပျက်တော့တာပါပဲ။
နောက်ဆုံးမှာ အာရုံလွှဲပြောင်းတဲ့အနေနဲ့အိမ်ထောင်
ပေးမယ်လို့ စဉ်းစားမိကြတယ်။

သားလေးကိုချစ်မယ့်၊ ဆိုဆုံးမနိုင်မယ့်၊ သွန်သင်
ပြင်နိုင်မယ့်မိန်းကလေးကိုရှာတယ်။ သမီးကိုတွေ့တယ်။

အနဲ့ပဲ သမီးရဲ့မိဘတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လကထပ်ပေး
လိုက်ရတာပါကွယ် . . . ”

မောင်မောင်ဖေဖေ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်
တွေပြည့်လျှံ လာသည်ကိုလဝန်းရံခ တွေ့လိုက်ရသည်။

မောင်မောင်မေမေကတော့ တသင့်သိပ်ရှိကိစ္စနုလေ
ပြီ။

လဝန်းရံခ အခြေအနေအားလုံးကိုနားလည်လိုက်
ဖြစ်သည်။

တံစဦးတည်းသောသားငယ်၏အသက်ကို ဖျက်ချေ
မည့်ပူးယစ်ဆေးအန္တရာယ်မှလွတ်မြောက်ရန် လဝန်းရံခ

ဆိုသောကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကိုဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိ
လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်မောင်ဟာ ဖေဖေတို့ရဲ့တစ်
ဦးတည်းသောသားပါ။

ဖေဖေတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ ဥစ္စာနေ အားလုံးမောင်မောင်
နဲ့ သမီးပဲဆက်ခံရမှာပါ။

အကြောင်း၊ သမီးလေးအနေနဲ့ သားလေးကိုအတတ်
နိုင်ဆုံး ဆုံမည့်ပြင်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

“သားလေးမောင်မောင် ပူးယစ်ဆေးဝါးခွံထဲမှာ နစ်
မြုပ်လို့ ဘဝကိုလက်မြောက်အရှုံးပေးသွားရင်ကောင်မှ ဖေ
ဖေတို့ကို စွန့်ခွာမသွားဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် . . . ”

မောင်မောင် ဖေဖေ၏အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။
ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ခု စီးဆင်း

လာသည်။

မောင်မောင် မေမေ၏ငိုကြွေးသံက အတန်ငယ်
ကျယ်လောင်လာသည်။

လဝန်းရံခ ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊
နောက်ဆုံးမှာတော့ ရှိုက်ရင်ငိုရင်း မျက်ရည်မီးတွေ

သာရွာချနေမိပါတော့သည်။

★ ★ ★

မောင်မောင်ဘိန်းဖြူဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

လဝန်းရံခ မောင်မောင်ကိုကြည့်ရင်း သနားနေမိသည်။

အသွေးအသားတွေက မူးယစ်ဆေးကိုတောင်တလျက် မသုံးရသောအခါမောင်မောင်ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာတွေက မသက်သာလှ။

စိတ်တွေဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်သည်။

တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်လိုဖြစ်၊

အဖျားတက်လိုက်၊ အော့အန်လိုက် . . .

ထိုမှတစ်ဆင့်တက်သွားသည်နှင့် မောင်မောင်လူစိတ်ပျောက်သွားသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလိင့်နေသည်။

အခန်းနံရံတွေကို ခေါင်းနှင့်ပြေးတိုက်သည်။

စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကြိုးဆွဲချသတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။

ပုံမှန်စိတ်ပြန်ဝင်လာချိန်မှာတော့ သနားစံဖွယ်မျက်လုံးလေးတွေနှင့် လဝန်းရံခကို ကြည့်သည်။

သူ့ချစ်သော မမကိုအသနားခံသည်။

“မမရယ် ကျွန်တော်လူမိုက်ကို သိတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ . . .”တဲ့။

လဝန်းရံခ ရင်နှင့်ရပါသည်။

မောင်မောင်ဆေးဖြတ်ဖို့ကြိုးစားမှုက အစပိုင်းမှာ ဟုတ်သလိုလိုရှိသည်။ အားလုံးဝမ်းသာကြသည်။

မောင်မောင်သည်ဘိန်းဖြူကို မသုံးဘဲအောင်အည်းနေသည်။

တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာသောဆေးပြတ်ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံသည်။

သို့သော်မောင်မောင်ခံစားလာရသော ဝေဒနာတွေက ပို၍ပို၍ပြင်းထန်လာဟန်ရှိသည်။

အနီးမှ စောင့်ကြည့်ပြုစုပေးနေသည့် လဝန်းရံခကို လည်ပင်းညှစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

အောက်ထပ်ညွှန်ခန်းထဲက စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသော မောင်မောင်ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ လဝန်းရံခ၏အော်သံ

ကြောင့် အပေါ်ထပ်ကိုအပြေးတက်လာကြသည်။
 သူတို့အမြန်ရောက်၍သာလဝန်းရံခ အသက်ချမ်းသာ
 ရာ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 လူစိတ်ပျောက်နေသောမောင်မောင်က တီရစ္ဆာန်ရိုင်း
 တစ်ကောင်လို ခုန်ကာ ဖခင်ကိုတိုက်ခိုက်သည်။
 မောင်မောင်က လူငယ်ဖြစ်သော်လည်း မူးယစ်ဆေး
 သမား၊
 *ဖခင်ကအရွယ်ကြီးရင့်သော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်း
 သူဖြစ်သည်။
 မောင်မောင်ကို လွယ်လင့်တကူထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။
 လည်ပင်းမှအညှိအမည်းစွဲရာကြီးကြောင့် လဝန်းရံ
 ခကျောင်းမတက်ရဲခဲ့။ ခွင့်တစ်ပတ်လောက်ယူခဲ့ရသည်။
 သည်နောက်ပိုင်းမောင်မောင်ဘိန်းဖြူဖြတ်ဖို့ မကြိုးစား
 တော့၊
 လဝန်းရံခ အနေနှင့်လည်းကံကိုသာယိုးမယ်ဖွဲ့ ခဲ့ရ
 သည်။
 ဘိန်းစားမယားဟူသော အကြည့်ရိုင်းတွေကြားမှာသူ

မိတ်ကတ်အကျကြီးကျခဲ့ရသည်။
 ယနေ့ လဝန်းရံခသည် ဟိုတုန်းကလိုသိကြားထု
 သောပန်းပုသူဇာလေး မဟုတ်တော့၊
 နတ်ပန်းချီ ရှုံးအောင်လှသူမဟုတ်တော့၊
 သောကထောင်ထု ဖိစီးမှုကြောင့် အလှအပတွေယွင်း
 ပျောက်ကာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ရွေ့လျားနေသော ပိုးဟပ်ဖြူလေး
 တစ်ကောင်သာ ဖြစ်နေပေပြီတည်း

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်တိုင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှိမ်နင်း
 ရေးအထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သတင်းအရနေအိမ်တစ်ခုအား
 ဝင်ရောက်ရှာဖွေခဲ့သည်။
 ထိုအိမ်ထဲမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲနေသူ လူငယ်နှစ်ဦး
 ဘိန်းဖြူထိုးရာတွင်သုံးသော ဆေးထိုးအပ်များနှင့်ဘိန်းဖြူပုန်
 များ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။
 ဖမ်းဆီးရမိသူထဲကတစ်ယောက်မှာ တက္ကသိုလ်တစ်ခု
 မှ ကထိက ဆရာမလေး ဒေါ်လဝန်းရံခ၏ ခင်ပွန်းမောင်မောင်
 ဖြစ်သည်။

အိလဝန်းရံသည် အချုပ်ထဲတွင် ရင်းထဲပြီးအော်
တစ်နေ့သည့် မောင်မောင်ကိုကြည့်ပြီး သည်းထန်စွာငိုကြွေး
ခဲ့သည်။

ငိုကြွေးရင်းကပင် သူမနှင့်မောင်မောင်တို့အိမ်ပြင်ရပ်မှန်
ဇာတ်လမ်းကို ရင်ဖွင့်ပြောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်မောင်နှင့်သူ၏သူငယ်ချင်းကို မူးယစ်ဆေးဝါး
ဥပဒေပုံဒ်မ တို့ဖြင့်တရားစွဲတင်ခဲ့သည်။

တရားရုံးကစစ်ဆေးနေဆဲ ကာလမှာပင် ထိုရဲစခန်းမှ
ကျွန်တော်ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့ရသည်။

မောင်မောင်ထောင်ကျသွားလား၊ လွတ်မြောက်သွား
လား၊ ကျွန်တော်မသိ။

ယခုမူးယစ်ဆေးအိသားကောင်များအကြောင်း စဉ်း
စားမှ သူတို့ကိုပြန်သတိရသည်။

မောင်မောင် မူးယစ်ဆေးပြတ်သွားသလား၊ မပြတ်
သေးဘူးလား

မောင်မောင်အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးလား၊
လူလောကကို စွန့် ခွါသွားပြီ

လား

ကျွန်တော်သိချင်စမ်းပါဘိသည်။

ထိုအရာတွေကိုသာ သိရလျှင်မောင်မောင်နှင့်အိလ
ဝန်းရံတို့၏ အကြောင်းကိုကျွန်တော်ဆက်၍ ရေးသားနိုင်မည်
ဖြစ်သည်

တစ်ခုတော့ရှိသည်

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ဖွယ်ဇာတ်သိမ်းလား

ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ဇာတ်သိမ်းလားဆိုသည်ကို
တော့ ကျွန်တော်မသိနိုင်ပါပေ။

စာဖတ်ပရိတ်သတ်များအား

ထားဝရချစ်ခင်လေးစားလျက်

မောင်မြိုင်ညို (ချောင်းဦး)

၂၅ ၊ မတ် ၊ ၂၀၁၁